Autoare: MIRANDA LEE

Titlu original: MARRIAGE IN JEOPARDY

Titlu românesc: CĂSNICIE ÎN PERICOL

Traducător: Mihnea Columbeanu

Text coperta a IV-a:
CĂSNICIE ÎN PERICOL
Miranda Lee

"La un moment dat, m-am îndrăgostit de soţul meu!"
Avionul lui Blake Preston dispăruse, iar Juliana era nevoită să recunoască faptul că soţul ei de convenienţă însemna totul pentru ea. Dar, dacă Blake se întorcea, în căsnicia lor pragmatică nu exista loc pentru dragoste, iar Juliana trebuia să-i răspundă lui Blake cu aceeaşi indiferenţă rece. Nu conta că inima îi bătea pentru el; la suprafaţă, Juliana urma să-şi păstreze stăpânirea de sine... nu-i aşa? Iar în ceea ce privea reacţiile propriului ei trup faţă de sentimentele tăinuite – oare semnele lor aveau s-o trădeze faţă de soţul pe care-l iubea?

Capitolul 1

Primul indiciu că era ceva în neregulă sosi o dată cu telefonul lui Stewart la birou. Nu era un lucru neobişnuit în sine. Secretarul lui Blake o suna adesea ca să-i transmită mesaje de la soţul ei. Însă cel care o tulbura era tonul lui Stewart. Suna aproape... zguduit.

– Doamnă Preston, aţi primit întâmplător vreo veste de la domnul Preston, azi?

– Nu, Stewart, n-am primit nici o veste. De ce? S-a-ntâmplat ceva?

Întârzierea răspunsului o făcu pe Juliana să tresară, îndreptându-se în scaun.

– Ce este? întrebă ea, tăios. Care-i problema?

Întrebarea ei neliniştită păru să-l dezmeticească pe Stewart, care-şi reveni la atitudinea sa obişnuită, de aghiotant al lui Blake, lucid şi ferm.

– N-aveţi nici un motiv de îngrijorare, doamnă Preston, răspunse el pe tonul său dintotdeauna, înnebunitor de flegmatic. Numai că, acum un minut când am telefonat la sediul din Sydney, mi-au spus că nu l-au văzut pe domnul Preston toată ziua. Nici urmă de el. Administratorul părea aproape uşurat, pot s-adaug.

– Sediul din *Sydney?* Ce să caute Blake la sediul din Sydney? Nu trebuia să se întoarcă azi direct acasă, de la Manila?

– Vreţi să spuneţi că domnul Preston nu v-a informat despre schimbarea programului?

Juliana îşi muşcă buza de jos, într-o încercare zadarnică de a nu se lăsa cuprinsă de deznădejde. În ultima vreme, acest aspect al căsniciei sale o deranja din ce în ce mai mult. Obsesia lui Blake cu respectarea intimităţii. Detesta să dea socoteală oricui, şi mai ales propriei sale soţii. Juliana ştia *de ce* se purta aşa, dar faptul de a cunoaşte motivul nu făcea atitudinea lui cu nimic mai uşor suportabilă.

– Nu, Stewart, recunoscu ea. Nu mi-a spus.

– Înţeleg... răspunse secretarul, neputându-şi ascunde unda de sarcasm din glas.

"Ce înţelegi?" întrebă Juliana în sinea ei, pradă unui val de emoţie intensă. "Că ne-am căsătorit fără să ne iubim? Că o femeie poate fi dispusă să accepte orice tratament în schimbul banilor şi al poziţiei sociale?"

O durea inima de dorinţă să explice că relaţia ei cu Blake de fapt nu era aşa. O.K., poate că se căsătoriseră, *la început,* cu această intenţie, nu din dragoste. Dar asta nu însemna că nu ţineau unul la altul, că nu deveniseră, fiecare, cea mai importantă persoană din viaţa celuilalt.

Dacă dădea impresia unei soţii reci şi rezervate, motivul era că aşa voia Blake. Cu siguranţă, Stewart putea să înţeleagă acest lucru. El însuşi fusese angajat ca secretar şi asistent al lui Blake pentru că avea tocmai calităţile pretinse de Blake de la cei din jurul lui. Era un om cu resurse proprii, cu încredere în forţele proprii, care trăia pe picioarele proprii. La fel ca ea.

Numai că, în acel moment, Juliana nu simţea deloc că avea încredere în propriile ei forţe. Se simţea extrem de vulnerabilă. Şi îngrijorată.

– Te rog, Stewart, continuă ea, cu o voce nesigură. Nu mă lăsa în ceaţă. Spune-mi ce se întâmplă.
Din nou, secretarul ezită. Era clar că Blake îl instruise bine cu privire la ceea ce trebuia şi ce nu trebuia să ştie soţia patronului.
Juliana simţi un început de panică.
– *Te rog,* insistă ea.
O, Doamne, dacă i se întâmplase ceva lui Blake, nu ştia ce-avea să facă.
– Domnul Preston o să mă certe, mormăi Stewart, dar cred că aveţi dreptul să ştiţi, din moment ce telefonul meu e clar că v-a tulburat. Ieri, soţul dumneavoastră m-a anunţat prin fax că terminase la Manila cu o zi mai devreme şi se hotărâse ca, în drum spre casă, să facă un ocol pe la filiala noastră din Sydney, într-o vizită complet neanunţată – dar urma totuşi să sosească la Melbourne în jurul orelor cinci şi jumătate.
– Dar spuneai că *n-a ajuns* la sediul din Sydney!
– N-avem nici un motiv de panică, doamnă Preston. După cum bine ştiţi, soţul dumneavoastră poate să-şi schimbe planurile în ultimul moment fără a mă anunţa nici chiar pe mine. Poate că a rămas la Manila. Sau, poate, s-a dus în schimb la sediul din Brisbane. Sunt convins că va apărea pe aeroportul Tullamarine conform programului. În acest sens, patronul e un om de absolută încredere. Voi pleca la aeroport să-l întâmpin, iar dumneavoastră treceţi pe-acasă şi îmbrăcaţi-vă pentru cină. V-am rezervat o masă de două persoane la Don Giovanni's, pentru opt şi jumătate.
– Dar dacă avionul lui nu soseşte? strigă Juliana, fără să se

simtă în stare de a se îmbrăca pentru cina la restaurant, când Blake putea fi în pericol de moarte.
– Va sosi, doamnă Preston. Să n-aveţi nici o îndoială. Şi-acum, nu vă mai faceţi griji şi, vă rog... acest mic incident să rămână secretul nostru. Soţul dumneavoastră n-ar fi deloc încântat dacă ar afla că v-am deranjat pentru un asemenea fleac. Pot fi sigur că nu-i veţi spune nimic?
Juliana oftă.
– Cred că da, însă te rog, sună-mă acasă imediat ce aterizează avionul lui Blake, altfel simt c-am să mor de îngrijorare.
– Cu siguranţă, doamnă Preston, încheie Stewart, cu mult mai multă căldură decât de obicei.
Juliana închise, conştientă că nimic n-avea s-o liniştească până când Blake se întorcea acasă, viu şi nevătămat. Lipsise trei săptămâni. Trei săptămâni lungi şi pustii. Abia aşteptase seara aceea, cina, urmările... Şi-acum..
Inima i se strânse dureros. Dacă se întâmplase ceva îngrozitor? Dacă n-avea să-l mai vadă pe Blake niciodată?
"Sunt ridicolă", îşi spuse ea, dintr-o dată. "Sentimentală, melodramatică şi ridicolă. Şi numai fiindcă în ultima vreme am avut unele mici îndoieli despre căsnicia mea. Stewart are dreptate. Blake face tot timpul asemenea lucruri. Va apărea ca de obicei, senin, elegant şi complet netulburat. Nu am absolut nici un motiv de îngrijorare, necum să mai intru şi în panică."
Şi totuşi, în după-amiaza aceea Juliana nu mai putu lucra şi se bucură să părăsească biroul la ora patru şi jumătate, nerăbdătoare să aştepte acasă telefonul lui Stewart.

Conacul familiei Preston se afla la doar câteva mile distanţă de oraş, cu vedere spre partea răsăriteană a Golfului Port Philip, dar Juliana nimeri în plină oră de vârf a traficului de după-amiază, iar drumul spre casă dură mai mult de o oră.

Telefonul suna deja, iar Juliana intră în casă prin garaj, la scurt timp după ora cinci şi jumătate. Întrucât era seara liberă a doamnei Dawson, nu avea cine să răspundă, iar Juliana speră să sune în continuare până ajungea la aparatul cel mai apropiat. Trecând grăbită prin spălătorie, ajunse în bucătărie, îşi lăsă mantoul şi poşeta pe bufet şi smulse receptorul din furcă.

– Da?

– Doamna Preston?

– Stewart! O, slavă Domnului că n-ai închis! Tocmai soseam şi am alergat mâncând pământul pân-aici. Dar acum totul e-n regulă, oftă ea, fericită. Avionul lui Blake a aterizat la timp, înţeleg?

– Păi... ăă... ştiţi...

Juliana încremeni.

– Avionul domnului Blake încă *nu* a sosit, cu regret vă spun, şi mi-a fost cam greu să-i dau de urmă. Am vorbit la Manila şi se pare că domnul Preston a plecat ieri la timp, cu destinaţia Sydney, dar aeroporturile din Sydney insistă că n-a aterizat nicăieri prin zonă, nici ieri şi nici azi.

Sângele începu să se scurgă din obrajii Julianei.

– Sfinte Cerule...

Trase spre ea un taburet de bucătărie şi se lăsă pe el, înainte de a cădea de pe picioare.

– Ai... ai luat legătura cu autorităţile?
– Bineînţeles. Se fac cercetări.
– Se fac cercetări... repetă ea, fără vlagă.
– Vă rog, încercaţi să nu vă faceţi griji, doamnă Preston. Sunt sigur că totul se va rezolva.
– Crezi... crezi că ar fi bine să vin şi eu la aeroport?
– Nu cred că ar fi înţelept, îi recomandă ferm Stewart. Mai ales dacă domnul Preston va sosi peste scurt timp, cum nu mă îndoiesc. Ştiţi că nu suportă să se facă agitaţie în jurul dumnealui. Ar prefera să-l aşteptaţi acasă, ca de obicei.
Cuvintele lui Stewart, care păreau mustrătoare, o făcură pe Juliana să tresară. Singurul motiv pentru care nu-şi aştepta şi nu-şi conducea soţul la aeroporturi era acela că el insista întotdeauna să n-o facă, nu fiindcă ea n-ar fi dorit. Acesta era un alt aspect al căsniciei lor, care începea s-o deranjeze: imaginea pe care le-o inspira altora. Totuşi, nu era momentul să se preocupe de salvarea aparenţelor.
– Îmi promiţi că mă suni imediat ce afli ceva? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Absolut orice?
– Vă promit, doamnă Preston. Acum trebuie să plec. La revedere.
Juliana închise telefonul.
O, Doamne... Blake...
Un moment, îşi îngropă faţa în mâini, îngrozită de imaginile care-i tot bombardau creierul. Blake... zăcând fără viaţă într-o masă de fiare contorsionate, pe un munte. Blake... scufundându-se spre fundul oceanului, într-un sicriu rece de oţel. Sau, cel mai cumplit dintre toate... trupul lui frumos, carbonizat, de nerecunoscut. Avioanele

luau foc adesea în momentul prăbuşirii.
Ţipătul ascuţit de disperare pe care-l scoase o surprinse chiar şi pe ea însăşi.
Frumoşii ochi căprui ai Julianei se dilatară. Doamne sfinte... îşi spuse ea, simţind un clocot necontrolat în abdomen. Doamne sfinte...

Capitolul 2

Juliana stătea în living, pe întuneric, singură. Era recunoscătoare că doamna Dawson avea seara liberă, recunoscătoare că nu trebuia să suporte secpticismul femeii în legătură cu deznădejdea ei. Menajera lui Blake dăduse de înţeles întotdeauna, fără a fi propriu-zis nepoliticoasă, că n-o agrea pe soţia şefului ei, numind-o mereu "doamnă Preston" cu un formalism înţepat.
Trecuseră două ore de la telefonul lui Stewart. Parc-ar fi fost doi ani.
Sunetul neaşteptat al telefonului o făcu pe Juliana să sară în picioare. Cu inima bătându-i nebuneşte, ezită temătoare înainte de a înhăţa temutul instrument, ducându-l la ureche.
– Da?
– Tot Stewart Margin la telefon, doamnă Preston. Nu mai aveţi de ce vă face griji. Domnul Preston nu are nici o problemă.
Juliana se clătină pe picioare, ţinându-se de marginea mesei ca să nu cadă.
– O, slavă Domnului, şopti ea, cu voce răguşită. Slavă

Domnului...
Închise o secundă ochii, pentru a înălţa încă o rugăciune de mulţumire, în gând. Blake nu murise într-o catastrofă aviatică, la urma urmei! Curând, avea să intre senin pe uşa din faţă, splendid ca întotdeauna, într-unul dintre imaculatele lui costume de birou. Urma să-şi arunce într-o parte servieta din piele de crocodil, înainte de a-şi lărgi cravata, pentru a se îndrepta direct spre bar, unde-şi turna un scotch mare şi striga:
– Vino la mine, Juliana, şi spune-mi cum ţi-a mers pe ziua de azi. Pentru mine a fost un iad!
"O, Blake... Ce m-aş fi făcut dacă ţi se întâmpla ceva? Cum aş fi supravieţuit?"
Păli, când revelaţia pe care o avusese cu scurt timp în urmă o izbi din nou, năucitor de puternic, o revelaţie care-i putea ameninţa pe viitor fericirea aproape la fel de mult ca moartea lui Blake. Din gâtlej îi scăpă un mic suspin, în timp de falangele degetelor i se albeau, cu unghiile înfigându-se în lemn.
– Doamnă Preston? E totul în regulă?
"Nu!" ţipă Juliana în sinea ei, chinuită. "Nu e deloc în regulă! Niciodată nu voi mai simţi că e în regulă. Nu-nţelegi? La un moment dat, nu ştiu nici eu când, m-am îndrăgostit de soţul meu! Dacă ar intra acum pe uşă, m-aş arunca în braţele lui plângând, făcându-mă de râs!
Şi ce-ar face Blake? S-ar uita la mine copleşit de oroare, s-ar retrage din faţa unei asemenea efuziuni sentimentale şi posesive. O, cât le mai detesta pe femeile care se agăţau, care doreau, care *iubeau* astfel!

Doamne! Acum ce mă fac?"
"Întreabă-l pe bărbatu-tău, proastă mică", îi răspunse glasul raţiunii. "Da-ntreabă-l *calm!"*
Juliana înghiţi un nod, încercând să-şi revină. Căci de nu, la fel de bine putea să-i ceară lui Blake divorţul, în aceeaşi seară.
– Acum e-n regulă, îl asigură ea pe secretar. Avionul soţului meu a şi sosit?
– Nu. Domnul Preston va sosi cu o cursă comercială care aterizează peste... ia să vedem... peste vreo zece minute.
– O cursă *comercială?* Da' cu Learjet-ul lui ce s-a întâmplat? A avut vreo pană?
– Într-un fel. Se pare că ieri, după decolarea din Manila, avionul domnului Preston a trecut printr-un nor de praf vulcanic care i-a înfundat motoarele şi i-a blocat aparatura electronică de bord atât de rău, încât pilotul a trebuit să aterizeze forţat.
– O aterizare forţată? Dar *unde?* Şi de ce nu ni s-a *spus?*
– Din fericire, pilotul cunoştea o pistă a unei baze aeriene americane de pe o insulă din apropiere – abandonată, din păcate. A treut un timp până să ia legătura cu autorităţile, care au trimis un elicopter ca să-i ducă înapoi la Manila. Domnul Preston trimisese un mesaj la aeroportul din Tullamarine, dar acesta s-a rătăcit temporar, în timp ce se schimba personalul. Aici e aproape întotdeauna agitaţie în perioada de vârf de vinerea seara. Nu că asta ar fi o scuză, în fond... Oricum, totul e bine când se sfârşeşte cu bine, doamnă Preston. Şeful e teafăr şi nevătămat.
Pentru a doua oară în ziua aceea, Juliana auzi în glasul lui

Stewart Margin o undă de emoţie. Deci, şi el fusese îngrijorat. Iar acum, şi el era uşurat.
Pe buzele ei apăru un surâs vag, ironic. De ce n-ar fi fost? Fără Blake ca director al companiei, Jocurile şi Jucăriile Preston ar fi redevenit, probabil, firma aproape falită din urmă cu câţiva ani, când o preluase el. Fără Blake, Stewart Margin ar fi rămas rapid şomer.
Fără Blake...
Juliana se cutremură. Numai dacă peste uşurarea ei nu s-ar fi suprapus şi această groaznică teamă nedefinită.
Dacă tot incidentul nu s-ar fi întâmplat deloc! Atunci, poate că niciodată nu şi-ar fi dat seama de profunzimea propriilor ei sentimente. Şi-ar fi putut continua viaţa în acea comodă necunoaştere, mulţumită să fie genul de soţie pe care şi-o dorea Blake, fără a-şi face griji că se putea trăda în orice moment – şi, astfel, risca să-l piardă.
"Dar ai fost fericită în postura unei asemenea soţii?" o iscodi o voce tenebroasă, din adâncurile făpturii ei. "Cu *adevărat* mulţumită? Cum rămâne cu toate îndoielile mărunte şi sâcâitoare din ultima vreme?"
– Doamnă Preston? Sunteţi sigură că vă simţiţi bine?
Juliana trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze.
– Mai sunt încă destul de răvăşită... recunoscu ea. Dar, până ajunge Blake acasă, am să-mi revin. Aşa cum ai spus, soţul meu nu suportă să se facă agitaţie, deci e mai bine să nu ştie cât m-a îngrijorat problema asta.
– Desigur, doamnă Preston. Nici nu mă gândesc să-i spun.
– Perfect. Anunţă-mă dacă mai au loc întârzieri, da?
– Bineînţeles.

Când închise telefonul, Juliana nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. Se simţea atât însufleţită, cât şi distrusă. În răstimp de numai două ore, trecuse prin cel mai furtunos tumult emoţional. Şi încă se mai frământa...
Cam ameţită, porni spre bucătăria pustie, unde puse în funcţiune filtrul electric ca să-şi facă o cafea. Oare Blake va mai dori să iasă în oraş, când ajungea acasă? se întrebă ea, într-o doară.
Se îndoia. Cu siguranţă, mâncase în avion.
Totuşi, exista un lucru pe care s-ar fi putut să-l dorească în seara aceea, după o absenţă atât de îndelungată.
Juliana se cutremură. Îşi dădu seama că era o reacţie stranie pentru o femeie care nu găsise decât plăcere în braţele soţului ei.
Dar, o dată cu surprinzătoarea descoperire a iubirii care-i ardea în inimă, Juliana îşi putea da seama că latura intimă a căsniciei lor lăsa mult de dorit. Blake îşi trăia viaţa sexuală într-un stil rece, aproape clinic, fără spontaneitate sau reală pasiune. Aveau dormitoare separate, iar contactele lor sexuale erau întotdeauna programate dinainte. Ba chiar, Blake îşi însemna în calendarul din cabinet datele când Juliana urma să fie... indispusă. Întrucât lua anticoncepţionale, ea îi putea da această informaţie în prealabil.
Îşi dorea ca acum să fi fost una dintre acele zile. Dar nu era.
Desigur, putea înţelege aversiunea lui Blake faţă de convieţuirea într-un dormitor conjugal. Era modul lui de a o ţine la o distanţă sigură, garantând că nu începea să-i

ceară mai mult decât era el dispus să dăruiască.
Dar faptul că înţelegea nu o ajuta deloc să se împace mai uşor cu situaţia.
Acum, se crispa de-a binelea când se gândea la felul cum Blake dădea din cap aprobator înainte de a se retrage, ori de câte ori dorea să se culce cu ea; la felul cum nu intra în camera ei înainte ca Juliana să facă duş şi să fie gata de culcare; cum niciodată nu stătea cu ea toată noaptea, întorcându-se în camera lui imediat ce termina.
Juliana clătină din cap, dezănădjuită. Doamne, Dumnezeule, era aproape o prostituţie cu acte în regulă.
Nu, nu, se grăbi ea să nege. Era nedreaptă faţă de Blake şi căsnicia lor. Viaţa sexuală reprezenta numai un aspect al relaţiilor dintre ei. Erau parteneri în mai multe sensuri, nu numai la pat. Se duceau peste tot împreună. Erau buni prieteni. Dintotdeauna fuseseră.
Oare avea să distrugă tot ceea ce exista între ei numai pentru că făcuse prostia de a se îndrăgosti? Ar fi fost o nebunie. Căsnicia lor era mai solidă decât majoritatea celorlalte. În anul următor, aveau să încerce să facă şi un copil. Numai o smintită ar fi renunţat la toate astea dorind singurul lucru pe care nu putea să-l aibă.
Deci, Blake n-o iubea. Ţinea la ea, în felul lui aparte. De acord, nu-l copleşea pasiunea pentru ea când i se năzărea, în timpul zilei. Făcea un amor superb, când venea în patul ei – adică, destul de des.
Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai voia de la viaţă? Le avea pe toate, tot ceea ce-şi dorise. Siguranţă financiară; o căsnicie trainică; o slujbă bună. Nu trebuia decât să-şi ţină

dragostea sub control, continuând la fel ca până atunci.
Ceea ce însemna şi să nu aibă nici o obiecţie faţă de stilul în care-şi desfăşura Blake viaţa sexuală.
Dar, sfinte Cerule, spera să fie prea obosit pentru a veni în patul ei, astă seară. Nu se credea în stare să-i suporte atingerea, tocmai acum. Era convinsă că ar fi făcut cine ştie ce prostie, dându-se de gol.
Dar, în acelaşi timp, îi era aşa de dor să-l îmbrăţişeze...! Doar să-l cuprindă în braţe.
Blake, însă, nu se pricepea "doar" să fie ţinut în braţe. N-o atingea pe Juliana niciodată, dar absolut niciodată, decât atunci când venea în patul ei. Pentru el nu putea fi vorba de ţineri de mână sau de un braţ petrecut afectuos pe după umeri sau talie. Nu era şi n-avea să fie niciodată genul care mângâia.
Iar Juliana ştia de ce.
Simţi un junghi de înverşunare străpungându-i pieptul. Mama lui avea de dat socoteală.
Telefonul care suna din nou risipi tăcerea din casă.
Juliana înţepeni.
Era Blake. Ştia că el era, sunând-o înainte de a pleca de la aeroport.
Deşi nu-i plăcea ca ea să-l sune, Blake îi telefona adesea. Era alta dintre marotele lui privitoare la neveste, pe care Juliana i-o înţelegea perfect. Mama lui îşi scosese din minţi soţul cu telefoane necontenite, mai ales când era plecat în interes de afaceri. Nu fuseseră telefoane afectuoase, ca să converseze, ci apeluri pline de o gelozie posesivă, vrând mereu să afle unde era, ce făcea, încotro se îndrepta, când

avea să ajungă acasă.
Iar când era acasă, niciodată nu-l scăpa din ochi, mereu îl atingea, îl săruta, se căţăra pe el... Noreen Preston fusese o femeie nevropată şi nesigură pe sine, care-şi iubise chipeşul soţ până la disperare – a ei, şi a tuturor celor din jur.
Juliana ştia toate aceste lucruri, dar nu de la Blake. Mama ei i le spusese. Mama ei, care fusese bucătăreasă internă în casa Preston, aceeaşi casă de acum, timp de aproape douăzeci de ani, îndelungatul ei serviciu luând sfârşit pe neaşteptate în urmă cu un an, când o lovise mortal un şofer, fugind apoi de la locul accidentului.
Juliana închise ochii, care i se umpluseră de lacrimi.
Biata mama...
Şi totuşi, ştia că mama ei n-ar fi vrut să inspire sentimente de milă. Nici de durere. Lily Mason fusese o femeie bună din fire, cu inima deschisă, îmbrăţişând viaţa cu un optimism naiv care nu mai lăsa loc pentru remuşcări şi regrete. Din nefericire, însă, acelaşi optimism naiv o făcuse să fie vulnerabilă în faţa bărbaţilor de un anumit gen, bărbaţi despre care Lily crezuse întotdeauna că o iubeau şi că aveau nevoie de ea.
Nu iubeau şi nu aveau nevoie decât de trupul foarte frumos al mamei ei, îşi spuse Juliana, cu înverşunare. Nici unul dintre ei nu se oferise vreodată s-o ajute sau s-o ia de soţie, nici chiar propriul ei tată, al Julianei, care se pierduse ca măgaru-n ceaţă imediat ce aflase că prietena lui adolescentă rămăsese însărcinată.
Cel puţin, Lily nu făcuse greşeala de a-l lăsa pe vreunul

dintre aceşti bărbaţi să locuiască împreună cu ea şi cu fiica ei. Juliana fusese scutită de aşa ceva. Însă chiar când era mică, după ce se culca, îşi auzea uneori mama introducând pe furiş bărbaţi în camera ei, noaptea târziu.
Acest obicei încetase pentu un timp când Lily şi fiica ei se mutaseră în apartamentul de deasupra garajului familiei Preston. Nu pentru multă vreme, însă. Lily nu făcuse decât să-şi reprogrameze întâlnirile în timpul zilei. Adeseori, când venea acasă de la şcoală, Juliana simţea miros de tutun şi after-shave.
Ţârâitul insistent al telefonului o readuse la realitate. Ce Dumnezeu o apucase, să cotrobăiască prin toate rufele murdare ale familiei? Trecutul putea conţine explicaţii ale motivelor pentru care oamenii făceau ceea ce făceau – inclusiv ea şi Blake – dar nu-i oferea nici o armă cu care să înfrunte prezentul şi viitorul.
Nu putea decât să se reculeagă şi să răspundă la telefon – iar dacă era Blake, să-i arate că între ei nu se schimbase nimic. Absolut nimic.
Întinse mâna şi duse receptorul la ureche, spunându-şi să se comporte ca şi cum ar fi primit un apel de serviciu, la birou. Ca director al relaţiilor cu publicul într-o mare companie internaţională de cosmetice, Juliana avea destulă experienţă pentru a părea calmă în condiţii de stres.
– Juliana Preston, spuse ea cu cel mai desăvârşit calm.
– Blake la telefon, Juliana.
– Blake! exclamă Juliana, cu o voce forţat-melodioasă. Răule, m-ai speriat aşa de tare!
Tonul ei nu-i trăda prin nimic adevărata spaimă.

Din receptor se auzi râsul leneş şi plăcut al lui Blake, întărindu-i convingerea că atitudinea ei era cea mai potrivită.
– Şi eu, care credeam c-ai făcut din mine o văduvă prematură!... continuă ea, cu aceeaşi falsă veselie.
– Credeai, sau sperai? replică Blake tărăgănat. Şi nu cumva voiai să spui "o văduvă *veselă"?* Valorez ceva parale. Parale grase, mai ales după tranzacţiile pe care tocmai le-am încheiat.
Pielea Julianei se încreţi când auzi aluzia la bani. Era destul de rău că unii oameni, ca Stewart şi doamna Dawson, credeau că se măritase cu Blake pentru banii lui, dar şi mai rău era ca însuşi soţul ei să exprime aceeaşi opinie.
Poate că, în parte, fusese adevărat. Cândva. Acum, însă, nu. Nu mai era cazul...
Ce ironie, că Blake ar fi detestat să afle adevărul! Îi plăcea aranjamentul la care ajunseseră, genul de mariaj pentru care insistase şi pe care Juliana crezuse că şi ea îl dorea, la început. Doamne! Numai de i-ar fi putut câştiga încrederea, ca să-i dezvăluie iubirea pe care tocmai şi-o descoperise...!
Dar aşa ceva era imposibil. Blake nu voia ca Juliana să-l iubească. Ba chiar, asemenea idee l-ar fi oripilat. Adevărul era că, dacă voia să rămână în continuare doamna Blake Preston, trebuia să-şi ascundă iubirea sub aparenţele genului de soţie care fusese cu succes până atunci – lucru care, bănuia, avea să-i fie tot mai dificil în viitor.
– Deci, totul a mers bine? întrebă, cu o voce uimitor de calmă.
– Fantastic! răspunse Blake. Mă dau în vând să fac afaceri

cu asiaticii – sunt extraordinar de provocatori.
Juliana se sili să râdă.
– Şi cât îţi mai plac ţie provocările...!
– Serios?
– Ştii bine că aşa e. Ăsta-i singurul motiv pentru care te-ai întors în domeniul afacerilor familiei. Fiindcă erau pe ducă. Ţi-a plăcut gândul că le puteai reînvia din propria lor cenuşă, ca pe pasărea Phoenix.
Blake chicoti.
– S-ar putea să ai dreptate. Dar nu mă întrebi ce s-a întâmplat cu avionul meu?
– În linii mari, mi-a spus Stewart. Poţi să-mi dai amănuntele mai târziu.
– Câtă reţinere...! Ştii, Juliana, continuă el, cu un râs sec, uneori aproape cred că nu mă iubeşti.
Inima Julianei se strânse dureros.
– De unde ţi-a venit ideea asta? aruncă ea.
Blake râse din nou.
– Pot spera că diseară vei fi puţin mai entuziasmată de întoarcerea mea?
Simţi că i se crispau toate măruntaiele.
– M-aş fi aşteptat să fii frânt de oboseală, după mica ta aventură.
– Am dormit în avion.
Aluzia era clară. Nu era deloc obosit. Cu siguranţă, în noaptea aceea urma să vină în patul ei.
În chip destul de ciudat, acest gând nu-i provocă Julianei reacţia care ar fi fost de aşteptat, date fiind temerile ei dinainte. Ba chiar, îi stârni un val de dorinţă fierbinte prin

tot trupul, înroşindu-i obrajii.
Fu şocată. Nu era deloc o femeie excitabilă, Blake fiind nevoit întotdeauna s-o ia pe îndelete, până ajungea să fie gata pentru el. Bănuia că promiscuitatea din comportamentul mamei ei îi inculcase o frică instinctivă de a nu părea prea accesibilă sexual – de unde şi dificultatea cu care îi cedase întotdeauna unui bărbat trupul ei. Chiar şi cu Blake, care părea să ştie perfect ce anume avea de făcut ca s-o relaxeze, iar apoi s-o excite, era încă oarecum inhibată. Existau mai multe poziţii şi acţiuni sexuale pe care nu numai că nu le-ar fi permis, ci chiar îi repugnaseră, înainte.
Acum, Julianei aproape că nu-i venea să creadă ce imagini îi tot răsăreau în minte, nici cât de năvalnic îi galopa inima în piept.
Oare faptul că se îndrăgostise în contextul unei ambianţe conjugale sigure eliberase într-însa genul de senzualitate pe care ar fi fost firesc să-l aibă dintotdeauna fiica lui Lily Mason? Îşi ferecase cumva, inconştient, natura intens-sexuală după un zid controlat cu stricteţe, de teamă să nu ajungă ca mama ei?
Poate. Numai timpul avea s-o spună, îşi dădu ea seama, zguduită. Timpul... şi seara asta...
– Poate-o să mă doară capul, spuse, căutând să-şi risipească încordarea cu ajutorul umorului.
– Voi aduce cu mine nişte aspirină, replică scurt Blake.
– Şi dacă spun nu, şi gata?
– Niciodată n-ai spus nu.
– Poate că am găsit pe altcineva care să mă satisfacă, în

lipsa ta.
Blake râse.
– Nu zău? Ei bine, nu-ţi rămâne decât să spui că bărbăţelul s-a întors acasă, iar serviciile respectivului nu mai sunt necesare. Şi-acum, îţi propun să faci o baie bună, ca să te relaxezi, până ajung eu. Vin cât pot de repede.
După ce auzi declicul brusc al telefonului, Juliana rămase cu privirea în receptorul mut, nesigură cum să ia indiferenţa amuzată a lui Blake faţă de aluzia ei la un alt bărbat. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să reacţioneze la fel chiar şi dacă nu glumea.
Oare i-ar fi păsat dacă soţia lui avea un amant? se întrebă Juliana îngrijorată, pradă unei deznădejdi neaşteptate şi aproape descurajatoare. Oare şi el făcea acelaşi lucru cu alte femei, în timpul deplasărilor de afaceri?
Niciodată nu-i trecuse prin minte să-i pună la îndoială fidelitatea, niciodată n-o sfâşiaseră colţii geloziei, care acum îi sfârtecau dureros inima. Gândul la Blake atingând altă femeie aşa cum o atingea pe ea...
O străbătu un fior zguduitor, înainte de a reuşi să-şi revină, cu ajutorul câtorva raţionamente temeinice.
Blake nu-i dăduse niciodată motive de gelozie, în timpul călătoriilor lui de afaceri. Nu-şi lua cu el secretare sau asistente – nu avea nici una. Credinciosul lui Vineri era un bărbat – Stewart.
O.K., deci n-o suna zilnic, aşa cum ar fi făcut unii soţi. Şi nu-i aducea niciodată cadouri, ca să-i demonstreze că se gândise la ea pe drum.
Dar Juliana înţelegea perfect de ce nu făcea nici unul dintre

aceste lucruri.
După ce ajungea acasă, Blake îi arăta întotdeauna în pat cât de mult îi lipsise, fără să piardă o singură noapte, timp de aproape o săptămână. S-ar fi purtat la fel dacă mai avea relaţii şi cu alte femei? În nici un caz, chibzui Juliana. Răspunsul lui nepăsător nu însemnase decât o ironie pe măsura celei pe care i-o adresase ea. Avea năluciri.
Dar aceste năluciri puteau demonstra motivele pentru care se temea să se îndrăgostească. Aproape că era în stare să înţeleagă profunda aversiune a lui Blake faţă de iubire. Iubirea alunga raţiunea, aducea în schimb panica, nesiguranţa. Mai ales când nu era reciprocă.
Filtrul de cafea ţăcăni, ieşind automat din funcţiune. Juliana îl privi fix. Nu mai avea poftă de cafea. O privire scurtă spre ceasul de pe perete o înştiinţă că era nouă fără zece. Blake urma să ajungă acasă peste o oră şi câteva minute.
Se înfioră din nou. Ce să facă?
Poate n-ar fi stricat să-i urmeze sfatul, cu baia. Putea s-o relaxeze, să-i calmeze nervii.
Juliana ieşi încet din living, în holul mare de unde pornea scara semicirculară, cu măreţia ei somptuoasă. Ezitând un moment pe prima treaptă, cu mâna pe globul de lemn din capătul balustradei arcuite elegant, mintea Julianei reveni în trecut cu nouăsprezece ani, până la ziua când văzuse pentru prima oară, cu adevărat, casa aceea şi scara ei impunătoare.
Cine-ar fi visat că fetiţa care privise cu gura căscată de uimire la bogăţiile dintre venerabilele ziduri ale conacului

Preston avea să devină într-o bună zi stăpâna acelei case? Şi cine-ar fi crezut că urma să ajungă în aceeaşi situaţie ca eroina de tragedie Noreen Preston, îndrăgostită de un soţ care n-o iubea la rândul lui?
Un moment, Juliana simţi un nod în stomac. Apoi, însă, îşi îndreptă spinarea şi continuă să urce treptele.
Între ea şi Noreen Preston exista o deosebire esenţială. Juliana era croită dintr-o stofă mai aspră. Mult mai aspră. Nici vorbă să se sinucidă pentru că descoperea o aventură a soţului ei cu altă femeie. Avea să lupte pentru ceea ce-şi dorea, avea să lupte pe viaţă şi pe moarte.
Iar deocamdată îl dorea pe Blake. Mai mult decât ar fi crezut vreodată că era cu putinţă.

Capitolul 3

O jumătate de oră mai târziu, Juliana stătea în cada de la baie, amintindu-şi că existase o vreme când ea şi Blake fuseseră atât de apropiaţi încât i-ar fi putut spune orice. Dar, desigur, de-atunci trecuseră ani de zile şi se schimbaseră atâtea...
Prima oară când îl văzuse pe Blake, Juliana se speriase îngrozitor. Pe-atunci, avea doar nouă ani. Era într-a doua zi de muncă a mamei sale ca bucătăreasă în casa Preston. Domnul şi doamna Preston avuseseră bunăvoinţa de a-i permite Julianei să folosească piscina lor şi, întrucât era o zi îngrozitor de călduroasă, în toiul vacanţei de vară, fata le primise cu bucurie generoasa invitaţie.

Aşa că, având pe ea un costum de baie multicolor dar ieftin, ieşise în spaţiosul complex format din terasă şi piscină, în curtea din spatele casei. Şi, în timp ce privea uimită bazinul de dimensiuni olimpice, cu împrejurimile lui extravagante, se produsese accidentul.

Blake, în vârstă de cincisprezece ani, făcea prima încercare de salt mortal pe spate, de la trambulină. Se părea că nu-şi luase un elan suficient de puternic, căci nu sări destul de departe de capătul planşei, astfel încât, în timpul rostogolirii prin aer, se lovi cu ceafa de trambulină şi, căzând în apă, începu să se scufunde ca un bolovan.

– Blake! zbieră o fată care stătea întinsă la plajă într-un şezlong.

Ulterior, Juliana urma să afle că era Barbara, sora în vârstă de unsprezece ani a lui Blake. Pe moment, însă, atenţia ei era îndreptată spre silueta inertă de pe fundul piscinei.

Nu stătu pe gânduri. Sări imediat, lipăi câineşte până la el şi îl trase la suprafaţă.

– A... ajută-mă...! bolborosi ea spre Barbara, care stătea pe marginea bazinului, cu gura căscată.

Cumva, cu ajutorul stângaci al celeilalte fete, Juliana reuşi să-l scoată pe Blake din apă.

– S-a-necat! ţipă sora lui. O, Doamne, a murit!

– Ba n-a murit, o contrazise Juliana, deşi se temea şi ea. Du-te şi zi-i maică-mii să cheme salvarea! îi ordonă ea.

Bucătăreasa! răcni, văzând că Barbara o privea prosteşte. Maică-mea e bucătăreasa cea nouă!

Barbara o luă la fugă, în timp ce Juliana începea să facă ceea ce văzuse de câteva ori la televizor, dar nu încercase

niciodată în realitate: respiraţie gură-la-gură. Dar se vede că o nimerise bine, căci când mama ei ieşi în goană pentru a-i spune că ambulanţa era pe drum, Blake începea să-şi recapete cunoştinţa, tuşind. La sosirea infirmierilor, nu mai avu nevoie decât de puţin oxigen pentru a-şi reveni complet.

– Se pare că i-ai salvat viaţa, domnişoară, o lăudă unul dintre sanitari.

– Serios? zâmbi Juliana, enorm de încântată.

– Da, foarte serios. Mămica ta are de ce să fie mândră.

De la spatele infirmierului, Barbara se strâmbă la Juliana, dând astfel tonul pentru toate relaţiile lor viitoare. Barbara n-a mai scăpat nici o ocazie de a-şi exprima dezgustul şi dezaprobarea că fiica bucătăresei avea voie să umble prin toată casa, ba mai mult, să facă baie în piscina *ei!* Blake, însă, a devenit imediat aliatul de neclintit al Julianei, apărând-o de sâcâielile snoabe ale Barbarei şi, în general, purtându-se foarte frumos cu ea.

În mod destul de ciudat, cu toată diferenţa de şase ani, părea să agreeze într-adevăr compania Julianei. Poate fiindcă era destul de băieţoasă şi participa la activităţile lui din timpul liber. Înotau împreună, se scufundau împreună, jucau jocuri de societate. De asemenea, Juliana bănuia că îi prilejuia lui Blake o schimbare binevenită faţă de toate prietenele Barbarei, cărora li se scurgeau încontinuu ochii după el. Era clar că Blake găsea admiraţia lor deşănţată atât jenantă, cât şi respingătoare.

Totuşi, Juliana nu era oarbă. Putea să vadă că, la cincisprezece ani, Blake era un tânăr bine dezvoltat şi

foarte arătos. Chipul lui blond, cu ochi albaştri, şi trupul robust, bronzat, atrăgeau fetele cârduri-cârduri. Colegele de clasă ale Barbarei găseau mereu pretexte pentru a veni în vizită la familia Preston. Nu că Blake le-ar fi învrednicit cu vreo atenţie. În primul rând, erau prea mici pentru el. Şi, în general, nici nu prea părea preocupat de fete. Dacă a avut vreo prietenă intimă în anii de liceu, secretul a fost păstrat cu stricteţe.

Juliana era singura persoană de sex feminin care avea privilegiul companiei şi al conversaţiei lui Blake, spre marea ranchiună a prietenelor Barbarei. Acestea se răzbunau în mii de feluri pline de pizmă, de la insulte făţişe la adresa mediului ei social, până la prietenii simulate înainte de a-i da câte o lovitură neaşteptată. O dată, au invitat-o la o aniversare inventată de ele.

Juliana îşi mai amintea şi acum cât de umilită se simţise când, prezentându-se la adresa respectivă, i se spusese pe un ton arţăgos că acolo n-avea loc nici o petrecere. Nedorind să-şi necăjească mama – care fusese atât de încântată de invitaţie – a stat toată după-amiaza în parc, pentru ca la întoarcerea acasă să susţină că fusese o petrecere fantastică.

Abia mai târziu, când i-a spus lui Blake despre incident, iar el a privit-o cu o expresie de scuză şi enorm regret, a izbucnit în plâns. Blake a îmbrăţişat-o, lucru pe care nu-l făcea *niciodată,* şi i-a spus să nu-şi facă griji, pentru că oamenii de acel soi îşi primeau întotdeauna răsplata, până la urmă.

Juliana, însă, credea în sinea ei că cei bogaţi şi privilegiaţi

nu plăteau decât rareori pentru faptele lor. Săracii din clasa muncitoare erau cei care sufereau întotdeauna, fiind înjosiţi şi discriminaţi. Bogaţii nu locuiau niciodată în odăi dosnice, nici nu purtau haine de căpătat. Şi în nici un caz nu ştiau ce însemna să nu poată merge în excursii cu şcoala, din lipsă de bani.

Când a împlinit doisprezece ani, Juliana se hotărâse deja ca, într-o bună zi, să fie şi ea bogată.

– Când voi fi mare, i-a spus ea lui Blake, nu peste mult, am să mă mărit cu un milionar.

Blake a ridicat privirea de la birou, cu o expresie surprinsă.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Credeam că-i dispreţuieşti pe oamenii bogaţi.

Juliana stătea culcată pe patul lui, pe burtă, cu bărbia rezemată în palme.

– Eu am să creez o marcă nouă de bogăţie. Voi da o mare parte din banii mei pentru opere de binefacere şi am să mă port frumos cu servitorii.

– Cum adică, să te porţi frumos cu servitorii? întrebă Blake, tăios. Mama şi tata se poartă foarte frumos cu mama ta. Şi-apoi, spui întotdeauna că oamenii nici n-ar trebui să aibă servitori.

– Atunci, angajaţi, se corectă ea, cu încăpăţânare. Va trebui să angajez pe cineva care să-mi gătească şi să măture prin casă. Eu voi avea o carieră.

– De ce să ai o carieră, pufni Blake, dacă vrei să te măriţi pentru bani? Nevestele bogătaşilor nu muncesc. Nu fac decât să dea mese şi să se coafeze.

– Eu am să fiu altfel.

– Ei, nu mai spune...? râse el în sfârşit. Pe cinstea ta?
– Da, pe cinstea mea!
– Şi dacă nu găseşti nici un bogătaş să te ia de soţie? o întrebă Blake, batjocoritor. Bogaţii se căsătoresc între ei, ce, nu ştiai?
Juliana se încruntă. La asta nu se gândise. Dar n-avea de gând să-şi lase visul să fie spulberat de realitatea rece şi neîndurătoare. Ridicându-se brusc în capul oaselor, îşi aruncă peste umerii ososi părul brunet, lung şi drept, ridicându-şi sfidătoare bărbia ascuţită.
– Când voi fi mare, am să fiu atât de frumoasă încât au să-mi bată cu pumnii-n uşă toţi milionarii!
– Frumoasă, *tu?*
Râsul lui o lovi dureros. Juliana ştia că arăta cam ca o sperietoare, cu trupul ei deşirat, ciolănos, şi faţa la fel de prelungă şi colţuroasă. Numai în ochi i se citea făgăduiala unei frumuseţi viitoare, fiind oblici şi exotici, de o culoare căpruie care-şi schimba nuanţele ca un cameleon, în funcţie de hainele pe care le purta.
– Aşteaptă numai şi-ai să vezi, se îmbufnă ea. Maică-mea zice c-am să ajung o frumuseţe. A spus că aş putea să mă fac model, la statura şi osatura mea.
– Maică-ta are ochelari cu lentile roz, mormăi Blake. Indiferent la cine sau la ce se uită.
– S-o laşi pe mama în pace, auzi? E o femeie extraordinară! Eşti invidios, asta e, fiincă mama ta n-are timp pentru nimeni, numai pentru taică-tău!
– Mă doare-n cot de maică-mea, mârâi el. Şi-acum, roiu', mârţoagă. Am de învăţat.

– În ultima vreme, tot timpul înveţi, se plânse Juliana.
– Mda, mă rog, eu vreau să mă fac deştept, nu frumos ca un Adonis. Mai am două luni pân-la examene şi trebuie să adun peste patru sute de puncte ca să mă primească la universitate, în toamnă. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, întinde-o, Juliana, şi lasă-mă să-mi văd de lecţii.
Fata ieşi, spunându-şi ursuză că Blake nu avea de ce să-şi dorească o frumuseţe de Adonis, din moment ce o şi avea, lua-l-ar dracu' de norocos!
Visul Julianei de a deveni măcar acceptabil de atrăgătoare s-a risipit brusc în anul următor. Pubertatea a luat-o cu asalt şi, oroare a ororilor, s-a pomenit cu o erupţie gravă de acnee. Dintr-o dată, a început să se simtă atât de urâtă şi greţoasă încât îşi petrecea tot timpul liber închisă în camera ei. Parcă pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, în acelaşi an mama ei a trimis-o la şcoala privată şi fandosită unde învăţa şi Barbara, ca urmare a economiilor demenţiale pe care le făcuse în cei patru ani de muncă la familia Preston.
Lily habar n-avea că sacrificiile făcute pentru viitorul fetiţei sale mult iubite nu-i aduceau Julianei, cel puţin în prezent, nici un strop de fericire. Primul an de liceu printre fiice de milionari afost un infern pentru ea. Niciodată diferenţa dintre lumea ei şi cea a oamenilor avuţi şi privilegiaţi nu fusese mai dureroasă.
Pentru Juliana, aceea a fost picătura care a umplut paharul. O, cum mai plângea în fiecare dimineaţă, când se uita în oglindă! Era de-a dreptul hidoasă!
Singura ei mângâiere era lipsa lui Blake, plecat în

campusul universitar, unde îşi începuse studiile pentru diploma în economie şi drept. Se temea că ar fi tachinat-o în legătură cu tenul ei. Destul de rău era că o auzea pe Barbara strigând-o în toate felurile, ca "moacă-de-pizza" şi altele, în fiecare zi pe drumul spre şcoală şi înapoi.
Dar Blake urma să vină acasă curând, în vacanţa de la jumătatea semestrului, iar Juliana aştepta cu groază ziua când avea s-o cheme la o partidă de înot cu el.
Ziua aceea sosi, însă, iar când Juliana refuză să coboare din apartamentul de deasupra garajului, Blake urcă scara tropăind, bătu cu pumnul în uşă şi ceru imperios să ştie ce naiba se întâmpla cu ea.
– Nu plec de-aici, Juliana, declară el, categoric. Aşa că fă bine şi ieşi, ca să-mi spui ce-i cu tine. Şi să nu-mi vii cu gogoşi că nu-ţi mai place apa, fiindcă n-am să te cred.
Zdrobită de jenă şi nefericire, Juliana deschise în sfârşit uşa.
– Ei? o întrebă el, privind-o cu cea mai sinceră nedumerire.
– Ei, ce, nu *vezi?* se văicări Juliana.
– Ce să văd?
– Faţa mea... gemu ea.
În ochii lui Blake se făcu lumină.
– A, acneea, vrei să zici...
Fata îşi lăsă privirea în pământ, chinuită de ruşine şi frustrare.
– Sigur că acneea... mormăi.
Întinzând o mână, Blake îi ridică bărbia, pentru a-i studia faţa cu atenţie.
– Nu-i chiar atât de rău, dulceaţă, spuse el cu atâta tandreţe

încât Juliana izbucni pe loc în lacrimi.
– Ba e foarte rău! suspină ea, dându-i mâna la o parte. Ce ştii tu? Tu n-ai avut un singur coş, în viaţa ta! Sunt urâte. *Eu* sunt urâtă!
Blake oftă.
– Nu eşti urâtă deloc, Juliana. De fapt, bănuiesc că vei deveni frumuseţea la care ai visat întotdeauna. Păi, uită-te ce înaltă şi graţioasă ai crescut, în ultimul an. Şi nu mai eşti nici pe departe atât de slăbănoagă ca înainte, adăugă el, aruncând o privire nu tocmai nevinovată spre sânii care-i încolţeau pe piept. Dar dacă eşti aşa de nenorocită din cauza pielii, de ce nu faci nimic?
– Ce să fac? Mama zice că nu prea am ce face, decât să mă spăl bine. A zis c-o să-mi treacă de la sine, când o vrea Dumnezeu.
– Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, replică tăios Blake. Haide. Te duc la doctor. Ştiu că, în zilele noastre, se pot face destule pentru acnee.
– Chiar crezi? întrebă Juliana, cu speranţă.
– Chiar ştiu!
Peste o oră, se întoarse acasă înarmată cu o loţiune antibiotică pentru piele, despre care medicul spusese că avusese mare succes la alte paciente, în special fete. Juliana începu s-o folosească în fiecare dimineaţă şi seară şi, nu peste mult, observă o ameliorare spectaculoasă.
– E un miracol! exclamă ea, o săptămână mai târziu, în timp ce se răcorea în piscină împreună cu Blake.
– Nu cred în miracole, replică el, încruntându-se atât de sceptic încât Juliana fu complet descumpănită. Îl privi

întrebătoare. De ce trebuia să se schimbe oamenii? Mai întâi ea, acum şi Blake...
Ochii ei îl urmăriră în timp ce înota spre marginea bazinului, unde Blake se săltă afară din apă, efortul scoţându-i în relief o musculatură a spatelui şi braţelor pe care Juliana nu i-o mai observase.
– Lucrezi cu greutăţi? îl întrebă ea.
Blake ridică din umeri.
– Cât de cât... La universitate e o sală de sport bine utilată. Mă scapă de necazuri.
– Ce fel de necazuri?
În ochii lui albaştri se zări o străfulgerare exasperată, dar nu-i răspunse.
Juliana înotă într-acolo şi se aşeză lângă el, roşind când observă că un sfârc îi ieşise din micul sutien. Şi-l îndesă la loc, uşurată că Blake nu se uita la ea.
Totuşi, nu încăpea nici o îndoială. Trebuia să-i ceară mamei sale un costum nou, înaintea carnavalului de la piscina şcolii, care avea loc săptămâna viitoare. Actualul costum rămânea mic prea repede pentru trupul ei aflat într-o dezvoltare impetuoasă.
– Pot să-ţi pipăi muşchii? îl întrebă ea pe Blake.
Întinse braţul, şiroind de apă, peste coapsele lui, pentru a-şi arcui degetele împrejurul unui biceps.
– Mamăăă, chiar că e ceva! Şi spatele tău arată fantastic.
În timp ce Juliana îşi trecea o mână peste omoplaţii lui, cu deplină inocenţă, Blake deveni rigid.
– Termină, se răsti el şi, pe neaşteptate, sări în apă.
Juliana privi după el, nedumerită şi lezată. Ce făcuse?

În clipa următoare, însă, înţelese. Îl atinsese. Blake nu suporta ca fetele să-l atingă.
Totuşi, s-ar fi aşteptat ca la ea să nu se gândească în acelaşi fel, ca la o fată, cum nici ea nu vedea vreodată în el un băiat. Nu erau decât prieteni buni şi nimic mai mult.
Totuşi, nu trecu mult şi Blake lăsă deoparte aversiunea faţă de atingerile fetelor. Un şir interminabil de tinere nubile începură să-l însoţească ori de câte ori se întorcea acasă de la universitate.
Blonde, brunete, roşcate – Blake nu părea să aibă nici o preferinţă anume. Singurul lucru pe care-l aveau în comun fetele era că nici una nu rezista prea mult. Câteva săptămâni, maximum.
La început, Juliana simţise o gelozie acută, căci Blake părea să nu mai aibă niciodată timp şi pentru ea. Treptat, însă, sentimentele sale lăsară locul unei amare resemnări. Relaţia ei strânsă cu fiul şi moştenitorul familiei Preston luase sfârşit. Din nou, redevenise doar simpla fiică a bucătăresei, a cărei prezenţă era tolerată, dar nu mai era şi dorită.

Capitolul 4

O singură dată, în timpul liceului, calea i se mai încrucişase cu a lui Blake şi altfel decât în stil "salut, ce faci, cum o mai duci, mai vorbim". Avea să se dovedească o experienţă absolut memorabilă.
Avea şaisprezece ani. Era în seara balului ei de absolvire,

unde purtase rochia din urmă cu doi ani a Barbarei, dăruită lui Lily cu vorbe peste măsură de dulci.
– Mămica a plătit o avere pentru ea, Lily, spusese Barbara, în timp ce-i întindea superba rochie de satin ivoriu. Ar fi mare păcat să fi fost purtată numai o singură dată. Sunt sigură că Julianei îi va sta divin. Mult mai bine decât mie. E atât de înaltă şi zveltă...!
Evident, mama ei, mult prea bună la inimă şi încă uluitor de naivă, nu bănuise vicleşugul. Ea nu putea să vadă altceva decât o rochie pe care în veci nu şi-ar fi putut-o permite pentru fiica ei, o rochie pe măsura unei prinţese.
– Gândeşte-te numai, Juliana, spusese ea, emoţionată. Vei putea folosi banii pe care ţi i-aş fi dat pentru rochie ca să te coafezi şi să-ţi cumperi o pereche de pantofi cu adevărat eleganţi. Poate chiar şi o poşetă! O, vei arăta minunat!
Lily n-ar fi putut înţelege niciodată faptul că, la şcoala selectă unde se mândrea atâta că-şi înscrisese fiica, nici o fată n-ar fi apărut nici *moartă* într-o rochie pe care o purtase înainte altă absolventă, oricât de frumoasă ar fi fost. Deşi nu avea fumuri snoabe, Juliana se crispa totuşi la gândul de a se duce cu rochia Barbarei, fiind convinsă că fosta posesoare a acesteia va avea grijă ca toate fetele din clasa ei, plus partenerii lor, să ştie a cui era de fapt rochia. Sora lui Blake îşi dăduse deja toată silinţa ca Juliana să fie tratată ca o leproasă de majoritatea fetelor din şcoală.
Dar Juliana nu şi-ar fi făcut mama să sufere pentru nimic în lume. Aşa că purtă rochia cu stoicism, fără să ia în seamă comentariile veninoase ale celorlalte fete, ţinând capul sus şi părând să nu-i pese de nimic din tot ceea ce se spunea pe

seama ei. Ţinuta ei calmă, mândră chiar, dădea impresia că trecea printre remarcile răutăcioase şi şuşotelile dispreţuitoare ca gâsca prin apă.
Dincolo de faţada calmă, însă, clocotea un tumult de durere şi furie. Ce drept aveau s-o trateze astfel, numai pentru că nu se născuse într-o familie cu bani? Nu era cinstit! Jura ca, într-o zi, să le scuipe în faţă, pe *toate* – şi mai ales pe Barbara!
Plecă de la bal cât putu de repede, dar nu era în stare să se ducă acasă. Mama ei o aştepta, nerăbdătoare să afle amănunte de la bal. Aşa că Juliana se strecură discret până în spatele casei Preston, în loc de a se duce direct la culcare, cu intenţia de a sta vreo oră, două, lingându-şi rănile în singurătate. Barbara şi doamna Preston erau plecate până a doua zi dimineaţa la nişte rude. Domnul Preston lucra în cabinetul lui din faţă. Zona piscinei era pustie.
Prin urmare, fu foarte surprinsă să-l găsească pe Blake tolănit într-un şezlong, căci nu era aşteptat acasă decât a doua zi, când începea vacanţa de vară.
Juliana îi observă imediat paharul de whisky din mână şi sticla de Jack Daniels pe jumătate goală, pusă lângă şezlong, pe ciment. Acesta era unul dintre noile lui năravuri. Băutura. Totuşi, de obicei nu bea decât bere.
– Ei, ei, ei, comentă el tărăgănat, măsurând-o cu privirea. S-a-ntors acasă Cenuşăreasa de la bal? Şi ce fermecătoare Cenuşăreasă! continuă, în stilul ironic care-i devenise un obicei. Universitatea – sau, poate, viaţa – făcuse din el un cinic.

Pentru prima oară, Juliana avu o replică la fel de cinică.
– Nu mă îndoiesc că rolul Cenuşăresei îmi vine de minune. Dar pe sora ta n-o prea văd în chip de Naşă Zână, ce zici?
Sprâncenele lui Blake se ridicară cu surprindere, la auzul tonului ei caustic.
– Adică...?
– Barbara a avut bunătatea de a-i dărui mamei mele vechea ei rochie de la absolvire, ca s-o port eu în seara asta.
– Ahaaa... înţeleg...
– Chiar înţelegi, Blake? Ai idee cum e să se poarte lumea cu tine ca la cantina săracilor? Nu, de unde să ai?! Tu te-ai născut cu linguriţa de argint în gură!
– Uneori, cu linguriţa de argint mai poţi şi să te îneci, replică el sumbru, turnându-şi pe gât o duşcă enormă de whisky.
– N-am observat ca *tu* să te îneci vreodată. Decât cu grog, adăugă ea, oprindu-se în faţa şezlongului, cu mâinile în şolduri. Ce Dumnezeu te-a apucat, să tragi din whisky-ul ăla de parc-ar fi apă? N-ai pic de respect faţă de propriii tăi rinichi şi ficat?
Blake îşi aruncă picioarele peste marginea scaunului şi se ridică, înalt şi viril, în blugii albiţi şi tricoul albastru strâns pe piept.
– Astă-seară stau cam prost cu respectul, mormăi el.
– Şi asta cam ce-ar vrea să-nsemne?
– Nu prea pot să-ţi spun, frumuseţe.
Juliana inspiră adânc, când ochii lui albaştri îi învăluiră pieptul, unde decolteul rochiei dezvăluia o întindere generoasă de piele netedă. Deşi nu era pieptoasă, Juliana

avea totuşi o pereche de sâni semeţi şi armonios formaţi. În acel moment, se vedea limpede că Blake îi privea cu admiraţie. În cele din urmă, ochii lui îngustaţi coborâră spre locul unde mătasea îi cuprindea talia îngustă, pentru ca apoi să se evazeze în poalele bogate şi ample, lungi până la glezne.
– Pe tine, rochia asta arată de-o mie de ori mai bine decât pe Barbara, spuse el, cu glas îngroşat.
Privirea i se ridică spre faţa ei, şocând-o cu dorinţa pură care i se citea în adâncul ochilor. Nici un băiat – nici un bărbat – nu se mai uitase vreodată aşa la ea. Blake în nici un caz.
– Juliana, spuse el cu glas răguşit, după care făcu un lucru care o stupefie şi în acelaşi timp o fascină.
Înmuindu-şi degetul în pahar, îi întinse o dâră umedă de-a lungul decolteului. Acest gest o făcu să încremenească, holbând ochii, cu inima bătându-i nebuneşte. Dar, când Blake se aplecă şi începu să lingă alcoolul de pe pielea ei înfiorată, o senzaţie de ameţeală o făcu să se clatine. Blake o prinse, scăpând din mână paharul care se făcu ţăndări pe ciment, la picioarele lor.
Se aplecă s-o sărute cu o gingăşie atât de amăgitoare, încât un moment Juliana fu complet dezarmată. Îi sorbi buzele, prelung, interminabil, ridicându-şi mâinile în părul ei, masându-i capul cu mişcări de un erotism aproape hipnotic.
– Juliana, şopti el, cu buzele lipite de ale ei, topindu-i-le cu fierbinţeala lor.
– Da? murmură Juliana, ameţită.

– Da... repetă Blake, senzual. Numai atâta ai de spus – da. Cred că ai avea foarte mult talent la "da"...
Gura lui deveni hămesită, despărţindu-i buzele cu forţa. Dar, când limba i se strecură înăuntru, gustul tare al whisky-ului o readuse la realitate.
Juliana îşi smulse gura şi-l privi crunt, furioasă atât pe sine, cât şi pe el.
Când se deschiseră s-o privească, ochii lui Blake erau sticloşi.
– Ce e, iubito? Ce s-a întâmplat?
– Eşti beat, Blake Preston, asta s-a-ntâmplat!
Expresia lui se limpezi, cu amuzament sec.
– Deci, dacă nu eram beat, totul ar fi fost în regulă? M-ai fi lăsat să te sărut?
– Da... nu... of, Blake, nu fi prost. Ştii bine că nu putem fi mai mult decât prieteni. Bogaţii nu se încurcă niciodată cu fiicele bucătăreselor! Cel puţin, nu la modul serios!
Un nor negru întunecă faţa lui Blake. Un moment, păru furios, apoi se resemnă, obosit.
– Cred că ai dreptate.
Gura i se arcui într-un zâmbet sardonic.
– Şi ce s-a întâmplat cu planurile tale de a te mărita cu un milionar?
– Acum ştiu că unicul mijloc de a mă îmbogăţi vreodată e acela de a câştiga singură.
– Zău? Şi cum, mă rog, îmi spui şi mie? Notele tale de la şcoală n-au fost tocmai încurajatoare.
– De-acum încolo, voi învăţa ca o dementă. Pot s-o fac. Ştiu că pot!

Blake îşi înclină uşor capul într-o parte, privind-o câteva momente, înainte de a încuviinţa, răutăcios:
– Da, te cred în stare. Vino, să te conduc acasă...
În noaptea aceea, Juliana rămase trează ore întregi, fără să se mai gândească la balul unde se simţise atât de îngrozitor, nici la minciunile pe care i le spusese mamei sale când Blake o lăsase la uşă. Prin minte i se îmbulzeau amintiri ale gurii lui Blake mişcându-se peste brazda dintre sânii ei, ale braţelor lui puternice strângând-o la piept, ale limbii care-i pătrundea între buze.
Oare revelaţia beţiei lui o făcuse să-l oprească, sau groaza faţă de reacţiile uluitoare pe care faptele lui le declanşaseră în trupul ei? Niciodată nu mai simţise aşa ceva. O străbătuse un val de căldură şi emoţie, combinat cu un imbold irezistibil de a renunţa la orice raţiune, de a-l lăsa pe Blake să-i facă tot ce voia.
Ceea ce o deranja cel mai mult era că păruse să răspundă la nevoia lui *Blake,* nu la a ei proprie. Niciodată, înainte, nu-l considerase mai mult decât un bun prieten. Cu siguranţă, nu-şi făcuse niciodată fantezii sexuale cu el, cum i se întâmpla cu cei câţiva actori şi staruri pop care-i plăceau. Şi totuşi, fusese de ajuns ca Blake să se uite la ea cu ochii plini de dorinţă, iar ea îi răspunsese instinctiv acelei dorinţe.
Pe Juliana o izbi gândul că, poate, începea să semene cu mama ei, a cărei vulnerabilitate sexuală faţă de bărbaţii care aveau *nevoie* de ea era, după părerea Julianei, de-a dreptul jalnică. Nu voia să ajungă şi ea la fel. Voia să fie întotdeauna stăpână pe viaţa ei, pe propriile ei acţiuni.

Când şi dacă făcea dragoste, voia ca acest lucru să se întâmple pentru că *ea* îl dorea şi simţea nevoia, nu invers. Orice altă formulă o irita teribil!
Când simţi că începea s-o fure somnul, Juliana îşi jură să se păzească de orice repetare a incidentului din seara aceea. Avea să se asigure că nu rămânea niciodată singură cu Blake. Avea să-i ţină la distanţă şi pe ceilalţi băieţi, până urma să fie mai mare şi mai stăpână pe propriile ei nechibzuinţe. Şi mai jură să facă lucrul cu care se lăudase în faţa lui Blake – să obţină un calificativ favorabil în Certificatul de Absolvire a Liceului, să intre la universitate şi să aibă succes, totul numai prin propriile ei eforturi!
În următorii doi ani, sârguinţa Julianei i-a uimit şi pe profesori, şi pe mama ei. Băieţii au început să-i dea târcoale, dar Juliana, deşi pe câţiva dintre ei îi găsea destul de atrăgători, le respingea atenţiile, dedicându-şi tot timpul învăţăturii şi câtorva activităţi răzleţe de modeling. Deşi nu devenise o frumuseţe clasică, părul ei brunet, mătăsos şi lung, statura înaltă, trupul elegant şi faţa sculpturală, exotică, îi asiguraseră primirea într-o agenţie de modele serioasă, care uneori îi găsea prezentări de modă şi contracte fotografice pentru reviste.
După ce a primit un calificativ excelent în Certificatul de Liceu, Juliana a început un curs de marketing la universitate, continuând să câştige bani din modeling. Totuşi, aceştia nu erau de ajuns ca să-şi găsească o locuinţă proprie. Blake, însă, se descurca destul de bine ca dealer de schimburi valutare, pentru a se muta într-o casă luxoasă, pe malul golfului. Juliana dedusese, din bârfe, că devenise

rapid un tânăr rechin, care muncea din greu şi juca dur.
În timpul ultimului ei an la universitate, familia Preston a fost lovită de marea tragedie. Noreen Preston s-a sinucis, cu o supradoză de somnifere. Nu peste mult, soţul ei, Matthew, a suferit un atac de cord, lăsând în urmă o serie întreagă de datorii şi o firmă prost administrată, în pragul falimentului.
Dintr-o dată, Blake şi Barbara s-au pomenit orfani şi fără nici o moştenire apreciabilă. Barbara a reacţionat măritându-se cu un văduv între două vârste, foarte bogat. Blake, spre uimirea tuturor, a demisionat din slujbă, şi-a vândut apartamentul şi s-a întors acasă, să preia frâiele destrămate ale firmei de familie. Cu idei noi şi multă muncă, în cele din urmă a reuşit să transforme Jocurile şi Jucăriile Preston dintr-o societate neprofitabilă, de modă veche, într-un concern modern şi energic, ale cărui acţiuni aveau să devină curând foarte căutate de investitorii şi brokerii din întreaga lume.
La vârsta de treizeci de ani, Blake Preston devenise vedeta afacerilor şi a lumii mondene din Melbourne. A fost votat doi ani la rând drept cel mai râvnit burlac din provincia Victoria, de către o revistă de mare tiraj pentru femei.
A părut să-şi încununeze succesele lumeşti când s-a logodit cu domnişoara Virginia Blakenthorp, una dintre răsfăţatele familiilor aristocratice şi bogate din Melbourne. Cam prin aceeaşi perioadă, Juliana însăşi – acum angajată pe un salariu bun în divizia de marketing a unei reţele de magazine cu amănuntul, locuind într-un apartament mic dar cochet, în apropierea oraşului, s-a logodit şi ea. Cu

tânărul fiu al proprietarului unuia dintre magazine.
Se numea Owen Hawthorne. Avea douăzeci şi opt de ani şi era visul oricărei femei. Chipeş. Distins. Bogat.
Se părea că atât Blake, cât şi Juliana, îşi asiguraseră viitorul.
Şi totuşi, într-o noapte fatidică, înainte cu o zi ca Juliana să împlinească douăzeci şi şase de ani şi cu doar câteva săptămâni înainte de moartea mamei ei, cele două logodne s-au desfăcut, pentru ca în schimb să se încheie o a treia.
Peste o lună, Blake şi Juliana s-au căsătorit.

Capitolul 5

În cada de la baie, Juliana se gândea la noaptea aceea stranie, când îl auzi pe Blake strigând-o:
– Juliana! Unde eşti?
Se ridică în capul oaselor, mişcarea bruscă făcând apa şi spuma să se reverse peste marginea căzii.
– Aici... aici sunt, răspunse ea, cu voce tremurată. În baie!
Doamne sfinte! îşi spuse. Probabil că Stewart condusese ca un nebun, dacă Blake ajunsese acasă atât de devreme. Sau, poate, îşi rumegase ea trecutul mai mult timp decât crezuse? Întrucât ceasul de mână îi rămăsese în dormitor, n-avea idee de când stătea în apă.
Tocmai se ridicase să iasă din cadă, când Blake deschise uşa şi intră.
– Juliana, aş vrea să...
Glasul îi pieri când Juliana se întoarse cu faţa spre el,

complet goală.
Ochii ei căprui, larg deschişi, văzură surprinderea din ochii lui albaştri. Niciodată nu mai stătuse astfel în faţa lui. Niciodată în picioare – şi, desigur, niciodată cu spuma din baie prelingându-i-se de pe sfârcurile întărite pe neaşteptate. Obrajii i se înroşiră ca focul, în timp ce-şi ascundea jena spunând tăios:
– Pentru numele lui Dumnezeu, Blake, tu nu mai ştii să baţi la uşă?
În graba de a ieşi din cadă, ca să se înfăşoare cu un prosop, Juliana uitase de apa revărsată pe jos. În momentul când păşi peste marginea căzii, călcând pe gresia alunecoasă, piciorul îi zbură de sub trup.
– Atenţie! strigă Blake, repezindu-se s-o prindă.
Când îi simţi mâinile pe pielea săpunită, Juliana intră în panică şi încercă să-l dea la o parte.
– Nu! N-am nimic!
El, însă, o apucase deja strâns de talie, ridicând-o din apă şi depunând-o pe preşul din faţa oglinzii de toaletă.
Oare intenţionat îşi lăsase mâinile să alunece peste fesele ei goale, înainte de a-i da drumul?
Juliana ştia că era improbabil. Însă chiar şi aşa, fiorul imediat de excitaţie o sperie şi mai rău, făcându-i toţi muşchii din trup să se încordeze ca nişte arcuri.
– Un prosop... ceru ea, cu voce gâtuită. Dă-mi un prosop.
Smulgând efectiv prosopul din mâna întinsă a lui Blake, şi-l înfăşură repede pe trup, în stil sarong. Abia atunci observă că Blake o privea cu uimire.
Juliana ştia că se comporta exact invers decât îşi jurase s-o

facă.
Zâmbetul ei fals nu fu nici pe departe atât de dulce-liniştitor pe cât ar fi dorit.
– Mulţumesc. Sper... să... că nu ţi-am stricat costumul. S-a udat tot – şi era aşa de elegant...!
Blake îşi privi sacoul şi pantalonii costumului gri-deschis pe care-l purta cel mai adesea în călătorii, apoi îşi scutură uşor vesta cu mâinile.
– N-ajung câţiva stropi de apă, acolo, ca să-mi distrugă armura asta...
Ceea ce era adevărat. Costumul din combinaţie de mohair şi mătase, care-l costase o avere, îi venea ca turnat pe trupul lat în umeri şi îngust în talie, chiar şi după cel mai lung zbor cu avionul. În acel moment, asortat cu cămaşa albă scrobită şi cravata de un gri mai închis, îl făcea pe Blake să arate pe cât de suav, pe-atât de stăpân pe sine.
Juliana, însă, se simţea răvăşită complet, atât pe dinăuntru, cât şi pe din afară. Nu putea decât să spere că Blake avea să iasă cât de curând, ca s-o lase să-şi revină. Dar, până atunci...
– Cred că ai alergat cu toată viteza de la aeroport, ca s-ajungi atât de repede, comentă ea cu falsă veselie.
– Într-adevăr. Am prins toate stopurile pe verde.
– Un moment, am crezut că pierdusem noţiunea timpului.
Văzând că Blake nu dădea nici un semn de a ieşi din baie, rezemându-se doar dezinvolt de peretele placat cu faianţă albă, Juliana se întoarse spre oglinda de toaletă, deşi prezenţa lui continua s-o incomodeze. Întrucât nu foloseau aceeaşi baie, fiecare având-o pe a sa proprie, Juliana nu era

obişnuită să aibă martori la toaleta zilnică. Faptul că Blake stătea şi o privea, tocmai în acele momente, era extrem de iritant.
– Ce-ar fi să te duci şi să bei ceva, până mă spăl eu pe dinţi şi termin? îl întrebă, cu un nou surâs forţat.
– Nu, prefer să stau aici, de vorbă cu tine.
– A... aha, bine...
Ridică din umeri cu nonşalanţă, perfect conştientă că aceea avea să fie prima ei adevărată încercare. Ce-ar fi făcut, într-o asemenea situaţie, cealaltă Juliana, cea din urmă cu câteva ore?
Nu avea idee. O situaţie ca aceasta nici măcar nu figurase în repertoriul *acelei* Juliana.
Atunci, ce-ar fi făcut o femeie care încerca disperată să-şi ascundă iubirea pentru soţul ei?
"Imaginează-ţi că nici nu e de faţă", îşi spuse ea. "Poartă-te ca şi cum ai fi singură. Închipuie-ţi că vorbeşti cu el prin interfon."
Luând alt prosop pufos de pe bara din apropiere, Juliana începu să se şteargă pe braţe, apoi se întoarse, ridicând un picior pe marginea căzii.
– Atunci, povesteşte-mi despre mica ta aventură, îl invită ea dezinvoltă, în timp ce-şi ştergea piciorul lung, armonios format, apoi şi pe celălalt.
– Nu e mare lucru de spus. Doar... ăă... De unde Dumnezeu te-ai ales cu vânătăile astea? se întrerupse el, îndreptându-se de spate, pentru a-i privi încruntat cele trei pete negricioase de pe coapsă.
Juliana le privi la rândul ei; nici ea nu le observase.

– N-am idee, răspunse, cu sinceritate. Probabil m-am lovit de marginea biroului, la serviciu. Ştii ce uşor mi se fac vânătăi.
– Nu, răspunse el, rar. De fapt, nu ştiu...
Suspiciunea ostilă din glasul lui o descumpăni pe Juliana. Îşi exprimă surprinderea printr-un râs crispat:
– Ce Dumnezeu vrei să insinuezi?
Când îl privi, văzu un Blake pe care nu-l mai văzuse niciodată. Chipul îi încremenise ca al unui mort, ochii albaştri, de obicei nepăsători, se îngustaseră, întunecaţi, ca două fante reci de oţel.
La fel de brusc, însă, expresia i se lumină, un zâmbet sardonic destinzându-i gura. Era din nou aşa cum îl cunoştea: calm, relaxat şi indiferent.
– Un moment, mi te-am imaginat având un cu totul altfel de contact cu un birou, spuse el, tărăgănat. Trebuia să mă aştept. Nu te atrage sexul de genul ăsta, aşa e?
Juliana se împurpură la faţă.
Blake o bătu uşor pe obraz, îngăduitor şi condescendent.
– Dulcea şi inocenta mea Juliana. Cine-ar fi crezut? Dar te prefer aşa cum eşti. E mai... liniştitor. Şi totuşi...
Un lung răstimp, nu făcu decât să-i privească ochii surprinşi, stăruind cu mâna pe obrazul ei. Juliana fu gata să jure că voia s-o sărute, gând care o umplea de groază, dar şi de cea mai copleşitoare emoţie.
"Da, sărută-mă", îl îndemnă inima ei, bătând cu putere. "Sărută-mă, atinge-mă, ia-mă..."
Dintr-o dată, mâna lui Blake căzu, în timp ce umerii i se îndreptau la loc.

– Cred că totuşi cobor să beau ceva, spuse el scurt. Vino când eşti gata, dacă vrei. Dacă nu... vin eu la tine, mai târziu.
Şi, răsucindu-se brusc, ieşi din baie, lăsând-o pe Juliana rezemată de placa oglinzii de toaletă, vlăguită. Când ridică privirea, îşi văzu în oglindă propria imagine, cu ochii mari, lucitori, şi buzele întredeschise.
Gemu, aplecându-se înainte, peste pumnii strânşi, cu ochii închişi de disperare la gândul propriei sale excitaţii. Dumnezeule! Ce-avea să facă?
Peste cincisprezece minute, cobora la parter, îmbrăcată în capotul ei favorit, de velur roz-închis, destul de vechi, petrecut în cruciş peste piept şi încins cu un cordon. Avea buzunare adânci, în care-şi putea înfunda comod mâinile.
Mâinile Julianei erau într-adevăr îndesate în buzunare, când trecu prin holul de la intrare, spre living, dar ea numai comod nu se simţea. "Împietrită" ar fi fost un cuvânt mult mai potrivit. Totuşi, *părea* relaxată. Iar, pe moment, numai atât conta.
Când Juliana trecu pe sub arcadă, ieşind pe mocheta de pluş gri care acoperea pardoseala întinsă a livingului, Blake ridică privirea de pe canapeaua Chesterfield unde stătea destins, cu un uşor zâmbet de admiraţie.
– Întotdeauna sunt uimit să văd cât de bine arăţi fără să-ţi dai deloc silinţa. Uită-te la tine, fără pic de fard pe faţă, cu părul strâns la nimereală în creştet şi înfăşurată într-un halat care a cunoscut vremuri mai bune – şi totuşi, arăţi fantastic. Sigur, te şi mişti foarte bine, remarcă el, privind-o cum se apropia.

– Iar tu flatezi foarte bine, sosi răspunsul ei, rece.
– N-am nici un motiv să te flatez, Juliana. Eşti soţia mea.
– O, fermecător.
Chicotitul lui Blake fu la fel de ironic ca tonul ei.
– Deci... se ridică el, punându-şi paharul plin pe măsuţa cu placă de sticlă din faţa lui. Ce bei?
– Ceva tare, răspunse Juliana, nu fără o undă de autoironie.
– Nu-i stilul tău.
Încercând să-şi alunge tensiunea interioară, Juliana ridică din umeri.
– Am avut o zi îngrozitoare.
– De obicei, râse Blake, asta-i replica mea.
Îndreptându-se spre gheridonul antic, din lemn de trandafir, pe care-l foloseau drept bar, Blake luă carafa cu whisky şi umplu pe jumătate o cupă de cristal. Apoi, adăugă câteva cuburi de gheaţă din găletuşa de argint, care căzură în băutură cu mici plescăituri.
– Asta ar trebui să-ţi calmeze complet nervii.
Se apropie de Juliana, care stătea în picioare, cu spatele spre şemineul gol.
– Poftim.
Juliana fu nevoită să-şi scoată ambele mâini din buzunarele ocrotitoare, pentru a lua paharul, cuprinzându-l strâns, pentru ca gheaţa să nu clănţăne, trădându-i tremurul.
– Mulţumesc.
– Pentru puţin. Hai şi ia loc.
– Prefer să stau în picioare.
Blake îi aruncă din nou o privire tăioasă.
– Într-adevăr, nu eşti în apele tale, aşa-i? Te pot ajuta cu

ceva? o întrebă el, în timp ce-şi lua paharul şi i se alătura, în faţa şemineului.
– Nu prea. Am avut unele încurcături cu un produs nou, lansat săptămâna asta, nimic mai mult, exageră ea.
– Ce s-a întâmplat?
– A, nimic grav... ocoli Juliana subiectul. În nici un caz ceva la fel de dramatic ca incidentul tău de ieri. Vrei să-mi povesteşti amănuntele? N-ai fost nici un moment cu-adevărat în pericol, nu-i aşa?
Blake zâmbi trist.
– Să zicem că am avut câteva momente când m-am temut că va trebui să-mi schimb lenjeria.
Juliana simţi un junghi în stomac. Dacă Blake recunoştea asta, însemna că fusese într-adevăr foarte aproape de moarte. Foarte, foarte aproape.
– Mă... bucur că ai ajuns cu bine acasă.
Blake ridică din umeri, încercând să pară nepăsător.
– Mă *crezi,* nu-i aşa? întrebă ea, cu un fior de frică ciudat.
Oarecum surprins, Blake îi privi faţa neliniştită.
– Nu mai fi aşa de speriată, Juliana. Bineînţeles că te cred. Aş avea vreun motiv să nu te cred?
– Păi, am... adică, mi-ai... vreau să zic... n-aş vrea să crezi că ţi-aş fi dorit vreun moment moartea.
– Bineînţeles că nici prin minte nu-mi trece aşa ceva! chicoti el, deşi cam posomorât. Ai putea obţine tot ce doreşti, doar printr-un simplu divorţ.
Juliana îl privi cu ochi mari, în timp ce Blake ridica paharul şi trăgea o duşcă zdravănă. Dacă dorise vreo dovadă privind actuala atitudine a lui Blake faţă de căsnicia

lor, tocmai o obţinuse. Nimic nu se schimbase, din noaptea cererii în căsătorie. Nimic!
Oftă din greu, ridicându-şi şi ea paharul la buze, şi bău.
– Obosită?
– Puţin.
– Nu *prea* obosită, sper.
– Nu...
Răspunsul ei scurt era vizibil lipsit de convingere.
În cameră se lăsă dintr-o dată o tăcere încordată. Nu se mai auzea decât clinchetul gheţii, în timp ce Blake îşi golea paharul.
– Atunci, cred că mă duc până sus să fac un duş, anunţă el, punându-şi paharul gol pe consolă şi ieşind.
Peste câteva secunde, Juliana îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia. Îşi mai dădu seama şi că, oricât de fermă îi fusese hotărârea de a continua ca şi cum în relaţia lor nu s-ar fi schimbat nimic, cel puţin sub un anumit aspect acest lucru nu era posibil. La culcare, când Blake urma să vină în patul ei, nu se mai putea comporta ca de obicei. Nici pe departe.
Avea să fie agonie, sau extaz?
Ambele variante o îngrijorau cumplit. Căci, deşi stilul lui Blake de a face dragoste o satisfăcuse întotdeauna, niciodată nu-l mai dorise cu o asemenea intensitate; niciodată nu se mai *temuse* de posibilele ei reacţii. Întotdeauna fusese mulţumită să-i lase iniţiativa lui Blake, să se lase purtată de valul dorinţei *lui,* niciodată de al propriei sale dorinţe. Acum, descoperea că şi dorinţa ei putea fi stârnită ca un val.

Iar aceste valuri o străbăteau deja, puternice şi neînduplecate. Niciodată Juliana n-avea să mai dorească să zacă supusă sub Blake, aşteptându-l cu resemnare să-i excite simţurile până la nivelul unei pasiuni aproape opuse propriei ei dorinţe. Bănuia că, pe viitor, trebuia să facă eforturi pentru a-şi stăpâni o nevoie în creştere nestăpânită, nevoia a tot soiul de acte intime, pentru a se înfrâna să nu-l devoreze de-a binelea.

Raţiunea îi spunea că acesta era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă.

Lăsând aerul să i se reverse din plămâni într-un torent întretăiat, Juliana îşi căută curajul în paharul pe care-l ţinea cu mâini tremurătoare. Câteva înghiţituri repezi şi paharul rămase gol, cu excepţia câtorva resturi de gheaţă netopită.

Whisky-ul îi afectase întotdeauna rapid şi cu putere organismul, moleşind-o. Şi, da... uneori, o adormea. Juliana spera ca acea seară să nu fie o excepţie.

N-avea ea un asemenea noroc. Alcoolul păru s-o activeze şi mai abitir.

"De ce să nu-l devorez pe Blake, dacă aşa vreau?" se întrebă ea, rebelă, în timp ce urca scara. "În fond, e soţul meu. De ce să mă abţin, să mă prefac, să simulez o pasiune mai *slabă* decât cea pe care o simt? E o nebunie! Probabil că Blake ar fi fascinat să mă vadă mai aventuroasă şi agresivă. Un bărbat cu experienţa şi sofisticarea lui n-are cum să fie complet mulţumit de o viaţă sexuală atât de searbădă ca a noastră."

Dar nici nu luase bine această hotărâre, când o altă voce, mai raţională şi foarte insistentă, îi şopti Julianei că Blake

era satisfăcut, că ar fi dezaprobat categoric orice schimbare în comportarea ei sexuală.

Ezită în uşa dormitorului, neluând în seamă camera mobilată elegant, cu privirea aţintită spre patul de alamă care stătea mândru lângă peretele din faţă. Cu superba lui cuvertură antică de dantelă crem şi colţurile din ceramică pictată manual, patul acela îi aparţinuse în trecut lui Noreen Preston.

Slavă Domnului că nu murise în el, îşi spuse Juliana, pe neaşteptate. Trupul lui Noreen fusese găsit într-un hotel răpciugos din celălalt capăt al oraşului Melbourne. Totuşi, Juliana bănuia că în acele aşternuturi se clocise multă nefericire. Dacă închidea ochii, aproape c-o putea vedea pe biata femeie plângând; o *vedea* agăţându-se de viaţă.

Ciudat. Juliana n-o mai privise niciodată cu compasiune pe Noreen Preston, care întotdeauna îi făcuse impresia unei soţii nevrotice şi a umei mame denaturate. Dar secretele unei căsnicii nu se puteau cunoaşte niciodată; nici motivaţiile şi cauzele comportamentului oamenilor.

Oare chipeşul şi egoistul Matthew Preston se distrase torturându-şi psihic soţia? Profitase de iubirea ei obsesivă ca să-i accepte lacom toate atenţiile, în timp ce o înşela cu o totală lipsă de scrupule? Îşi râsese de incertitudinile ei, spunându-i minciuni scandaloase? Sau îi aruncase în faţă toate infidelităţile, până când Noreen nu mai putuse suporta?

– Juliana...

La auzul vocii lui Blake în spatele ei, Juliana tresări, ducându-şi la gât o mână nervoasă.

– M-ai speriat!
– N-am vrut.
Ochii ei îl măsurară scurt, încercând să nu se holbeze.
Unii bărbaţi ar fi arătat comic în halatul alb, pufos, pe care-l purta Blake întotdeauna după duş. El, însă, nu. Blake arăta supreb, albul accentuându-i bronzul cald al pielii netede ca mătasea. Dacă ar fi fost brunet şi păros, un halat descheiat la gât nu i-ar stat la fel de avantajos. Dar Blake, la maturitate, nu era mai păros decât fusese în adolescenţă. Continua să arate ca un zeu tânăr de aur, îşi spuse Juliana, cu o undă de răutate. Propriul ei Adonis.
– Ce s-a-ntâmplat, Juliana?
Întrebarea neaşteptată a lui Blake o făcu să ridice brusc ochii spre el. Se zgâise prea vizibil Se încruntase, poate? Se strâmbase, chiar
Simţi că inima îi bătea nebuneşte în piept. Nu încăpea nici o îndoială. *Avea* să-l devoreze. Revelaţia o sili să ia o hotărâre.
– De fapt, Blake, nu mă simt bine deloc. Chiar mă doare capul.
Privirea lui fermă era tulburător de neîndurătoare.
– Toată ziua m-am simţit din ce în ce mai rău, continuă ea, cu deznădejde. Mai întâi, cu problemele de la birou, apoi, după ce m-a sunat Stewart, am... am...
Înghiţi în sec.
– Am fost foarte îngrijorată pentru tine, Blake. Un timp, chiar am început să mă aştept la tot ce putea fi mai rău.
– Chiar aşa? Totuşi, după cum vezi... spuse el, desfăcându-şi larg braţele, sunt întreg.

– Iar eu sunt foarte fericită şi uşurată, dar îngrijorarea lasă adesea în urma ei migrene. Uite, m-ai întrebat ce e cu mine şi ţi-am spus.
– Deci, asta e, răspunse el, cu un glas ciudat de inexpresiv. Atunci, ne vedem dimineaţă.
– *Dimineaţă?* repetă Juliana, clipind din ochi.
Blake nu venea niciodată în patul ei dimineaţa.
– La micul dejun, Juliana, replică el, cu un zâmbet sec. De obicei, sâmbăta dimineaţa luăm micul dejun împreună, ai uitat?
Obrajii Julianei se înroşiră de jenă.
– Da, sigur... Am... am uitat. Mâine e sâmbătă.
– Nu uita să iei nişte analgezice înainte de a te culca, o sfătui el, scurt.
– N-am să uit.
Mesajul era foarte clar. Mâine seară, să nu te doară capul...
Luând-o de umeri, îi depuse o sărutare rece pe frunte.
– Noapte bună, Juliana. Somn uşor.
Juliana percepu şi de astă dată mesajul ascuns: "Somn uşor să ai tu, nevastă, că eu sigur n-o să am! Aveam poftă de sex în seara asta şi m-ai refuzat."
Se simţea îngrozitor. De fapt, nu-l minţise. Chiar începea s-o doară capul. Probabil pentru că băuse whisky-ul atât de repede. De asemenea, îşi dădea seama că, în seara următoare, tensiunea ei avea să fie peste măsură de mare, după o zi întreagă petrecută în compania lui Blake. Blake se aştepta să ia micul dejun cu el, să facă baie în piscină cu el, să-l însoţească la curse, poate să ia cina în oraş cu el, apoi să vină acasă şi să se culce cu el. Mai bine să treacă în

aceeaşi seară peste obstacolul cu sexul, altfel risca să devină prea dificil.
– Blake...
– Da?
– Simplul fapt că mă doare capul nu înseamnă că nu poţi... ăă... nu m-ar deranja. Chiar n-aş avea nimic împotrivă.
Buza lui de sus se răsfrânse cu dezgust.
– Ei bine, m-ar deranja pe *mine.* Nu-s atât de disperat încât să-mi agresez soţia cu forţa când nu se simte bine.
– N-ar fi cu forţa, Blake, spuse ea, încet.
– Nu? întrebă Blake, scrutându-i cu ochi îngustaţi faţa crispată.
Juliana n-avu încotro. Îşi mută privirea, temându-se de tot ce-ar fi putut el observa acolo.
– Pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu facem caz numai pentru o partidă de sex, exclamă el, neaşteptat de repezit. Mâine seară va fi la fel de bine. Oricum, probabil că-n seara asta sunt mai obosit decât credeam.
Şi, răsucindu-se în loc, dădu să pornească spre camera lui, când se opri brusc şi se întoarse din nou spre Juliana, care încă mai stătea încremenită.
– Încă un lucru, până nu uit, spuse el tăios. Când am ajuns eu, uşa dintre garaj şi casă era descuiată. O neglijenţă cam gravă, dacă ne gândim la numărul de spargeri din cartierul ăsta.
Tonul lui acuzator o făcu să se fâstâcească.
– De obicei nu uit, se apără ea, dar când am intrat tocmai suna telefonul şi mi-a distras atenţia.
– Înţeleg. Ei bine, încearcă să nu mai uiţi, pe viitor. O

femeie singură în casă e foarte vulnerabilă. N-aş suporta să ţi se întâmple ceva, Juliana. Ştii bine cât de importantă eşti pentru mine. Noapte bună.
Juliana rămase cu ochii după el.
"Nu, *nu ştiu* cât de importantă sunt!" răspunse ea în gând, cu o înverşunare neaşteptată.
"Se vede că am fost nebună, să accept o căsnicie ca asta", îşi spuse, chinuită. "Pur şi simplu nebună! Ce m-o fi apucat, să primesc propunerea pe care mi-a făcut-o Blake cu sânge rece, în noaptea aceea?
N-au putut fi banii lui. Banii nu m-ar fi determinat niciodată să-mi compromit aşa respectul de mine însămi. Numai iubirea a putut fi. E clar – l-am iubit pe Blake tot timpul!"

Capitolul 6

Acest nou raţionament o făcu pe Juliana să clipească din ochi, uimită. Clătinând din cap, se duse încet în dormitor, unde închise uşa în urma ei. Cum era posibil să-l fi iubit pe Blake tot timpul, fără să ştie? Părea cu neputinţă.
Oftând frustrată, se apropie de patul din alamă, îşi scoase halatul şi se vârî în aşternutul rece, apretat. Capul îngreunat i se cufundă în pernă. Poate că, dacă reuşea să adoarmă, a doua zi dimineaţa toate aveau să fie mult mai limpezi.
Somnul, însă, o ocolea. Avea impresia că, o dată ce i se înfipsese în creier, ideea nu mai voia să-i dea pace. Retrăia evenimentele esenţiale de pe parcursul relaţiei sale cu

Blake, încercând să le vadă cu ochi mai maturi şi mai puţin afectaţi de emoţii.
Într-un târziu, Juliana fu nevoită să accepte ideea că era *posibil* ca în sufletul ei să fi dormitat o iubire romantică, spre deosebire de iubirea platonică. Blake apăruse în viaţa ei când ea nu era decât o fetiţă, o fetiţă foarte însingurată. La început, îl înlocuise pe tatăl pe care Juliana nu-l cunoscuse niciodată; pe fratele mai mare pe care niciodată nu-l avusese; pe prietenul apropiate după care tânjise întotdeauna.
Aceste roluri începţoşaseră rolul principal pe care în cele din urmă l-ar fi putut juca un tânăr pentru o fată ajunsă la pubertate: acela de iubit şi amant. Dar, între timp, diferenţele dintre mediile lor sociale ridicaseră alte obstacole care făceau ca o asemenea relaţie să fie indezirabilă şi neînţeleaptă.
Apreciind aceste obstacole mult mai bine decât Juliana, la vârsta ei necoaptă, Blake păstrase distanţa imediat ce fata începuse să se maturizeze, astfel zădărnicind cultivarea oricăror speranţe şi visuri subconştiente pe care, probabil, le nutrise ea la adresa lui. În fond, dacă n-ar fi fost atrasă în taină de Blake, de ce s-o fi devorat o asemenea gelozie feroce faţă de numeroasele lui prietene?
Juliana nu trebuia decât să-şi amintească de incidentul de după balul de absolvire, pentru a-şi da seama cât de uşor s-ar fi putut învăpăia o relaţie intimă între ei în noaptea aceea, dacă ea ar fi îngăduit-o. *Ea* oprise tentativa de seducţie a lui Blake, inhibată de faptul că nu-i inspira decât o poftă activată de alcool. Ceea ce, cu siguranţă, era

adevărat.
Propriile ei reacţii sexuale din noaptea aceea, însă, nu puteau fi explicate la fel de uşor.
Privind în urmă, Juliana bănuia că, dacă ar fi cedat acelor impulsuri, atunci dragostea ei pentru Blake ar fi putut izbucni din cochilia învelişului ei platonic. Dar unde-ar fi ajuns cu aşa ceva, la şaisprezece ani? Cu siguranţă, Blake nu s-ar fi simţit obligat s-o ia de soţie. N-ar fi făcut decât să se joace cu ea, aşa cum se jucase cu toate celelalte prietene ale lui. În cele din urmă, ar fi părăsit-o. Nu încăpea nici o îndoială.
Pe măsură de medita la comportamentul ei din trecut, în minte i se iveau alte şi alte întrebări. De ce îşi păzise virginitatea cu atâta străşnicie în toţi acei ani, numai pentru a renunţa la ea, cu un soi de indiferenţă deznădăjduită, în noaptea când aflase că Blake se logodise cu altă femeie? Şi de ce alesese tocmai acea noapte pentru a răspunde în sfârşit afirmativ repetatelor cereri în căsătorie ale lui Owen, dacă nu fiindcă accepta în subconştient faptul că Blake nu mai era un soţ posibil?
Blake...
Eroul ei tainic. Bărbatul visurilor. Făt-Frumosul ei.
Şi totuşi, numai un Făt-Frumos nu era.
O, poate fusese odată, înainte ca viaţa să-i fi întinat şi deformat concepţiile despre oameni şi relaţiile dintre aceştia. În adolescenţă, Blake avusese o deschidere sufletească şi o generozitate care o atrăseseră pe Juliana spre el. Blake la maturitate, însă, era dominat de un cinism blazat, ca să nu mai amintească şi teama de iubire care-l

făcea capabil de orice.
Juliana îşi amintea prea bine şocul din noaptea când el o ceruse de soţie. Da, fusese o noapte plină de şocuri...
Instigatorul primului şoc fusese Owen. Se pregăteau să iasă la un dineu, în ajunul zilei când Juliana împlinea douăzeci şi şase de ani. Întârziase, fiind reţinută la serviciu să termine de rezolvat nişte probleme. Ţinea minte că tocmai îşi aplica ultimele tuşe de fard, când Owen intrase în cameră, privind-o tăcut cum se ruja cu o culoare care se asorta perfect cu rochia de crep.
Juliana îi zâmbi peste umăr, în timp ce-şi prindea în urechi cerceii lungi de aur. În clipa următoare, Owen spuse:
– Îţi dai seama că, după ce ne căsătorim, n-ai să mai lucrezi, Juliana.
Mâna ei încremeni, pe al doilea cercel. Spera să nu fi auzit bine. Încruntată, îşi potrivi cercelul la ureche, apoi se întoarse încet spre logodnicul ei.
– Îmi dau seama că, după ce voi deveni soţia ta, n-am să mai pot rămâne la Hawthorne Bros, Owen, fu ea de acord. Aşa cere politica firmei. Dar intenţionez să-mi găsesc o altă slujbă.
– Nu.
– Cum adică, nu?
– Adică nu, nu-ţi vei lua nici o altă slujbă.
Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Owen o făcea pe soţul tiranic? Dacă o cunoştea cât de cât, ştia că Juliana avea oroare de aşa ceva.
Cu un zâmbet împăciuitor, se apropie s-o cuprindă în braţe.
– Vreau să fii liberă ca să călătoreşti cu mine, Juliana,

spuse el cu glas mătăsos. Cum ne vom putea face bagajele, s-o-ntindem când ne vine nouă, dacă tu rămâi legată de o slujbă?
Juliana simţi imediat cum o cuprindea un sentiment de panică. Făcu un efort să-şi alunge groaznica bănuială că lodogna cu acel tânăr era o greşeală amarnică.
– N-am nimic împotriva unei luni de miere prelungite, consimţi ea, dar nu-mi pot imagina viaţa fără propria mea slujbă şi banii mei.
– Dar vei avea toţi banii pe care ţi-i doreşti, argumentă el, încet. Îţi voi deschide un cont în bancă separat, care să-ţi acopere toate necesităţile. Nu mă vei găsi lipsit de generozitate, Juliana. Vei fi întreţinută într-un stil cu care sunt convins că te vei obişnui repede.
Juliana nu auzi decât un singur cuvânt. *Întreţinută.*
Făcu un pas înapoi, privindu-l pe bărbatul pe care crezuse să-l iubea, cu care crezuse că voia să se căsătorească.
– Mă îndoiesc că mă voi obişnui vreodată să fiu *întreţinută,* replică ea, cu voce tremurătoare.
Owen râse sec.
– Fii serioasă, Juliana. Doar n-ai să-mi spui că vrei să munceşti mai departe într-un nenorocit de birou, când poţi trăi pe picior mare. Gândeşte-te numai! Nu va mai trebui să te scoli din pat până la ora prânzului, dacă aşa ţi se năzare.
– Dar *detest* să lenevesc! protestă ea, pe când în minte i se declanşau alte semnale de alarmă.
– Fiindcă nu eşti obişnuită. Sărăcuţa de tine, a trebuit să te speteşti cu munca, numai ca să ai din ce trăi. Va fi plăcerea mea să te răsfăţ. În schimb, tu nu trebuie să faci altceva

decât să fii soţioara mea iubitoare. Nu va fi chiar atât de greu, nu-i aşa?
Şi o sărută drept pe gură, forţându-şi intrarea cu limba umedă, insistentă. În mod normal, Julianei nu-i displăceau sărutările lui Owen. De obicei, ardoarea lui o consola, contactul fizic alinând profunda însingurare dintr-însa. Acum, dintr-o dată, îl găsea de-a dreptul sufocant.
Stăpânindu-şi un fior de silă, îl mai lăsă câteva momente înainte de a-şi retrage gura, înspăimântată de repulsia crescândă din suflet şi trup. Cu o strâmbătură de scuze, se desprinse din îmbrăţişare.
– Te rog, Owen, când faci asta nu pot gândi şi trebuie să-ţi vorbesc.
– Nici eu nu pot gândi când fac asta, replică el, cu glasul îngroşat de dorinţă. Sunt nebun după tine, Juliana. Nu se poate să n-o ştii.
Îl privi cu ochi mari. Da, ştia. Dar nebunia era totuna cu iubirea? Şi cum rămânea cu propriile ei sentimente? Îi era greu să-şi spună în continuare că era îndrăgostită de el, când sărutul lui tocmai o dezgustase atât de tare. Simplul gând de a se culca din nou cu Owen îi stârnea greaţă.
Nu încăpea nici o îndoială. Căsătoria lor era condamnată.
– Nu voi renunţa niciodată la muncă, spuse Juliana cu fermitate. Aşa sunt eu.
Pe chipul lui Owen se citi exasperarea.
– Aşa eşti tu – *cum* eşti? Ce porcării mai sunt şi astea? Eşti Juliana, logodnica mea, nu peste mult soţia mea!
– N-aş crede...
Coborând privirea, Juliana începu să-şi scoată din deget

inelul de logondă, cu diamant.
– Îmi... îmi pare rău, Owen, spuse ea, întinzându-i-l.
Owen îi privi mâna întinsă.
– Îţi arde de glumă.
– Din păcate, nu. Dar, cu siguranţă, îţi dai seama că mariajul nostru n-o să meargă. Pur şi simplu nu ne dorim aceleaşi lucruri de la viaţă. E mai bine că am aflat asta acum, când încă nu e prea târziu. Te rog, Owen... ia inelul înapoi.
Owen îi trânti un dos de palmă năprasnic peste degete, azvârlind inelul prin cameră.
– Dă-l în mă-sa! mârâi el. Păstrează-l, poate-oi avea nevoie să-l amanetezi, când ai să mori de foame. Fiindcă asta te aşteaptă, scumpo, dacă mai stai în oraşul ăsta. De luni încolo, adio slujbă, referinţe, reputaţie. Vei descoperi că viaţa poate fi destul de parşivă cu fiica din flori a unei bucătărese pârlite care n-are nici atâta minte cât să vadă pe care parte-i unsă felia de pâine cu unt. Boarfă tâmpită! Puteai să le ai pe toate! Da' la ce era să m-aştept, de la o ţoapă? Bou am fost că nu i-am ascultat pe-amicii mei!
Şi ieşi val-vârtej din apartament, lăsând-o pe Juliana palidă, uitându-se cu ochii holbaţi după el. Prima ei reacţie fu starea de şoc, căci niciodată nu mai văzuse acea latură a lui Owen, niciodată nu visase că putea fi violent şi răzbunător.
Curând, însă, şocul fu înlocuit de o nelinişte paralizantă. Owen era destul de puternic şi bogat pentru a-şi pune ameninţarea în aplicare. Era singură pe lume, nu avea pe nimeni care s-o ajute. Pe nimeni, numai pe...

– Blake, şopti ea.
Nu stătu să se întrebe dacă era acasă. Chemă imediat un taxi şi se duse la casa Preston. Îi deschise noua menajeră şi bucătăreasă, o văduvă acră, numită doamna Dawson.
– Da? întrebă suspicioasă femeia, înainte de a o recunoaşte pe Juliana. A, dumneavoastră sunteţi, domnişoară Mason.
Juliana o cunoscuse pe doamna Dawson când venise să ia lucrurile mamei sale, cu câteva săptămâni în urmă. Nu că ar fi fost prea multe. Câteva haine şi bijuterii. Unele fotografii, bibelouri – cam puţin, ca să dea socoteală pentru o viaţă de om. Când comentase acest lucru faţă de Blake, în acel weekend, el îi răspunsese că *ea* era moştenirea lăsată de mama ei în lume.
– Lily a fost foarte mândră de tine, Juliana, fuseseră cuvintele lui, la despărţire.
O secundă, Juliana închise ochii. "O, mamă, cât aş vrea să mai trăieşti. Am nevoie de tine, am nevoie de iubirea şi sprijinul tău. Mi-e frică..."
– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnişoară Mason? întrebă servitoarea.
– Am de vorbit cu Blake. E acasă?
– Mă tem că nu. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?
Ce mesaj ar fi putut să-i lase? "Blake, i-am tras ţeapă lui Owen şi-acum o să se răzbune împroşcându-mi numele cu noroi şi având grijă să nu mai găsesc nici un post civilizat în Melbourne"?
Nu laşi un asemenea mesaj în seama unei persoane străine.
– Trebuie să discut cu el personal. Ce credeţi, pot aştepta? Vine acasă în noaptea asta?"

Doamna Dawson stătea la îndoială.
– S-ar putea să vină foarte târziu...
– Nu mă deranjează. Trebuie neapărat să-l văd. E o problemă de viaţă şi de moarte.
Femeia îşi trase nasul – un nas de proporţii impresionante.
– Mă rog, cred că puteţi aştepta, dacă trebuie...
– Trebuie.
– Atunci, poftiţi în salon. Acolo e şi un televizor. Tocmai mă pregăteam să mă uit la filmul de vineri.
Doamna Dawson se retrase la ora zece şi jumătate, după film, un thriller din care nu se înţelegea nimic, cu tot atâta suspans ca o sesiune parlamentară fără cvorum. Oricum, Julianei numai de televizor nu-i ardea. Trebuia totuşi să facă ceva, până la întoarcerea lui Blake. Rămase cu ochii spre micul ecran, fără să-l vadă, până pe la vreo unsprezece şi jumătate, când auzi o maşină intrând în garaj.
Sosise Blake.
Sărind în picioare, alergă în bucătărie unde se ciocni piept în piept cu el.
– Juliana! zâmbi Blake o secundă, când îşi dădu seama peste cine nimerise; apoi, însă, se încruntă. Ce Dumnezeu e cu tine aici, la ora asta?
– Te aşteptam.
– Dar de ce?
– Am... am nevoie de ajutor.
– Ce fel de ajutor?
– E greu să-ţi explic. Crezi c-aş putea face două cafele, până-ţi spun? S-ar putea să dureze...
– Dracu' să le ia de cafele! Hai să bem ceva serios. Am

mare nevoie. Vino după mine.
– Da' cu *tine* ce s-a-ntâmplat? întrebă Juliana, în timp ce-l urma grăbită în fostul cabinet al tatălui lui. Nu intrase prea des în camera aceea, şi niciodată după ce fusese reamenajată. Aspectul sufocant dispăruse, înlocuit de un decor modern, aerisit, pe măsura noului ocupant. Predominau culorile gri şi negru, iar draperiile erau de un roşu-închis. Pantalonii negri şi cămaşa de mătase gri a lui Blake se asortau perfect cu ambianţa.
Blake îi aruncă o privire abătută, de după barul din colţ.
– Mă îndoiesc că te-ar interesa. Ai spune doar că aşa-mi trebuie, că bogaţii fără suflet ca mine primesc ceea ce merită. Sau, poate, ţi-ai schimbat atitudinea faţă de bogaţii fără suflet, de când te-ai logodit cu onorabilul Owen Hawthorne?
Oftând, Juliana se aşează într-un fotoliu de piele neagră, scârţâitoare.
– Nu tocmai...
În ton i se simţea o aciditate amară.
– Poate chiar mai rău...
Sprâncenele lui Blake săriră în sus.
– Să înţeleg că în ţara îndrăgostiţilor nu-i totul numai vis şi armonie?
– Când ajung acasă, am să-i arunc inelul de logodnă în veceu şi am să trag apa după el! Dacă-l mai găsesc, adică.
Blake râse.
– Presupun că aţi avut un mic conflict...
– Halal mic! Şi să ştii că nu-i de râs, Blake! Individul mă ameninţă că mă lasă şi fără slujbă, şi fără reputaţie. A zis

că niciodată n-am să mai primesc un post civilizat în Melbourne.
– Doamne sfinte, Juliana, da' ce i-ai făcut? Te-a prins cu altul, sau ce?
Juliana îi aruncă o privire feroce.
– Aşa mă crezi? O boarfă de două parale?
Blake ridică din umeri, cu o nonşalanţă enervantă.
– Te cred o femeie tânără foarte frumoasă şi ambiţioasă, care toată viaţa a spus c-o să se mărite cu un milionar. Mă poate învinui cineva dacă presupun că din combinaţie nu făcea parte şi dragostea şi că s-ar putea să te fi plictisit niţel de performanţele lui Owen la pat? Am auzit nişte zvonuri cum că n-o să intre în "Guinness, Cartea recordurilor" pe post de cel mai mare amant din lume.
Juliana ar fi vrut să-şi poată stăpâni roşeaţa care-i inundase obrajii. Îşi spusese adesea că Owen nu prea avea talent în aşternut. Era peste măsură de grăbit. Dar, având în vedere şi propria ei tendinţă de a nu fi tocmai pătimaşă, lăsase deoparte orice grijă. Şi, oricum, ajunsese deja la concluzia că sexului i se acorda o importanţă exagerată.
Totuşi, supoziţia lui Blake că neîndemânarea unui bărbat la pat ar fi scuzat infidelitatea o nemulţumea. La fel cum o revolta şi bănuiala lui că ar fi fost o vânătoare de averi lipsită de suflet.
– Te anunţ că pe mine nu mă atrage goana dintr-un pat în altul, la întâmplare, care ţie pare să-ţi facă atâta plăcere, replică ea, tăios. Şi nici nu m-aş gândi să-i fiu necredincioasă logodnicului meu. Pentru mine, o logodnă e o obligaţie la fel de serioasă ca o căsătorie. Eu, când mă

mărit, mă mărit pe viaţă! De-asta am desfăcut logodna. *Eu,* nu Owen. Mi-am dat seama că n-ar fi mers.
– De ce n-ar fi mers? întrebă Blake, apropiindu-se cu două pahare pline de whisky cu gheaţă. I-l puse pe unul în mâini, pe când se aşeza pe fotoliul alăturat, privindu-i faţa în timp ce Juliana se chinuia să-şi găsească cuvintele.
– Am... am...
– Nu-l iubeai? încercă el s-o ajute.
Juliana oftă.
– Am *crezut* că-l iubesc...
– Şi ţi-ai dat seama că nu-l iubeşti.
– Într-adevăr.
– Când?
– Când mi-a pretins ca, după căsătorie, să nu mai muncesc.
Blake râse.
– Dobitocul. Pentru tine, asta ar fi fost totuna cu moartea. E clar că nu te cunoştea mai deloc.
Juliana nu se putu stăpâni. Râse şi ea. Apoi, însă, redeveni serioasă.
– Ce-am să fac acuma, Blake?
– De fapt, soluţia e foarte simplă, dacă eşti gata să renunţi la ideea romantică de căsătorie din dragoste.
Îl privi lung.
– Nu sunt sigură că înţeleg unde baţi. N-am să mă răzgândesc, măritându-mă cu Owen. Chiar dacă l-aş iubi, nu m-aş mărita cu un bărbat care-mi cere să renunţ la toate pentru el. Nu cred în iubirea de soiul ăsta.
– Nici eu, crede-mă, replică sec Blake. Dar nu-ţi propun să te măriţi cu Hawthorne. Îţi propun să te măriţi cu mine.

Juliana rămase fără grai. O secundă, simţi un val de entuziasm ciudat. Imediat, însă, îşi aminti un amănunt esenţial.
– Dar tu eşti deja logodit! izbucni ea.
– De fapt, nu... nu mai sunt. Am rupt logodna astă seară. De-asta am ajuns acasă mai devreme.
– Dar... dar *de ce?*
Expresia lui rămase de nepătruns.
– M-ai crede dacă ţi-aş spune că Virginia plănuia acelaşi lucru pe care voia Owen să-l faci tu?
– Ce? Să renunţe la slujbă după nuntă?
Blake dădu din cap, cu un zâmbet complet lipsit de haz.
– Pervers, nu-i aşa?
Juliana nu găsea nimic de spus. Cunoscându-l atât de bine pe Blake, ştia cât l-ar fi oripilat să aibă o soţie care nu făcea decât să stea acasă, devotată numai lui.
– Ai... ai iubit-o? întrebă ea în cele din urmă, cu cuvintele oprindu-i-se în gât, cine ştie din ce motiv.
Blake ridică din umeri.
– Ce-i aia, iubire? Îmi plăcea să fac amor cu ea. Şi credeam că ar fi fost o mamă bună. Îmi doresc copii, Juliana.
– Şi Virginia nu voia?
– Nici moartă. Asta a fost picătura care-a umplut paharul.
– În... înţeleg...
– Mă aşteptam. Mă cunoşti la fel cum te cunosc şi eu pe tine. Deci, ce spui? Dacă te măriţi cu mine, Juliana, nu vei mai avea de ce să te temi de ameninţările lui Owen Hawthorne. Voi avea eu grijă să n-ajungă nicăieri. Şi voi mai avea grijă să-ţi găseşti o slujbă cât mai bună, şi mai

satisfăcătoare decât cea pe care o ai acum.
Juliana nu putu decât să clatine din cap.
– Blake, e o nebunie!
Da, era o nebunie – şi totuşi, nu putea nega că ideea o fascina.
– De ce e o nebunie? Eşti tot ce-mi pot dori de la o soţie – frumoasă, inteligentă, independentă. Şi vei fi şi o mamă bună. Îţi *doreşti* copii, nu-i aşa?
– Da, desigur.
– Mă aşteptam. Ai avut un bun exemplu de iubire maternă.
– Şi nu te temi că, dacă aş spune da, ar însemna că mă mărit cu tine pentru bani?
– Deloc, zâmbi Blake. Ba chiar, mi-ar face plăcere să fie aşa.
– Blake!
– Doar nu crezi cu-adevărat că aş vrea să mă iubeşti la nebunie? replică el, scurt. Am tot atâta nevoie de-o asemenea căsnicie, câtă nevoie am de-o gaură-n cap. Îmi va fi de ajuns dacă mă placi şi mă respecţi la fel de mult cum te-am plăcut şi te-am respectat întotdeauna eu pe tine.
Cuvintele lui o făcură să se înroşească de plăcere – o plăcere, însă, tulburată de îngrijorare.
– Dar... dar sexul?
– Ce-i cu el?
– Nu cred... nu cred că mă pricep prea bine...
Blake înălţă din sprâncene.
– Nu-mi vine-a crede.
– Ei, oftă Juliana, fă bine şi crede-mă – aşa este.
– Fata pe care am sărutat-o în noaptea absolvirii nu era nici

pe departe frigidă. Lasă grija sexului în seama mea, Juliana. Deci, ce spui? Te măriţi cu mine?
Buzele ei rămaseră strânse, deşi ispita de a răspunde da era foarte puternică.
– Gândeşte-te care-ar fi varianta cealaltă, continuă el, încet. Nu tu slujbă, nu tu reputaţie... nici un viitor. În calitate de soţie a mea, vei ocupa o poziţie puternică şi privilegiată în oraşul ăsta. Nimeni nu va crâcni în faţa ta, crede-mă. Toţi au să se gudure şi-au să te linguşească. Şi nici o fiică de-a noastră nu va trebui să poarte rochii de căpătat la absolvirea liceului...
Oare această ultimă remarcă, incisivă şi perfect ţintită, o făcuse să se hotărască?
Pe moment, Juliana aşa crezuse; credea că se hotărâse să se mărite cu Blake din considerente strict practice.
Acum, ştia adevărul.
Tot timpul voise să se mărite cu Blake, tot timpul îl iubise. Dar nu putea să aibă niciodată singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat: iubirea lui.
– O, Blake... Blake... suspină ea, îngropându-şi faţa în pernă.

Capitolul 7

– Bună dimineaţa!
Blake intră vesel în bucătărie, îmbrăcat peste măsură de sexy, într-o pereche de blugi albiţi şi un hanorac albastru, de aceeaşi culoare cu a ochilor lui. Juliana observă că părul

lui des, blond-închis, era încă umed de la duş, cu o tendinţă de cârlionţare. Acelaşi lucru se întâmpla întotdeauna când ploua.
– 'Neaţa! răspunse ea cu vioiciune, coborând din nou privirea spre tigaie, în timp ce, printr-un geamăt neauzit, îşi confirma sieşi că atracţia sexuală pe care i-o inspira Blake nu făcuse decât să se înteţească în timpul nopţii – aşa cum se şi temuse. Parcă anume în perspectiva acestui frustrant eveniment, luase pe ea un trening larg şi amorf, de flanelă gri.
Blake se aşează pe unul dintre taburetele înalte din bucătărie.
– Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă el. Mai bine?
– Mult mai bine, mulţumesc.
În mod normal, Julianei îi plăcea micul dejun de sâmbăta, atmosfera destinsă în care Blake conversa cu ea privind-o în timpul singurei perioade din săptămână când făcea de mâncare. Azi, însă, era departe de a fi relaxată.
– Nu arăţi prea grozav, remarcă el.
Juliana îl privi scurt, fără expresie.
– Mă simt perfect. Nu te mai frământa. Dacă eu aş veni cu observaţii din-astea, mi-ai reteza-o imediat.
Blake râse.
– Ba bine că nu! Dar poate n-ar strica să tragi un pui de somn, după-amiază. Ai cearcăne sub ochi.
– Nu era vorba că azi după-amiază mergem la curse?
– Nnţ. Se anunţă ploaie. Nu pot să sufăr cursele pe ploaie. Şi-n plus, mă gândeam că două drumuri până la Flemington în aceeaşi săptămână ar putea fi prea mult

pentru tine. Ştiu că nu eşti chiar *atât* de dornică. Sau ai uitat ce e săptămâna viitoare?
Juliana gemu, amintindu-şi că era prima săptămâna din noiembrie – săptămâna Cupei Oraşului Melbourne. De obicei, evita celebrul carnaval de primăvară, din cauza înghesuielii înfiorătoare, dar compania pentru care lucra, Femme Fatale Cosmetics, rezervase un stand promoţional pentru Ziua Stejarilor, joi – de Ziua Doamnelor. În calitatea ei de şefă a relaţiilor cu publicul, era obligată să fie prezentă.
– Fir-ar să fie, mormăi ea. Va trebui să-mi cumpăr o ţinută nouă, cu pălărie, cu de toate. Vii şi tu cu mine, joi? Când ţi-am spus, nu erai prea sigur.
– Regret, nu pot. Din ce mi-a spus Stewart aseară, filiala din Sydney are nevoie de-o zgâlţâială zdravănă. Mă duc acolo luni şi-am să stau toată săptămâna.
Vestea că Blake pleca din nou, atât de curând după ce revenise, n-o deprimă pe Juliana la fel de tare cum s-ar fi întâmplat în ajun. Era aproape uşurată. Îşi privi soţul, cu un surâs vesel.
– Foarte bine. Mă va însoţi altcineva.
Spre surprinderea ei, Blake se încruntă.
– Mă rog, nu e cazul să te-arăţi atât de încântată. Credeam că-ţi place compania mea.
– Dar îmi *place!*
– Serios? După noaptea care-a trecut, nu mai sunt atât de sigur...
Juliana se simţi descumpănită – şi cam nemulţumită – de tonul lui. Era complet nejustificat.

– Blake, mă durea capul. Şi, dacă mai ţii minte, n-am refuzat să mă culc cu tine. A fost decizia *ta.*
– Din consideraţie faţă de tine, îi aminti el, iritat.
– Dim deferenţă faţă de orgoliul tău masculin, mai bine zis! replică Juliana. Niciodată nu te gândeşti la *mine,* Blake, te gândeşti numai la *tine!*
Un lung răstimp, se priviră furioşi, dar şi şocaţi – în special Blake. Juliana nu-i mai vorbise niciodată aşa, niciodată nu-l mai acuzase de superficialitate şi egoism.
Avea o expresie cum Juliana nu-i mai văzuse. Era palid. Zguduit. În acelaşi timp, clocotea de furie abia stăpânită.
– Draga mea Juliana, spuse el cu un glas scăzut şi monoton din care se simţea cât de greu îşi stăpânea enervarea. Ştiai prea bine ce fel de om sunt, când te-ai măritat cu mine. Sunt egoist, recunosc. Dar nu şi în sens sexual. Dacă aş fi un amant egoist, mi-aş fi petrecut oricum noaptea cu tine şi ducă-se dracului toate sentimentele şi dorinţele tale!
– *Niciodată* nu-ţi petreci toată noaptea cu mine! aruncă ea, cu ostilitate. Iar sentimentele şi dorinţele mele se duc dracului aproape tot timpul!
Blake o privi crunt, cu ochii albaştri devenind clipă de clipă tot mai reci. Mirosul de şuncă arsă umplea bucătăria, dar nu-i dădeau atenţie, porniţi fiecare să-şi descarce propria tensiune.
– Dacă remarca asta vrea să spună că nu te satisfac întotdeauna la nivel sexual, atunci ai cel mai mare talent din lume la prefăcătorii! Chiar şi în noaptea nunţii, când erai nervoasă ca o pisică, am reuşit să te mulţumesc. Iar dacă nici ăsta n-a fost un semn de respect la adresa

sentimentelor tale, atunci nu ştiu ce-a fost!
Juliana roşi, vinovată, amintindu-şi noaptea nunţii lor. Blake avea dreptate. Ar fi putut să iasă un dezastru, atât de nervoasă şi încordată fusese.
– Nu poţi nega că te satisfac la pat, reluă el, cu asprime.
– Există mai multe feluri de satisfacţie, murmură ea – lucru deloc inspirat.
Blake se încruntă, ameninţător.
– Adică?
În sfârşit, Juliana îşi dădu seama că, aducând acest argument, trecuse hotarul pe un teritoriu foarte periculos.
Clătină din cap, întorcându-se spre şunca făcută scrum.
– Trebuie să frig alta. De asta s-a ales praful.
– Nu fugi de răspuns, fir-ai a dracului să fii!
Juliana îl privi pe Blake, care se ridicase. Muşchii feţei îi erau încordaţi, fălcile strânse cu furie, pumnii încleştaţi pe marginea bufetului. Doamne, părea gata s-o lovească.
Trăgând adânc aer în piept, pentru ca apoi să expire treptat, Juliana spuse:
– Nu fug de răspuns. Ai dreptate, aici eu greşesc. Eşti un amant perfect şi mă satisfaci întotdeauna, O.K.?
– Nu, nu e deloc O.K. E clar că te nemulţumeşte ceva, dar nu vrei să spui ce.
– Nu e nimic, Blake.
– Deci, nu vrei să-mi spui.
– N-am nimic de spus! insistă ea.
– Minţi, Juliana. Te sâcâie ceva şi nu ai destulă încredere – sau *curaj* ca să-mi spui.
Juliana oftă.

– Faci din ţânţar armăsar, Blake. Nu e nimic, serios. Doar că în ultima vreme nu mai prea sunt în apele mele, asta-i tot. Te rog, stai jos până fac micul dejun.
Îl privi, destul de uimită, cum se lupta cu propriile lui emoţii. Apoi, vechiul Blake apăru din nou, ridicând din umeri, cu încordarea ştergându-i-se de pe faţă.
– Se pare că nu-s obişnuit să te văd nervoasă, spuse el, cu un fel de uşurare amărâtă în glas.
Sunetul telefonului o făcu pe Juliana să tresară. Era clar că încă mai avea nervii întinşi la limită. Blake îi aruncă o privire ciudată, înainte de a ridica receptorul aparatului de pe perete.
– Da? răspunse el, indiferent. A, salut... Serios? Foarte amabil din partea voastră... Da, cu plăcere... Trimite-ni-le cu un taxi. Îl plătesc eu... Mulţumim încă o dată... Da, sigur că da... Salut.
– Despre ce era vorba? întrebă ea, când Blake închise.
– Jack şi Gloria Marsden aveau bilete pentru "Fantoma de la Operă", diseară, dar nu pot merge. Mama Gloriei e bolnavă. Jack ştie cât de mult îţi place spectacolul aşa că s-a gândit imediat că ne-am bucura să-l vedem. Ne trimite biletele cu un taxi.
– O, minunat! exclamă Juliana, însufleţindu-se pe dată. Dar de unde ştia că-mi place atât de mult?
– Probabil i-oi fi spus eu, după ce l-am văzut, iar el, cu memoria lui de om de afaceri, a ţinut minte. Jack vrea să investesc în firma lui de construcţii. Ar fi în stare să-mi cumpere bilete la negru, dacă ar şti că aşa îmi intră în graţii.

Juliana nu-şi putu stăpâni un oftat trist.
– De ce trebuie să fii atât de cinic?
– Sunt realist, Juliana, nu cinic.
– Nu văd nici o diferenţă.
Blake o privi, cu ochii albaştri adumbriţi de un nor.
– Ştii, Juliana, întotdeauna am crezut că mă plăceai.
– Nu fi prost, Blake. Ştii bine că te plac.
– Dar nu şi aşa-zisul meu cinism.
– Ai dreptate.
Se lăsă o scurtă tăcere.
– Peste două luni, avem prima aniversare a căsătoriei, spuse el pe neaşteptate.
Juliana ridică privirea, cu un zâmbet forţat.
– Într-adevăr. De ce o spui tocmai acum?
– Mă gândeam să-ţi amintesc de înţelegerea pe care am făcut-o înainte de căsătorie: dacă, după primul an, constatăm că nu merge, sau dacă unul dintre noi face vreo prostie, îndrăgostindu-se de altcineva, să zicem, atunci ne despărţim.
Sperând să nu se vadă pe faţa ei cât de prost se simţea, Juliana înghiţi în sec.
– Ce... ce vrei să spui? Te-ai îndrăgostit de alta?
Blake o privi surprins.
– Nu fi ridicolă! Eu şi dragostea ne-am despărţit drumurile cu ani în urmă! Doamne sfinte, ce idee oribilă!
– Atunci, *ce* vrei să spui?
– Nici eu nu-s prea sigur. Credeam că eşti fericită. Dar azi-noapte, şi azi-dimineaţă...
Ridică din umeri.

– Ce naiba m-o fi apucat, să-ţi cer încurajări ca un copil nesigur pe el, numai fiindcă eşti în toane rele? Nu mă îndoiesc că, dacă ai dori să scapi din căsnicia asta, mi-ai spune. La tine, ce-i în guşă, şi-n căpuşă.
Cu un zâmbet acru, Blake încercă să destindă atmosfera.
– Deci! Ce facem pe ziua de azi?
Juliana era extrem de nemulţumită. Fuseseră gata să ia taurul de coarne, dezvăluindu-şi emoţiile adevărate, oricât de derutante ar fi fost. Şi când colo, Blake ce făcuse? Se ascunsese din nou după scutul lui impenetrabil, cel ce-i învăluia inima şi bloca orice l-ar fi putut face să pară vulnerabil.
– Nu ştiu ce ai tu de făcut, replică ea tăios, dar eu trebuie să merg la cumpărături. Pe urmă, am oră la coafor, după care mi s-a ordonat să dorm, fiindcă am nişte cearcăne oribile sub ochi. Dar, din moment ce tu n-ai nici o treabă, poţi începe prin a spăla vasele astea!
Şi, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie, ieşind din bucătărie, fără să-i mai pese de Blake, care se uita după ea cu gura căscată, clipind din frumoşii lui ochi albaştri.

– Arăţi fermecător în seara asta, Juliana, îi spuse Blake, în taxiul care-i ducea la teatru.
Juliana îi aruncă o privire piezişă, îngândurată. Blake stătea alături, uitându-se pe fereastră, elegant şi dezinvolt în pantalonii crem şi blezărul albastru-cenuşiu ce-i dădea un vag aer marinăresc.
– Mulţumesc, răspunse ea cu indiferenţă, gândindu-se cât de tipic era pentru Blake ca, după-amiază, la întoarcerea ei

acasă, să nu fi scos o vorbă despre altercaţia de dimineaţa. Oftă, deprimată că viaţa ei ajunsese atât de asemănătoare cu o echilibristică pe sârmă.
– În faţa teatrului se repară carosabilul, îi anunţă taximetristul, peste umăr. Dar am să vă las cât pot de aproape.
Înaintea fiecărei reprezentaţii cu "Fantoma de la Operă", musicalul intrat în legendă, domnea o atmosferă agitată, iar dezordinea traficului din faţa vechiului Princess Theatre nu făcea decât să sporească emoţiile. Oamenii coborau din autocare; unii veneau cu taxiuri sau cu maşinile personale; alţii veneau pe jos dinspre staţiile de tramvai.
– Vrei să ne înghesuim la bar, ca să bem ceva? o întrebă Blake, în timp ce înaintau încet spre intrarea aglomerată, sau ne ducem direct în sală?
– Cred că putem să mergem direct la locurile noastre, răspunse ea, privind spre barul din stânga.
– La pauză, îţi promit un pahar de şampanie, continuă Blake.
Spectacolul era la fel de miraculos ca prima oară când îl văzuseră, deşi de-atunci avuseseră loc câteva schimbări în distribuţie. Când se aprinseră luminile, la sfârşitul actului întâi, Juliana scoase un oftat de plăcere.
– Nu-i aşa că-i minunat? comentă ea. Spectaculos şi atât de... atât de emoţionant! N-ai cum să nu regreţi soarta Fantomei; o iubeşte atât de mult pe Christine...
Blake se întoarse spre ea, cu un zâmbet sardonic.
– Nu ştiam că eşti aşa de romantică, Juliana. Individul e un maniac şi un ucigaş. Eu îl prefer pe Raoul – ca să nu mai

vorbesc de proprietarii Operei.
– Nici nu mă mir... mormăi Juliana.
Cu un chicotit sumbru, Blake întrebă:
– De ce, fiindcă sunt o canalie fără sentimente, sau un om de afaceri?
– E vreo diferenţă?
Juliana îi văzu ochii îngustându-se, cu o scăpărare de furie, după care însă Blake se ridică grăbit, privind spre spectatorii din jur, care se risipeau cu repeziciune.
– Dacă nu plec imediat la bar, n-am să mă mai întorc înainte de a începe actul doi. Vrei să mergi până la toaletă?
– Nu, prefer să stau aici.
– O.K.
Juliana oftă în timp ce-l privea cum se îndepărta cu mişcări mlădioase, printre oameni. Nu încăpea nici o îndoială că urma să fie servit repede. Blake avea acest efect asupra ospătarilor şi barmanilor.
În timp ce aştepta, nemulţumită de felul cum tot făcea comentarii provocatoare la adresa lui Blake, îi atrase atenţia o rumoare veselă din spatele ei. Privind peste umăr, văzu câţiva tineri care glumeau destul de zgomotos. Spre uimirea ei, printre aceştia îl recunoscu pe Stewart Margin. Juliana făcu ochii mari când îl văzu pe secretarul lui Blake, de obicei atât de sobru şi cuviincios, strâmbându-se şi umflându-şi sânii inexistenţi, într-o aluzie clară la rolul Carlottei din spectacol. Când o văzu privindu-l, Stewart se înroşi ca focul, jenat.
Un moment, Juliana nu ştiu ce să facă. Şi ea se simţea jenată pentru el, aşa că se întoarse la loc, cu privirea spre

scenă, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul. Cine-ar fi crezut? Iată că, la urma urmei, Stewart Margin era şi el om!
O bătaie neaşteptată pe umăr o făcu să se răsucească în fotoliu. Stewart se aşezase pe locul liber de alături, cu un aer cam îngrijorat, deşi nu complet spăşit.
– Bună seara, doamnă Preston, salută el, cam băţos.
– Stewart...
Juliana îşi simţi colţurile gurii tresărind, gata să izbucnească din nou în râs. Pentru a evita o asemenea catastrofă, îşi muşcă buza de jos.
– E şi... ăă... domnul Preston cu dumneavoastră?
Dădu din cap. Părea mai sigur.
– Aş dori... ăă... vreau să zic... Îmi pare rău dacă v-am deranjat adineaori, doamnă Preston. Ştiu că am fost cam gălăgioşi, dar nu făceam decât să ne distrăm şi noi puţin, atâta tot. Vreau să zic... n-o să-i spuneţi domnului Preston, nu-i aşa? El crede că... ăă...
Oftă, exasperat.
– Adevărul este că în faţa domnului Preston trebuie să te comporţi reţinut, sobru, altfel nu te poţi înţelege cu el...
Dintr-o dată, în locul râsului, Julianei îi veni să plângă. Înţelegea prea vine ce voia să spună Stewart. Cum nu se putea mai bine.
Cu un zâmbet trist, îl bătu pe dosul mâinii.
– E-n regulă, Stewart. Înţeleg perfect. Nu m-ai deranjat şi nu am de gând să-i spun nimic domnului Preston. Cred că am fost doar surprinsă să te văd... ăă... distrându-te atât de bine.

La asta, Stewart zâmbi. Ba chiar, râse cu toată gura. Mirată, Juliana observă cât de atrăgător arăta cu acea luminiţă în ochii lui de obicei serioşi. Îi trecu prin minte gândul că secretarul lui Blake putea să aibă succes la femei.
– M-aţi crezut un scorţos, chicoti el.
– Cu siguranţă, dădeai impresia!
În ochii lui Stewart luci o strălufgerare de admiraţie masculină atât de vădită, încât un moment Juliana fu surprinsă.
– Iar dumneavoastră, doamnă Preston, daţi impresia unei soţii din înalta societate. Ieri, însă, am aflat adevărul. Aveţi şi inimă. Domnul Preston e foarte norocos.
Complimentul o făcu pe Juliana să roşească. Dar, pe lângă valul de plăcere, îi reveni şi senzaţia de plâns. Numai dacă Blake ar fi *vrut* inima ei...
– Acum mai bine mă duc înapoi, spuse Stewart, când oamenii începură să revină în sală. Vă mulţumesc încă o dată, doamnă Preston. Aveţi grijă.
Îl privi cum se îndepărta încet, întrebându-se câţi ani avea. Douăzeci şi şase, şi şapte, poate? Era mai tânăr decât îl crezuse întotdeauna. Înainte de a-l vedea dezlănţuindu-se astfel, îi dăduse cel puţin treizeci.
– Cu Stewart ai stat de vorbă adineaori?
Juliana se întoarse la loc, pentru a-l vedea pe Blake alături, cu un pahar de şampanie în mână.
– Ăă... mm... da... da, el era.
Doamne sfinte, de ce trebuia să pară atât de vinovată?
În timp ce Blake îi întindea paharul, o frapă răceala din

ochii lui.
– Păreaţi să aveţi o discuţie absolut confidenţială. N-aveam idee că poţi fi atât de prietenoasă.
Se aşează, cu privirea în sfârşit mai îmblânzită.
– Şi nu ştiam nici că urma să vină aici astă-seară. Nu mi-a spus.
– De ce să-ţi fi spus? Dacă-ţi ţii angajaţii la distanţă, nu-ţi vorbesc despre viaţa lor personală, nu-i aşa?
– Totuşi, cred că ţie îţi vorbeşte despre viaţa lui personală, comentă Blake, insinuant. Te pomeneşti că te şi tutuieşte.
– Nu fi ridicol, Blake. Ştii bine că nu şi-ar permite.
– Da, în faţa mea nu şi-ar permite. Dar habar n-am ce şi-ar permite când eu sunt în cealaltă parte a lumii.
Juliana rămase cu gura căscată, în timp ce privea chipul împietrit al soţului ei.
– Dumnezeule, eşti gelos!
Sugestia ei făcu buza lui Blake să se răsfrângă cu dezgust.
– Acum *tu* eşti ridicolă! Totuşi, prost nu sunt. Şi prost aş fi să nu-mi fac gânduri, cu o femeie frumoasă ca tine. Şi-acum, lasă vorba şi bea-ţi şampania, Juliana. Cortina se ridică imediat.

Juliana nu-şi lua niciodată pe ea cămaşa de noapte, când îl aştepta pe Blake. Dacă o femeie îşi lăsa soţul să facă dragoste cu ea, ce rost ar fi avut obstacolele? Poate că, dacă ar fi făcut-o în vreun alt loc din casă, ar fi fost interesant să înceapă cu hainele pe ea. Dar Blake nu făcuse niciodată asta.
Dacă ar fi făcut-o vreodată? Cum ar fi reacţionat?

Scenariile nu-i dădeau pace... În piscină... în sufragerie... pe canapea...
Închise strâns ochii, ghemuindu-se sub plapumă, dar nici acolo nu-şi putea găsi liniştea.
Sub duş... pe scară...
– N-ai adormit, nu-i aşa?
Ochii i se deschiseră brusc, pentru a-l vedea pe Blake închizând uşa şi începând să-şi deznoade cordonul halatului, în timp ce se apropia de pat.
– Nu... îngăimă ea.
Blake zâmbi. Dumnezeule, i se oprea inima în loc când îl vedea zâmbind.
– Nici capul nu te doare?
Juliana răspunse cu un gest negativ.
O privi lung.
– Te-ai tuns. Îţi stă bine.
Zâmbetul Julianei şovăi, tremurător.
Blake o mai privi un timp, contemplându-i faţa şi umerii goi.
– Astă seară, în rochia de catifea verde, ai arătat superb, Juliana, spuse el cu glas îngroşat, dar şi mai splendid arăţi fără nimic pe tine. Nu mi-am dat seama până aseară, când te-am văzut ieşind din baie, ce trup perfect ai. Nu ţi-l ascunde, iubito. Lasă-mă să te văd...
Când Blake încercă să desprindă plapuma dintre degetele ei încleştate, Juliana intră în panică. Ochii i se dilatară, speriaţi, privindu-l cu spaimă.
– Nu... nu vreau.
Blake se opri, încruntat.

– Ce nu vrei? Să mă *uit* la tine, sau să fac dragoste cu tine?
– Să t-te... uiţi la mine.
Oftă, vizibil iritat.
– De ce naiba eşti aşa de pudică? întrebă el, scoţându-şi halatul, pentru a se culca lângă ea. Hai să zicem, te-aş înţelege dacă ai fi urâtă, dar pe toţi sfinţii, Juliana, eşti superbă!
Pudică? Acum înţelegea că acea aşa-zisă pudoare nu fusese decât un paravan după care să-şi ascundă adevărata faţă. Acum, voia să înlăture paravanul, să deschidă larg porţile şi ferestrele, să lase lumina să strălucească. Dorea ca Blake s-o vadă pe femeia adevărată, senzuală, din ea, să se bucure de acea senzualitate şi s-o exploreze în întregime.
Dar de la dorinţă până la faptă mai era cale lungă. Cum ar fi putut începe dintr-o dată să se poarte altfel? Lui Blake i s-ar fi părut ciudat. Şi totuşi, chiar el îi oferise ocazia de a deveni puţin mai îndrăzneaţă...
– Nu sunt chiar *atât* de timidă, spuse ea cu voce răguşită, atingându-i şovăitor pieptul, apoi abdomenul...
Sub degetele ei, muşchii lui Blake tresăriră, încordându-se imediat, în timp ce-şi trăgea respiraţia, surprins.
– Nu... nu vrei să te ating? şopti Juliana.
O, cât de repede îi putea pieri curajul! Dintr-o dată, se simţea stângace, nepricepută, proastă de-a binelea.
Degetele lui de oţel îi cuprinseră strâns mâna.
– Doamne, da! gemu Blake, conducând-o spre carnea lui dornică. Da, o încurajă el. Aşa, aşa...
Juliana tocmai începea să se gândească la un preludiu mai

intim, când deodată Blake se ridică în capul oaselor, se aruncă asupra ei şi începu s-o sărute atât de feroce, încât avu impresia că se sufoca. Însă ce sublimă sufocare ar fi fost!
Nici nu putea fi vorba să-l oprească – oricum, Blake devenise de neoprit. Curând, însă, Julianei îi fu limpede că existau încă atâtea lucruri pe care nu le ştiuse despre sex, câtă vreme era limpede că Blake le ştia.
O făcu să explodeze cu câteva secunde înainte de a atinge şi el punctul culminant. Dar, departe de a fi sfârşitul, acesta nu era decât începutul. În unele momente, Juliana se simţea ca o păpuşă de cârpe, împinsă încoace şi-ncolo de valurile patimii lui nesăţioase. O dorea în toate felurile în care înainte n-o mai dorise niciodată.
Trecură astfel mai multe ore. Începea să se lumineze de ziuă, când în sfârşit adormiră.
Totuşi, când Juliana se trezi, Blake nu era lângă ea, în pat. Avea părul răvăşit, buzele tumefiate, vânătăi vagi pe coapse şi sâni.
– O scuză e de ajuns? Sau preferi un divorţ?
Picioarele Julianei săriră de sub plapumă, în timp ce se ridica în şezut, răsucindu-se spre locul de unde răsunase glasul lui Blake.
Stătea aşezat la fereastră, cu spatele spre pervaz şi genunchii strânşi la piept, gol.
Juliana înghiţi în sec, acoperindu-şi pieptul cu o pernă.
– De ce... de ce să doresc aşa ceva?
Capul lui Blake se întoarse încet, până când ochii li se întâlniră. Juliana fu cu adevărat şocată. Arăta de parcă ar fi

comis cea mai îngrozitoare crimă, când nu făcuse decât dragoste cu soţia lui – poate aşa cum ar fi trebuit s-o facă tot timpul.
O privi lung.
– Vrei să spui că nu te-au deranjat lucrurile pe care te-am silit să le faci azi-noapte?
Juliana se înroşi ca focul, neputând nega că, la lumina zilei, unele momente ale dragostei lor păreau incredibil de îndrăzneţe. Dar nu se ruşina. Îl iubea. Era soţia lui.
– Nu, răspunse ea, simplu. Nu m-au deranjat. Suntem căsătoriţi, nu-i aşa?
– Pot să-ţi amintesc că s-a mai întâmplat ca unii bărbaţi să fie acuzaţi de viol asupra propriilor lor soţii?
– Dar nu m-ai violat!
– Mă simt ca şi cum aş fi făcut-o.
– Chiar aşa? întrebă ea, complet uimită de neîndoielnica lui sinceritate. Dar de ce?
Blake o privi crunt.
– Tu mă întrebi de ce? Tu, care ai tremurat de frică în noaptea nunţii, care dârdâiai ori de câte ori încercam să trec dincolo de cele mai simple preludii şi contacte, care nu mai demult de aseară nici nu voiai să mă *uit* la tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Juliana! Ce vrei să cred – că ai devenit deodată, din inocentă puritană, o târfă desfrânată, numai într-o singură noapte? Bineînţeles că te-am silit! Sau, dacă nu, atunci... atunci...
Se întrerupse, privind-o ca şi cum ar fi văzut o arătare.
"O, Doamne", îşi spuse Juliana, cuprinsă de panică. "Şi-a dat seama că m-am îndrăgostit de el!"

Totuşi, nu părea să fie aşa. Căci Blake îşi smulse dintr-o dată picioarele de pe fotoliu şi se ridică, fără să-i pese că accesul de furie îl făcuse să se excite la maximum. Dacă privirile ar fi putut ucide, Juliana ar fi murit pe loc.
– Dacă aş crede un singur moment, spuse el, cu glas abia stăpânit, că fidelul meu asistent te-a corupt în aceste trei săptămâni, l-aş sfâşia în bucăţi. Numai faptul că ştiu cât de ambiţios e Stewart Margin mă linişteşte, în privinţa asta. S-ar putea să te placă – în fond, care bărbat nu te-ar plăcea? Dar ştie care ar fi pedeapsa. Acelaşi lucru e valabil pentru toţi prietenii şi partenerii mei de afaceri. Ceea ce înseamnă că nu poate fi decât un coleg de-al tău. Luni dimineaţă la prima oră, Juliana, îţi dai demisia. Dacă nu, intentez imediat acţiunea de divorţ.

Capitolul 8

Juliana îl privi cu gura căscată, în timp ce cuvintele lui îşi făceau efectul.
– Înţeleg din tăcerea ta că vei face ceea ce-ţi cer, observă Blake, tărăgănat. În fond, sunt convins că vrei să rămâi doamna Preston, nu-i aşa, Juliana?
Aşa era?
– În acest caz, nu vom mai menţiona problema micii tale indiscreţii, încheie el rece.
Şi, întorcându-se, ieşi din cameră.
Juliana rămase câteva momente cu ochii spre uşa deschisă, înainte de a azvârli perna, luând-o la fugă după Blake.

Dădu la o parte paravanul glisant de metal, pentru a-l găsi pe Blake sub duşul fierbinte, cu faţa în sus şi ochii închişi.
– Cum îndrăzneşti? se răsti ea. Cum *îndrăzneşti?* Nici nu m-am *uitat* la alt bărbat, de când suntem căsătoriţi, necum să mă mai şi culc cu unul! Să insinuezi... nu, să mă *acuzi* că te-am înşelat în lipsa ta, că am făcut cu alt bărbat lucrurile pe care le-am făcut cu tine azi-noapte, e o... o... n-am cuvinte să spun!
Tremura necontrolat – dar, cu toată furia, instinctul o prevenea să aibă grijă ce spunea.
– Ţi-a trecut vreun moment prin minte că s-ar putea să mă fi plictisit puţin de viaţa noastră sexuală? continuă ea. Pentru că devenise plicticoasă, Blake. Până şi tu trebuie să recunoşti asta. Plicticoasă şi previzibilă. Şi poate mă nemulţumea faptul că nu mă atingeai niciodată, numai în pat. Unei soţii îi place ca soţul ei să mai dea şi semne exterioare de afecţiune, din când în când.
În sfârşit, Blake deschise ochii, privind-o. Erau duri şi neîncrezători. Juliana îşi propti mâinile în şolduri, indignată.
– *Nu* mi-am găsit un amant, nici la serviciu şi nici în altă parte. Şi *n-am* să-mi dau demisia luni! Dacă asta înseamnă că vei divorţa de mine, atunci n-ai decât! Nimic, nici situaţia de soţie a ta şi nici toţi banii din lume nu mă pot face să renunţ la independenţă şi la respectul de mine însămi! Drept să-ţi spun, nici nu-mi dau seama cum de-am acceptat să mă mărit cu tine, Blake Preston. Eşti cel mai egoist, monstruos şi lipsit de scrupule om din lume!
Mâinile lui se repezită s-o înşface atât de repede, încât o

smuci sub duş înainte de a apuca să protesteze. Blake o trânti violent de faianţa udă a peretelui, imobilizându-i mâinile lângă umeri şi înfigându-şi o coapsă între ale ei.
– Chiar aşa? scrâşni el, cu dinţii dezveliţi, la câţiva centimetri de gura ei. În cazul ăsta, nu te vei mira să auzi că nu cred o vorbă din tot ce spui. Dar ai tupeu, Juliana. Recunosc. *Şi* imaginaţie. Te-ai plictisit, care va să zică? Eşti nesatisfăcută, va să zică? Atunci, de ce n-ai spus nimic? Doar eşti o femeie inteligentă. Trebuia să fi ştiut că orice bărbat dorea mai mult decât ceea ce-mi dădeai tu mie.
Genunchiul lui ud începu s-o frece între picioare, făcând-o să se sufoce, cu un junghi în abdomen. Ştia că n-ar fi trebuit să reacţioneze faţă de o mângâiere atât de neruşinată, dar n-avea încotro. Doamne sfinte, şi ce mai reacţie! Gura lui Blake se arcui într-un zâmbet cinic.
– Hodoronc-tronc, ai descoperit sexul, Juliana! comentă el, batjocoritor. Şi nu cu mine l-ai descoperit. Ăsta-i adevărul, nevestica mea scumpă şi trădătoare. Dar întotdeauna am încercat să văd că în tot răul e şi-un bine. Dacă vrei sex cu imaginaţie, atunci sunt convins că-ţi pot satisface de minune noile pofte!
Juliana scoase un mic ţipăt, când Blake îşi strecură şi celălalt picior între ale ei, ţinând-o lipită de perete, în timp ce-şi introducea bărbăţia înfierbântată în trupul ei moleşit de şoc. Întoarse capul, îngrozită de propria ei plăcere.
– Asta vrei? continuă el, cu glasul îngroşat.
Juliana vru să urle că nu, dar printre gâfâielile ei nu ieşi nici un cuvânt. În clipa următoare, începu să se clatine

lângă perete, cu genunchii fugindu-i de sub trup. Blake o luă în braţe, ducându-i în dormitor trupul inert şi ud, unde o culcă pe pat şi continuă necruţător, până îl zguduiră şi pe el spamele unei descărcări violente.
Aproape imediat, se ridică, privindu-i cu ochi diabolici faţa secătuită de orice putere.
– Păstrează-ţi slujba, scrâşni el. Dar, dacă te mai prind vreodată cu alt bărbat, să te fereastă Dumnezeu!
Se întoarse şi reveni sub duş, încuind uşa după el.

Juliana stătu câteva ore în cadă, gândindu-se pe îndelete. Pe îndelete şi temeinic.
Căsnicia lor era condamnată, conchise ea în cele din urmă. Condamnată...
Şi totuşi, să arunce pur şi simplu prosopul, când îl iubea pe Blake atât de mult, i se părea o laşitate. Mai mult decât o laşitate – era extrem de greu, gândindu-se la schimbarea din viaţa lor sexuală.
Cine-ar fi crezut că putea fi atât de uşor şi total satisfăcută ca sub duş? Cum putea întoarce spatele unei asemenea plăceri?
Dar trebuia s-o facă, dacă voia să se mai poată privi vreodată în oglindă. Viaţa nu era numai plăcere fizică. Şi nici o căsnicie nu era numai atât.
După ce în sfârşit ieşi din baie, luă pe ea un tricou şi o pereche de blugi, încercând să se decidă ce avea de făcut în continuare. Încă nu luase nici o hotărâre, când auzi o bătaie în uşă.
– Juliana... Blake sunt...

– I-intră... se bâlbâi ea, cuprinsă pe loc de nervozitate.
Era momentul să-i spună că nu mai putea continua, dacă el credea într-adevăr că-l înşelase, dacă o trata mai departe cu dispreţ.
Avu surpriza să vadă că era îmbrăcat în costum de birou. Blake, însă, începu pe loc să-i explice:
– M-am hotărât să plec la Sydney în după-amiaza asta. Voi reveni miercuri seara, ca să te însoţesc la curse, joi. Înainte de a-mi răspunde ceva, vreau să-mi prezint scuzele, nu pentru cum m-am purtat – din moment ce e clar că ţi-a făcut plăcere – ci pentru acuzaţiile de adulter şi pentru performanţele mele nu tocmai strălucite din timpul căsniciei noastre de până acum. Am făcut greşeala de a crede că nu puteai suporta o viaţă sexuală mai bogată decât a noastră. Evident, n-am observat semnele schimbării. Poate că te-am şi lăsat prea mult timp singură – factor pe care îl voi remedia.
Oftă – un oftat obosit, tulburat.
– Nu vreau să te pierd, Juliana. Căsnicia noastră e foarte preţioasă pentru mine şi vreau să dureze. Poate e vremea să începem încercările de a face un copil.
Un *copil?* Un copil ar fi legat-o de el pentru totdeauna. N-ar mai fi avut scăpare. Iar Juliana avea nevoie de o posibilitate de scăpare, cel puţin pentru un timp. Oricât de mult îi alungaseră cuvintele lui Blake îndoielile şi temerile, încă nu era pe deplin convinsă că mariajul lor avea şanse să dureze.
– Cred... cred că pentru asta ar trebui să mai aşteptăm, Blake, spuse ea ezitant. Măcar până la Anul Nou, aşa cum

am plănuit.
Privirea lui o sfredeli pătrunzător, atent. Ce încerca să descifreze?
– Foarte bine, Juliana, consimţi Blake, nepăsător. La revedere. Pe miercuri. Îi poţi spune doamnei Dawson că voi ajunge acasă la cină.
Şi plecă.
Juliana oftă. Ce se schimbase? Nici un sărut de rămas-bun. Nici o propunere de a-l conduce la aeroport. Fără îndoială, n-avea să primească nici o veste de la el în următoarele zile, întrucât trei zile nu meritau deranjul unei convorbiri telefonice, după părerea lui Blake.
Se înşelase. O sună. În fiecare seară. La început, Juliana fu emoţionată, dar apoi îi trecu. Convorbirile erau scurte şi destul de repezite. Era clar că o verifica. Miercuri dimineaţa, când Blake o sună la birou, îi răspunse destul de tăios, deşi el nu voia decât s-o informeze că seara aveau să ia masa în oraş. După ce închise, îşi regretă brutalitatea, dar nu-şi putu alunga complet suspiciunile.

Întâmplător, în seara aceea Juliana fu reţinută la birou peste program. Când intră în casă din garaj, bucătăria era pustie. Doamna Dawson n-avea să se întoarcă până a doua zi dimineaţa. În toată casa nu erau decât ea şi Blake.
Gândul o emoţiona. Spera să-l emoţioneze şi pe el.
Dar Blake nu părea deloc emoţionat. Stătea în picioare la masa de toaletă, punându-şi butonii de aur la manşetele unei cămăşi de mătase ivorie. Printre nasturii descheiaţi i se vedea pielea aurie şi netedă. Când simţi prezenţa

Julianei în uşă, o învrednici cu o privire – în treacăt.
– A, ai venit...
Nici o întrebare sau reproş pentru întârziere.
– Am rezervat o masă, la şapte şi jumătate. Ascultă, ce-ar fi să-ţi laşi părul strâns, să faci repede un duş şi să-ţi iei rochia de catifea verde pe care ai purtat-o la teatru? Mi-a plăcut mult cum îţi stă şi nu are nevoie de călcat.
Termină cu butonii şi începu să-şi încheie cămaşa. Cum Juliana continua să stea pe loc, privindu-l, Blake ridică o sprânceană, întrebător.
– Pot face ceva pentru tine? se interesă el, tărăgănat.
Juliana încercă să nu roşească, la gândul imaginii care-i trecuse prin minte.
– Nu. Voiam să te întreb cum a fost la Sydney, dar cred că asta mai poate aştepta.
Şi, răsucindu-se pe călcâie, fugi în camera ei, unde închise uşa, umilită.
Peste douăzeci şi cinci de minute, în timp ce Juliana se chinuia să-şi tragă fermoarul de la spate al rochiei de catifea verde ca smaraldul, Blake se materializă lângă ea.
– Dă-mi voie...
Prezenţa lui atât de aproape o făcu din nou să fie dureros de conştientă de propriul ei trup.
– Am un mic cadou pentru tine, spuse Blake, spre uimirea ei.
Juliana dădu să se întoarcă, dar el o ţinu pe loc, ca într-o menghină de fier.
– Nu, stai aşa cum eşti...
Scoţând din buzunarul sacoului o cutie prelungă de catifea

verde, o deschise şi o puse pe masa de toaletă, în faţa ei. Înăuntru scânteia cel mai frumos colier de aur cu smaralde pe care-l văzuse Juliana vreodată.
– O, Blake! E magnific! exclamă ea, trecându-şi degetele peste pietrele scumpe. Dar... dar cu ce ocazie? îl întrebă, privindu-l în oglindă. Până la ziua mea mai e o lună.
Cu un zâmbet ciudat, Blake ridică de pe stratul de catifea colierul, pentru a i-l prinde la gât. Nu încăpea nici o îndoială că arăta spectaculos, dar Juliana avea senzaţia stranie că era plata pentru serviciile prestate. Sau, poate, pentru cele pe care *urma* să le mai presteze?
– Trebuie neapărat să fie cu o anumită ocazie? întrebă el, suav. Nu-i pot face un cadou frumoasei mele soţii?
– Ba da, dar...
Încremeni, căci Blake se aplecase s-o sărute pe gât.
– Mai taci, Juliana, şi lasă-mă să-ţi fac câte-o plăcere. Nu asta ai spus că doreai? Manifestări exterioare de afecţiune? De-acum încolo, îţi voi dărui tot ce mă taie capul. Şi voi *face* tot ce mă taie capul...
Gura lui urcă încet până înapoia urechii, unde suflă uşor în pavilionul fin ca o scoică. Juliana se înfioră.
– Cred că e timpul să mergem, spuse el încet.

Cina la restaurant fu o tortură.
Mai întâi, Blake rezervase masă într-unul din acele localuri oribile unde oamenii nu se duc atât să mănânce, cât ca să fie văzuţi. Peste tot erau numai celebrităţi şi milionari. Majoritatea bărbaţilor aveau câte o păpuşă agăţată la braţ – nu soţia, ci o prietenă sau o amantă. Şi pe toate femeile

străluceau bijuterii scumpe.
Noul colier cu smaralde strălucea ca un tub de neon la gâtul Julianei, mai ales după ce o femeie nesuferită făcuse o aluzie caustică. *Întreţinută!* îi venea Julianei să urle la toată lumea. Ceea ce era o nebunie – în fond, Blake era soţul ei. Cum ar fi făcut asta din ea o *întreţinută?*
Când ieşiră din restaurant, avea nervii întinşi la limită.
– Îngrozitor local, Blake, comentă ea, cutremurându-se. Să nu mai venim niciodată aici.
– Zău? Ce nu ţi-a plăcut?
– Mâncare insipidă şi clientelă şi mai şi.
Blake râse.
– Nu-ţi mai plac bogaţii şi celebrităţile?
– Nu mi-au plăcut niciodată, după cum bine ştii. N-am făcut decât să le invidiez puterea.
– Aşa că, dacă nu i-ai putut învinge, ai trecut de partea lor – asta e? În fond, pot să-ţi amintesc că soţul tău e un om foarte bogat?
– Nu, nu e nevoie să-mi aminteşti... murmură ea, atingându-şi colierul cu un deget.
Blake îi aruncă o privire neguroasă, dar nu spuse nimic. Păstrară tăcerea până când coborâră din maşină, în garaj.
– E încă devreme, spuse Blake. Ai chef de-o baie în piscină?
– Nu... n-aş crede...
În ultima vreme, piscina devenise decorul celor mai persistente fantezii ale Julianei.
– Atunci? Spune-mi ce-ai vrea să faci.
Privirea lui Blake o întâlni pe a ei, peste capota maşinii. De

ce avea sentimentul c-o sâcâia, că încerca s-o determine să spună că dorea să facă dragoste cu el? Asta era pedeapsa pentru că schimbase situaţia relaţiilor dintre ei? Umilirea continuă?
Nu, n-avea să cerşească, să se roage în genunchi, nici măcar să bată vreun apropo.
– De tine nu ştiu, spuse ea într-o doară, dar eu tocmai citesc o carte bună.
– Aşa? Am citit-o şi eu?
Simţindu-se prinsă cu minciuna, Juliana strânse din dinţi.
– Mă îndoiesc, răspunse ea repezit, jurând să smulgă din drum primul volum de pe raft.
– Un păhărel înainte de culcare?
– Mă rog... poate un Porto.
Dacă fugea, putea să pară că-i era frică să rămână cu el.
– Nu m-ai întrebat cum a fost la Sydney, remarcă Blake, în timp ce turna vinul în pahare.
– Scuză-mă, dar eram convinsă că ai rezolvat totul cu fanfara ta obişnuită.
– *Fanfară?* Ăsta-i termen de afaceri la tine? "Fanfară", ce să-ţi spun...! Le-am tras o săpuneală idioţilor ălora puturoşi, de cred că s-a auzit până la Melbourne! Mă-ndoiesc că le spun nevestelor că şeful a venit cu "fanfara".
– Se pare că ai fost prost dispus...
– Poate.
Blake îi aruncă o privire complice.
– Poate am avut motive...
– Adică?
– Adică aş fi preferat să fiu aici, făcând un amor nebun cu

soţia mea.
În timp ce ridica paharul la gură, mâna Julianei tremura. Sorbi din băutură, privindu-l pe Blake peste buza paharului. În ochii lui albaştri sclipitori se citea autoironie, dar şi dorinţă sinceră. Juliana simţi un spasm în pântece.
– Dezbracă-te, ordonă el brusc.
Vinul de Porto se vărsă în poala Julianei.
– O, Doamne, rochia mea...!
Îi aruncă lui Blake o privire feroce.
– Tu eşti de vină! Tu, cu sugestiile tale ridicole!
Blake râse, ridicându-se.
– Ridicolă eşti tu, Juliana.
Se apropie şi începu să tamponeze pata de vin cu o batistă stacojie. Apoi, aplecându-se, o sărută drept pe gură, fixând-o cu ochi necruţători.
– Toată seara ai stat ca pe jăratic, şi ce-ai făcut? Te-ai plâns. Te-ai smiorcăit. Ai *minţit.* De ce n-o spui pe-a dreaptă, că vrei să sar pe tine? De ce nu te ridici şi nu-ţi scoţi rochia asta afurisită? Asta vrei, nu? Sau chiar arzi de nerăbdare să te vâri în pat, cu o carte bună?
Îi mai aruncă o privire furioasă, apoi se ridică, pornind cu paşi mari spre bar.
– Dracu' să-l ia de Porto – am nevoie de-o tărie!
Smulse carafa de whisky, vărsând câţiva stropi în timp ce-şi umplea un pahar foarte înalt.
– Pentru întoarcerea la puritanism! anunţă el – dar, când se întoarse, îngheţă.
Juliana stătea în faţa lui, dreaptă, cu rochia căzută în jurul gleznelor şi trupul ca o întruchipare a erotismului în

corsetul de dantelă neagră şi ciorapii subţiri de mătase neagră care-i cuprindeau picioarele lungi. La gât, colierul cu smaralde scânteia exotic şi oarecum depravat. Blake observă că respira mai repede, iar în ochi îi ardea o luminiţă sălbatică. Niciodată nu arătase mai frumoasă – sau mai periculoasă.
– Curvo, scrâşni el şi, punând paharul pe masă, porni încet spre ea, cu zâmbetul pe buze.
Juliana ridică bărbia.
– Dacă eu sunt o curvă, tu ce eşti?
– A, sunt un ticălos putred până-n măduva oaselor! Dar şi putred de bogat, trebuie să recunoşti, adăugă Blake şi, încovoindu-şi degetele în jurul colierului, începu s-o tragă spre el.
– Să nu-mi arunci în faţă banii tăi! şuieră Juliana. Şi să nu mai faci niciodată paradă cu mine în faţa altora, ca şi cum aş fi o târfă de două parale!
Smulgând colierul dintre degetele lui, îl azvârli cât colo.
– Uite ce părere am despre convingerea ta că mă poţi cumpăra!
Îşi dădu seama prea târziu că făcuse în sfârşit ceea ce dorise tot timpul să-i facă netulburatului ei soţ: îl făcuse să-şi piardă cu adevărat cumpătul. Dar realitatea nu era la fel de plăcută cum şi-o imaginase. Blake o privi de parcă ar fi fost gata s-o omoare.
– N-am nevoie să te cumpăr, scrâşni el, sălbatic. Eşti soţia mea! Te pot avea oricând vreau.
Învineţit de furie, o imobiliză pe canapea şi începu să se dezbrace, rămânând gol până la talie. Apoi, desfăcu

capsele care încheiau corsetul negru de dantelă al Julianei, dezvăluindu-i trupul. Când gura începu să-i coboare spre unul dintre sânii ei cu sfârcurile întărite, Juliana începu să se zbată, lovindu-l cu pumnii în cap, umeri şi piept.
– Ba nu mă poţi avea oricând vrei! răcni ea. Numai dacă vreau şi eu!
Cu un zâmbet înfricoşător, Blake îi înhăţă mâinile ca într-o cătuşă de fier.
– Vei vrea tot timpul, Juliana mea sexy. Vei vrea...
Şi, ţintuindu-i ambele încheieturi cu o singură mână, începu să i-o dovedească, plimbându-şi mâna cealaltă peste abdomenul ei plat, până sub elasticul micilor chiloţi bikini de dantelă neagră.
– Nu... gemu ea, când Blake ajunse la ţintă.
– Ba da, se răsti el, continuând necruţător.
– Mare canalie mai eşti.
– Parcă o stabiliserăm deja.
– N-am... n-am să cedez... insistă Juliana, cu vocea deja nesigură şi inima bătându-i nebuneşte.
Dar bătălia era pierdută dinainte. Nu peste mult, totuşi, mândria o sili să nu-l lase să câştige nici el. Îi zâmbi pervers.
– Nu te opri, şopti ea răguşit, arcuindu-şi spatele într-o capitulare voluptuoasă.

– Trezeşte-te, somnoroaso.
Juliana căscă, întinzându-se, apoi îşi îngropă faţa în pernă.
– Nu pot... mormăi ea. Sunt frântă.
– Nici nu mă îndoiesc, murmură sec Blake. Dar trebuie să

mergem. Dacă n-ajungem la Flemington la unşpe, nu mai găsim loc de parcare, nici chiar în sectorul membrilor. E deja nouă.
– Nouă!
Juliana sări în sus, înlăturându-şi părul din jurul feţei.
– Dumnezeule! exclamă ea, privind în jur. Sunt în camera *ta.* Când am...?
Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că adormise în braţele lui Blake, pe canapea.
– Te-am adus eu, îi spuse el, sardonic. Şi, crede-mă, n-am s-o mai fac niciodată aşa de repede. Sau cântăreşti o tonă, sau eram eu cam... ăă... obosit.
– Ar trebui să ştii că e imprudent să-ţi provoci fosta parteneră de scufundări, nu-i aşa? îl tachină ea.
Blake, culcat alături, cu braţele sub cap, zâmbi.
– Au fost nişte vremuri frumoase, nu-i aşa, Juliana?
– Minunate.
– Păcat că a trebuit să creştem şi să intrăm în rândul lumii. Nu-i la fel de plăcută.
– Într-adevăr, dar colţişorul nostru ar putea fi puţin mai plăcut, nu?
Întorcând capul spre ea, Blake zâmbi discret, mai înseninat.
– Scumpa mea Juliana... optimistă ca întotdeauna.
– Mă mulţumesc să fiu scumpa ta Juliana, şopti ea, sărutându-l pe obraz. Îmi place atât de mult să-ţi fiu soţie, Blake. Îmi place mai mult decât orice.
Îi observă ezitarea de a-i accepta iubirea, în pofida faptului că i-o declarase pe ocolite.

– Ştiu prea bine ce-ţi place, doamnă Preston, şi n-am să mă mai las păcălit. Va trebui să iau un flacon întreg de Vitamina E la micul dejun, plus o porţie de stridii la prânz. Şi, apropo de prânz – sus, leneşo! Ne-aşteaptă cursa.

– Aici e o nebunie! exclamă Juliana, privind maşinile care se adunau la Flemington; şi nu era decât unsprezece fără douăzeci!
– Marţi a fost mai rău, din câte-am auzit, răspunse Blake. Ca la o sută de autobuze parcate lângă Martbyrnong River, şi nenumărate limuzine din care şiroiau şeici arabi cu tot anturajul lor.
– De unde ştii? se încruntă ea. Parcă erai la Sydney?
Blake zâmbi.
– Am stat la motel şi m-am uitat la televizor. Doar nu pot pierde Cupa Oraşului Melbourne – sunt melbournez!
Juliana purta un taior de in roz foarte simplu, cu mâneci scurte, nasturi negri mari şi fustă dreaptă. Adăugând pălăria neagră cu borul aplecat peste o parte a feţei şi celelalte accesorii negre, Juliana găsea că arăta şic şi elegant.
– S-ar putea să vină furtună, remarcă Blake, privind spre cer. Sper să nu-ţi strice pălăria.
– Vânzătoarea m-a prevenit că, la umezeală, s-ar pleoşti ca o cârpă. Chiar crezi c-o să plouă?
– Până diseară, cu siguranţă.
– Putem sta la adăpost, bând şampanie.
– Am venit aici ca să pariez, Juliana, nu să beau şampanie.
– Nu-mi spune c-ai s-o ştergi, înghesuindu-te toată după-

amiaza printre agenţii de pariuri sau stând la cozi. Ştii că standurile promoţionale sunt în mijlocul hipodromului, nu?
– Dumnezeule mare, de ce nu le-or fi instalând într-un loc mai discret?
– Nu mai fi aşa de snob! Nu pierzi nimic dacă stai în centru. În primul rând, vezi mult mai bine cursele. Ce ţi-ai putea dori mai mult?
– Să fiu cu tine... pe-o insulă pustie... goi?
Obrajii Julianei se înroşiră ca focul.
– Vorbeşte mai încet! şuieră ea, conştientă de mulţimea din jur.
Cu un chicotit cinic, Blake se aplecă mai aproape.
– Nu mă mai poţi păcăli cu rolul ăsta de mironosiţă. Ştiu cum eşti cu adevărat, Juliana. Sper numai ca nici unul dintre ceilalţi gentlemani de-aici să nu ştie...
Juliana ridică brusc privirea spre el.
– Nici... nici acum nu ai încredere în mine, nu-i aşa?
– Pentru mine, încrederea intră în aceeaşi categorie cu iubirea, scumpo. E minunată în teorie, dar îngrozitor de suspectă în practică.
– Doamne fereşte! exclamă dintr-o dată Juliana. Ai văzut cine-i acolo?
Arătă cu capul spre parapetul din cealaltă parte a pistei, unde stătea Owen Hawthorne, la braţ cu nimeni alta decât Virginia Blakenthorp. Juliana îi vedea pentru prima oară de la nuntă încoace, lucru deloc surprinzător, din moment cu Blake nu mai avea relaţii cu vechea lui gaşcă.
– Dacă te referi la foştii noştri... murmură el plictisit, da... îi văd.

– Crezi că trăiesc împreună?
– Sper că au atâta mine. În fond, sunt logodiţi.
Juliana trase aer în piept, surprinsă.
– Owen s-a *logodit* cu Virginia?
– Da, răspunse Blake, privind-o cu ochi îngustaţi. De ce? Te deranjează?
– Păi, de fapt... nu... nu, deloc. Sunt convinsă că se potrivesc de minune. Dar de ce nu mi-ai spus?
Blake ridică din umeri.
– Nu credeam că te-ar interesa.
– Nu mă *interesează.* Sunt doar... doar...
– Geloasă? sugeră el, sec.
Exasperată, Juliana îşi dădu ochii peste cap.
– Nu de gelozie, de vinovăţie e vorba.
– *Vinovăţie?*
– Da, vinovăţie. Mă simt vinovată că m-am măritat atât de curând după ce am desfăcut logodna cu Owen. M-a iubit, să ştii – cu toate neajunsurile lui. Pentru Virginia nu-mi făceam atâtea scrupule. De fapt, cu voi ce s-a întâmplat, Blake? Ai descoperit că avea vreun amant?
– Nu, răspunse el rece. Am descoperit că familia ei era falită, şi totuşi, în ajun, îmi spusese ce tun dăduse tăticul ei la bursă, în acelaşi an. Dintr-o dată, mi-am dat seama că, fără banii mei, n-aş mai fi făcut două parale pentru ea. Crezusem că era deosebită de celelalte, fiindcă muncea – dar muncea de *nevoie,* nu de plăcere.
Îi aruncă Julianei o privire veninoasă.
– Şi-acum, dacă te-ai lămurit în legătură cu viaţa mea, ce-ar fi să aflăm nişte adevăruri şi despre a ta? Te-ai întâlnit

cu Owen Hawthorne cât am fost eu plecat?
– Nu!
– Atunci, cu cine?
– Cu nimeni!
– Nu mă minţi, Juliana.
– Nu te mint!
– N-ar strica. Mi-am dat seama că nu sunt chiar atât de nobil. Dacă aflu că m-ai minţit vreodată cu problema asta, Juliana, vei descoperi un Blake pe care nu l-ai mai văzut niciodată.
Uimită de aluzia clară a lui Blake la gelozie, Juliana nu mai spuse aproape nimic, toată ziua. Nu îndrăznea să spere că Blake începea s-o iubească – dar, cumva, nu putea nici să-şi înăbuşe speranţa. Dacă Blake o iubea, ar fi putut îndura orice. Absolut orice.
Cu o singură excepţie – sora lui, Barbara, care, spre seară când ajunseră acasă, îi aştepta.

Capitolul 9

Când Blake introduse maşina în garaj şi opri motorul, nimic nu anunţa prezenţa Barbarei. Nici o maşină străină nu ocupa spaţiul din garajul cu patru locuri, nici nu era parcată pe stradă, în faţa casei. Aflară despre vizita neaşteptată când intrară în bucătărie.
– Vă caută cineva, domnule Preston, anunţă doamna Dawson, pe un ton oficial. Sora dumneavoastră. E în cabinet.

Juliana se strâmbă. Văzându-i reacţia, doamna Dawson îşi stăpâni un zâmbet. Nici ea n-o simpatiza pe Barbara.
– Părea necăjită, adăugă.
Blake se încruntă.
– Înţeleg... Poate ar fi mai bine să discut cu ea între patru ochi, Juliana.
– Te poftesc, răspunse ea sec.
Aruncându-i o privire exasperată, Blake mormăi:
– Femeile!
Şi intră în casă.
– Ce s-a întâmplat, ştii cumva? întrebă Juliana, imediat ce Blake se îndepărtă.
Doamna Dawson ridică din umeri.
– Sora domnului Preston nu-mi încredinţează secretele ei. Şi-o fi părăsit soţul... sau o fi dat-o el afară. Cred că-n seara asta trebuie să gătesc pentru încă o persoană.
Juliana gemu în surdină. S-o aibă pe Barbara la masă din când în când era destul de neplăcut. Permanent, însă, ar fi fost insuportabil.
– Aşa cred, oftă ea. Sper doar să nu fie nevoie de mai mult.
Bucătăreasa ridică ochii, scurt.
– Şi eu sper! Nu pot s-o sufăr pe...
Îşi muşcă buza, făcându-şi din nou de lucru cu zarzavaturile.
– Scuze... Nu se cădea să spun asta. Nu-i treaba mea. Domnul Preston poate primi aici pe oricine pofteşte.
Juliana o bătu pe umăr.
– Nu face nimic, te înţeleg perfect. Dar, cum spuneai, e sora lui Blake şi trebuie s-o primim cât putem de civilizat.

Desigur, dacă uiţi să-i pui cearşafuri curate şi-i strecori câte un păianjen în paharul cu apă, noaptea, am să închid ochii.
Izbucniră amândouă în râs, şi încă mai chicoteau când Blake intră din nou, negru de furie.
– Pot cere şi eu o cafea neagră, mare? întrebă, tăios. Nebuna mi-a băut tot Johnny Walker-ul, ca pe apă, plus nu ştiu ce porcării de tranchilizante. Nu pot scoate de la ea două vorbe cu cap şi coadă. Când e gata cafeaua, adu-o tu, Juliana, da? Poate că, femeie fiind, vei reuşi să afli despre ce e vorba. De când am intrat pe uşă, Barbara n-a făcut decât să plângă!
– Sigur, Blake, acceptă Juliana. Voi face tot posibilul.
– Mulţumesc.
Şi, răsucindu-se pe călcâie, Blake plecă la fel de repezit cum venise.
Când cafetiera fu plină, Juliana ezită la uşa cabinetului, cu tava în mâini. Inspiră adânc, pregătindu-se, apoi fu nevoită să bată în uşă cu vârful piciorului. Blake îi deschise, zâmbind uşurat.
– Slavă Domnului, şopti el.
Juliana privi peste umărul lui, spre fotoliul unde Barbara stătea prăbuşită cu faţa în mâini. În pofida antipatiei puternice pe care i-o inspira, Juliana fu mişcată – nu prea mult, dar totuşi...
– Ce-ar fi să dispari puţin? îi şopti ea soţului ei. Dacă am nevoie de tine, te chem.
– N-ai idee cât de recunoscător îţi sunt.
– Nu te repezi cu mulţumirile. Încă se mai poate s-o omor, dacă mă ia la fel ca pe vremuri.

– Cred că jocurile s-au întors, Juliana.
– Vom vedea, Blake. Vom vedea...
Juliana ştia din experienţă că sora lui Blake nu primea cu bunăvoinţă gesturile generoase. Pentru Barbara, bunătatea însemna slăbiciune. Trase aer în piept şi-şi făcu curaj.
– O cafea, Barbara? întrebă ea, punând tava pe birou.
Barbara mormăi ceva neînţeles.
– Blake a spus să bei cafea, Barbara.
Ursuză, cealaltă femeie îşi şterse lacrimile cu o batistă bărbătească, luă ceaşca şi începu să soarbă, sughiţând după fiecare înghiţitură.
– Te simţi în stare să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Juliana, după ce sora lui Blake termină prima ceaşcă, trecând la a doua.
– Nu, murmură Barbara, îmbufnată.
Pe Juliana o cuprinse o ciudă veche, amarnică. Ce Dumnezeu o apucase, să-i fie milă de acea femeie?
– Cum vrei, răspunse ea brusc, ridicându-se.
– Unde... unde te duci? se văicări Barbara.
Oprindu-se, Juliana scrâşni din dinţi, apoi se întoarse.
– Am avut o zi obositoare şi aş vrea să mă schimb.
– Dar Blake a spus... ştiu că ţi-a cerut să... să...
– Să ce? Să te ascult? Să-ţi dau sfaturi? Hai să nu ne minţim, Barbara – n-ai nevoie de sfaturile mele. Spune-i lui *Blake* ce probleme ai.
– Te rog, nu pleca! strigă Barbara cu atâta deznădejde, încât Juliana ezită. Blake n-o să înţeleagă, şi nu... nu ştiu ce să fac. Henry mi-a blocat toate credit-cardurile. A... a spus că nu-l interezează unde mă duc sau ce fac, atâta vreme cât

nu trebuie să plătească el.
– Şi de ce se poartă aşa? Să nu-mi spui că nu te iubeşte.
– Fiindcă e gelos! izbucni Barbara. Crede că am amanţi!
– Şi care e adevărul?
Pentru prima oară în viaţa ei, Barbara păru încurcată.
– Păi, nu-s tocmai amanţi...
– Doar simpli bărbaţi.
– Ei, sigur că sunt bărbaţi! Chiar mă credeai în stare să mă culc toată viaţa numai cu babalâcul ăla?
Juliana oftă.
– Deci e adevărat că te-ai măritat cu Henry numai pentru bani.
– Nu mă lua de sus, Juliana. Nici tu nu eşti neprihănită.
Barbara se şterse din nou la nas, privind-o cu dispreţ.
– Nu-l prea iubeai pe Blake când l-ai luat de bărbat, este? Fuseseşi logodită cu altul, doar cu câteva săptămâni în urmă. Aşa că nu-mi umbla mie cu nasul pe sus, cucoană! L-ai luat pe frate-meu pentru bani, şi o ştie toată lumea!
Juliana trase aer în piept, jignită. Ştia că nu se măritase cu Blake pentru bani – altceva nu conta. O privi pe Barbara cu un amestec de dispreţ şi milă. Era, într-adevăr, jalnică.
– N-ai nici un drept să mă judeci, Barbara, spuse ea, cu toată fermitatea de care era în stare. Blake şi cu mine suntem altfel.
– A, nu mă îndoiesc! Încă din copilărie eraţi atât de secretoşi! Toate după-amiezile alea petrecute în camera lui... mârâi Barbara. Fetele ca tine o iau de mici, nu-i aşa?
Juliana auzise destul. Toate aveau o limită.
– Ieşi afară, spuse ea, cu un calm desăvârşit.

– C-ce...?
– Ce-ai auzit. Ieşi afară din casă. În clipa asta.
Luă haina de pe spătarul scaunului şi i-o aruncă Barbarei, care o privea cu gura căscată.
Femeia se ridică, nesigură pe picioare.
– N-ai nici un dr-drept... Blake... Blake a spus că pot sta aici pâ-până... se rezolvă...
– O să se răzgândească, imediat ce va afla ce-ai spus. Şi-acum, *mişcă!*
– Ba nu! se încăpăţână Barbara. Am dreptul să stau aici – e casa *mea!*
– Ai părăsit casa asta când te-ai măritat, replică rece Juliana. Acum, *eu* sunt stăpâna casei.
Buza de sus a Barbarei se răsfrânse cu dispreţ.
– Ai dreptate, târfă de două parale. Te-ai făcut stăpână şi pe casa asta, şi pe fratele meu. Nu eşti decât o curvă cu acte în regulă. Blake nu şi-a dorit niciodată o femeie altfel decât pentru sex. Scumpa noastră mămică i-a regulat minţile de-a binelea. Şi ce n-a regulat ea, a luat în primire scumpul de tăticu'!
Râse depravat şi continuă:
– Şi, apropo de regulat, pariez că n-ai ghicit niciodată una dintre numeroasele "doamne" ale lui tăticu', nu-i aşa? A! Văd că începe să se facă lumină. Da, tocmai stimata ta mamă. Bucătăreasa noastră cea dulce şi devotată, Lily! Nu mai fi aşa de şocată, Juliana dragă. Doar cunoşteai poftele maică-tii, nu? Aşa mamă, aşa fiică.
Cu un zâmbet hidos, îşi luă haina pe umeri.
– Aşchia nu sare departe de trunchi. Poate că şi Blake a

preferat să aibă o tovarăşă de pat permanentă, între călătoriile în străinătate. Da, asta trebuie să fie.
Juliana se strâmbă, înghiţindu-şi fierea care i se ridica în gât. Capul începea să i se învârtească.
Nu putea fi adevărat. Dar, chiar în timp ce refuza să accepte, îşi aminti mirosul de havane pe care-l simţise când venea acasă de la şcoală. Matthew Preston fumase havane.
Iar în ceea ce privea aluzia la călătoriile lui Blake în străinătate...
Înghiţi din nou în sec, apoi ridică bărbia, mândră.
– Nu cred o vorbă din tot ce spui, Juliana. Eşti invidioasă şi răzbunătoare. Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi. La fel ca mine – sunt foarte mulţumită să dorm în patul lui Blake. Ţine la mine şi suntem fericiţi. Puţin contează dacă mă crezi sau nu, o cred *eu.* Iar cu altele să ştii că nu se culcă!
Barbara râse.
– Ei, taci! Ce-ar fi să te uiţi în sertarul de sus al scrinului din stânga, în camera lui? Acolo-şi ţine agenda neagră. Le vei găsi pe toate, plus numerele de telefon. Îţi propun să arunci o privire diseară, înainte de culcare. Poate-atunci au să ţi se mai risipească din fumuri. Ai să-ţi dai seama perfect ce eşti pentru Blake – ceea ce a fost şi maică-ta pentru ta...
Juliana o pălmui atât de tare, încât ecoul palmei răsună din toţi pereţii – sau era urletul Barbarei...?
Ar fi lovit-o din nou, dacă Blake nu intra pe uşă, în goană.
– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă el.
– Barbara tocmai pleca, răspunse Juliana, cu un calm uluitor. Nu-i aşa?

Barbara o privea cu ochi holbaţi, speriată de expresia cumnatei sale.
– Şi nu se mai întoarce, încheie Juliana.
Blake îşi privi mai întâi soţia, apoi sora – prima, palidă, a doua, sfidătoare. În aer se simţea o tensiune aproape electrică.
În sfârşit, Blake se întoarse spre Barbara.
– Nu ştiu ce i-ai spus Julianei, dar dacă e ceea ce cred eu, te strâng de gât cu mâinile mele.
Pentru prima oară, Barbara păru îngrijorată, apoi încercă să contraatace.
– Ce i-am spus *eu?* S-o fi auzi ce mi-a spus ea mie! M-a făcut târfă, mi-a zis că aşa dorm, cum mi-am aşternut. E crudă, îngrozitoare, Blake. Nu ştiu de ce te-o fi însurat cu ea. Nu era nevoie de asta, pentru ceea ce voiai, să ştii! Era o partidă la fel de uşoară ca maic...
Amuţi, dându-şi seama ce spusese.
– Ai cinci secunde ca să dispari, declară Blake cu un glas scăzut şi ferm, cumplit de ameninţător. Să dispari de-aici. Fuga-marş! Dispari, că nu răspund de ce-o să ţi se-ntâmple!
Cuprinsă de panică, Barbara se uită de la unul la altul şi, cu un suspin, ieşi în goană. Îi auziră tocurile bocănind pe marmura din hol, apoi uşa trântindu-se.
– Juliana, spuse Blake răguşit, cuprinzând-o în braţe.
– N-am... n-am ştiut... suspină ea. N-am ştiut niciodată...
– Taci, iubito. Gata. A trecut, acum nu mai are nici o importanţă. N-ai de ce să te simţi prost.
Juliana se desprinse din braţele lui, cu lacrimile şiroindu-i

pe faţă.
– N-am de ce? Doamne, Dumnezeule, cum poţi să spui asta? Mama mea a fost vinovată de moartea mamei tale!
– Nu-i adevărat... clătină Blake din cap. N-a ştiut niciodată despre tata şi Lily, îţi jur. S-au ascuns foarte bine. Eu am aflat absolut întâmplător, într-o noapte când a venit pe neaşteptate acasă, de la universitate, şi l-am văzut coborând din apartamentul vostru. Avea numai pantalonii pe el. Nu mi-a fost greu să înţeleg. De ani de zile ştiam că tata avea aventuri.
Juliana îl privi lung.
– Vorbeşti despre noaptea absolvirii mele, nu-i aşa?
Blake oftă.
– Aşa e.
– O, Doamne... murmură Juliana, apăsându-şi degetele peste tâmple. Cât trebuie să mă mai fi dispreţuit! Şi pe mine, şi pe mama mea!
– N-am dispreţuit-o niciodată pe Lily, Juliana. A fost cea mai cumsecade femeie pe care am cunoscut-o vreodată, dar era prea singură şi vulnerabilă. Tatăl meu era chipeş, fermecător, sofisticat... Lily n-avea nici o şansă să-i reziste. Sigur, o vreme am fost deziluzionat – până am înţeles de ce voia să scape de gelozia şi posesivitatea mamei mele. Asemenea femei fac bărbaţii s-o ia la fugă. Distrug tot ce poate fi mai bun într-o relaţie. Transformă iubirea într-un infern!
– De-asta n-ai iubit niciodată pe nimeni, spuse Juliana, mutându-şi privirea. Nici n-ai vrut să fii iubit.
– Cu siguranţă, o asemenea iubire nu-mi doresc. Dar te

doresc pe *tine,* Juliana. Te-am dorit de când aveai treisprezece ani.
Îl privi cu ochi mari şi rotunzi, dilataţi de şoc.
Cu o expresie autoironică, Blake continuă:
– Mai ţii minte ziua când mi-ai pipăit muşchii, pe marginea piscinei?
Juliana dădu din cap, cu gura uscată.
– Atunci, continuă el, mi-a venit să te înhaţ, să te sărut, să te iau cu forţa. Şi eu eram flăcău, ţi-ar veni să crezi, dar în joc era fecioria ta, Juliana. Nu ştiu cum am reuşit să sar în apă şi să mă îndepărtez.
– N-am... habar n-am avut...
– Şi crezi că nu mi-am dat seama? Erai încă un copil, oricât de rapid te maturizai. Totuşi, am găsit repede un remediu, încheie el, aproape cu înverşunare.
Câteva secunde, Juliana tăcu.
– Am... am fost foarte geloasă pe toate fetele acelea, spuse ea încet.
Blake zâmbi:
– Ai fost geloasă? Mă bucur.
– Te bucuri?
– Mă bucur că te-ai chinuit la fel de mult ca mine.
– Tu nu te-ai chinuit deloc, Blake Preston! Te distrai extraordinar!
– Aşa crezi? O, Juliana, de-ai şti numai... Mă uitam după tine şi te aşteptam ori de câte ori veneam acasă de la universitate, numai să te zăresc, să mă minunez ce frumuseţe făcuse din tine natura. Şi-mi tot spuneam: curând, curând va avea şaisprezece ani, va fi la vârsta când

îşi poate da consimţământul...
Juliana îl privi surprinsă.
– Plănuiai să... să mă seduci când aveam să împlinesc şaisprezece ani?
– Ce vrei acum, să neg?
– Păi... nu, nu cred. Dacă e adevărat...
Totuşi, gândul o cam dezarma.
– Doamne sfinte, Juliana, eram un puşti bogat şi răsfăţat, înnebunit după sex, care nu fusese refuzat niciodată. Şi totuşi, singura fată pe care o doream cu adevărat erai tu, poate tocmai fiindcă mi-erai interzisă. De ce crezi că am venit cu o zi mai devreme de la universitate, atunci? Ardeam de nerăbdare să te văd. N-aveam idee că era noaptea balului tău de absolvire. Şi când colo, l-am văzut pe tatăl meu, coborând de la o întâlnire cu mama ta.
Râse cu dispreţ.
– Asta a schimbat totul. Poate chiar te-aş fi sedus în noaptea aceea, dacă mă lăsai. Dar nu m-ai lăsat, Juliana. M-ai respins şi mi-ai deschis ochii – n-am fi putut fi fericiţi, câtă vreme tatăl meu şi mama ta trăiau împreună. Era o situaţie imposibilă. Oricât am încercat să-mi spun că totuşi te-aş fi putut avea, dacă voiam, n-aş fi suportat să văd expresia din ochii lui Lily, când afla că şi ea şi fiica ei fuseseră folosite de bărbaţii din familia Preston. Şi credeam că mai era doar o problemă de timp până aflai şi tu despre ei, dar n-ai aflat nicioată.
– Într-adevăr, n-am aflat, murmură Juliana, încă uluită de toate dezvăluirile lui Blake.
– Nici Barbara n-a ştiut, până într-o noapte când i-am spus

eu, la beţie, după moartea tatei.
– Mă mir că nu mi-a spus mai devreme, comentă Juliana, cu vocea întretăiată.
– Am prevenit-o eu să nu-ţi spună.
Blake o luă în braţe, rezemându-i capul pe umărul lui.
– Nu m-am aşteptat să dezgroape din nou morţii, atât de târziu. Îmi pare rău, Juliana. N-o voi lăsa să te mai lovească. Îţi promit.
– Întotdeauna m-a urât.
– Nu, întotdeauna te-a *invidiat.* Pentru frumuseţea ta, pentru cinstea ta, pentru dragostea ta de viaţă.
– În noaptea asta, nu prea-mi arde să iubesc viaţa.
– Ai s-o iubeşti. Te voi face eu s-o uiţi pe Barbara, şi tot trecutul. Acum, şi aici.
Şi, ridicându-i bărbia, o sărută cu atâta patimă încât Juliana începu să uite chiar înainte de a ieşi din cameră.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţa, Juliana se trezi din nou în camera lui Blake. Jumătatea lui de pat era goală, ceasul arăta şapte şi un sfert, iar în baie curgea duşul.
Deodată, Juliana trase adânc aer în piept. "O, Doamne, agenda... Agenda neagră!" Era singurul lucru de care uitase...
Privi sertarul de sus al scrinului din stânga, apoi uşa de la baie. Duşul continua să curgă cu putere. Avea curaj să se uite...?

"N-am s-o deschid", îşi jură Juliana. "Vreau numai să mă conving că există."
Smuci sertarul.
O întâmpinară trei teancuri de batiste felurit colorate, puse în ordine, de sub care ieşea colţul unei agende... nu mici şi negre, ci albastre – şi mari.
Juliana se încruntă. Asta era?
N-avea decât o singură cale ca să afle.
Ţinându-şi respiraţia, trase agenda cu scoarţe de piele din ascunzătoare. În timp ce o deschidea, inima începu să-i bată cu putere. Mişcările degetelor încetiniră. Ochii i se dilatară.
Pe fiecare pagină se vedea câte o listă imensă de nume feminine şi numere, înscrise sub oraşele în care locuiau. Jennifer, din Londra... Simone, din Paris... Carla, din Italia... Marina, din Grecia... Ellie, din Bangkok... Jasmine, din Hong Kong... Midori, din Tokyo... Cindy, din New York...
Iar asta nu era decât o pagină.
Lista era ameţitor de lungă. Existau chiar şi câteva adrese din Australia. Fete din Sydney, Brisbane, Canberra, Adelaide, Perth...
Oprirea bruscă a duşului o readuse pe Juliana la realitate. În panică, vârî agenda la loc, trânti sertarul şi se aruncă înapoi în aşternut.
– Eşti tot în pat? întrebă Blake, cu un zâmbet ştrengăresc, în timp ce intra în cameră. Dacă nu te scoli, ai să-ntârzii la birou, comentă el, în timp ce-şi trăgea cu un aer firesc chiloţii negri.

– Mă... mă gândeam să-mi iau o zi liberă.
Blake o privi peste umăr, pătrunzător.
– Nu-ţi stă în obicei. Te simţi rău? Nu trebuia să-ţi vină ciclul azi, nu?
– Ştii bine că nu! se răsti Juliana, fără să se poată stăpâni.
După ce se mai uită un moment la ea, încruntat, Blake ridică din umeri şi continuă să se îmbrace.
"Sunt doar o plastilină în mâinile lui", îşi spuse Juliana, cu o deznădejde crescândă. "Nu s-a îndrăgostit de mine. Mă *doreşte* numai, atâta tot... Poate că a vorbit serios când a spus că în viaţa lui nu există alte femei. Cele din agendă probabil că nici nu erau *femei* pentru el – doar simple trupuri. Erau prea multe, ca să însemne altceva."
Erau prea multe.
"Şi de unde şti că *erau?"* se întrebă Juliana, batjocoritor. "De unde ştii că nu *mai sunt,* că nu *vor mai fi?...*
Şi totuşi, speranţa că Blake nu mai folosea agenda şi nu mai avea nevoie de ea în viitor îi readuse optimismul. Putea suporta ideea că Blake n-o iubea – numai să n-o înşele.
Dar Juliana ştia că existenţa agendei avea s-o împungă toată viaţa ca un junghi în coastă – şi mai ştia că, la următoarea călătorie de afaceri a lui Blake, avea să fie tentată amarnic să vadă dacă lăsase agenda acasă sau o luase cu el.

Ocazia se ivi în ultima săptămână din noiembrie. Şi, cu toate că Blake plecase numai pentru trei zile, la Hong Kong, perioada anterioară fusese cea mai lungă şi

tensionată pentru Juliana, iar de-a lungul celor trei zile se chinui şi mai rău. Nu avu curaj să se uite în sertar până în ziua când Blake urma să se întoarcă.
Agenda era acolo.
Doamne, Dumnezeule, era acolo!
Juliana se aşeză pe marginea patului, tremurând de emoţie. Treptat, însă, sentimentul ciudat că ceva nu era în regulă începu să-i alunge uşurarea. Ridicând ochii, nedumerită, se uită din nou în sertar.
În clipa următoare, înţelese.
Agenda nu mai era la locul ei, sub teancurile de batiste. Batistele se aflau tot acolo, dar agenda stătea deasupra, la vedere. Cineva umblase recent la ea şi o pusese altfel.
De ce?
Puteau exista destule explicaţii nevinovate, dar Juliana nu se putea mulţumi cu nici una dintre ele. Într-un târziu, luă agenda şi începu s-o răsfoiască din nou, fără să ştie ce dovadă putea găsi.
Văzu imediat pagina ruptă şi, la o privire mai atentă, observă că era într-adevăr pagina cu numele din Hong Kong.
Juliana simţi un nod în stomac. Cum se numea femeia din Hong Kong? Jasmine, parcă...? Jasmine... Dumnezeule, dar era un nume deprimant de senzual şi feminin. Fără îndoială, Jasmine avea şi alte calităţi pe măsura numelui.
Palidă, dar cuprinsă de o linişte stranie, acum când ştia adevărul, Juliana puse agenda la loc şi reveni în camera ei.

Stătea în şezlongul de lângă piscină, străduindu-se să-şi

păstreze calmul. Mai erau câteva ore până la întoarcerea lui Blake. Dacă începea să se agite, când sosea el avea s-o găsească într-un hal fără de hal.
Dar Julianei îi era greu să rămână calmă, în ziua când urma să declare că voia să divorţeze.
Se hotărâse să nu-l acuze în legătură cu Jasmine sau cu celelalte femei din agendă. Ar fi rezistat fără iubirea lui. Numai fără respectul lui nu putea să continue.
Deodată, dincolo de uşile de sticlă se zări o mişcare. Juliana miji ochii, dar lumina soarelui o împiedica să vadă în umbra terasei. Distinse o siluetă ieşind din casă, un om înalt...
Părul blond, strălucind în lumină când ieşi din partea umbrită, o făcu pe Juliana să se sufoce, pradă panicii.
– Blake!
Sări în picioare, trăgându-şi grăbită un halat înflorat transparent peste costumul de baie roşu.
– Ce-i cu tine acasă la ora asta?
Blake se apropie alene.
– Am prins un avion care decola mai devreme. Te deranjează cu ceva? Ochii lui îngustaţi îi studiară trupul echipat sumar.
– Nu pari gata să ieşi în oraş.
– Nu, nu plec nicăieri, dar... dar...
Bâjbâia, nu ştia cum să-i spună ceea ce avea de gând, când nu era îmbrăcată deloc formal.
– Dar ce, Juliana? Am venit acasă într-un moment nepotrivit? Asta era?
Sarcasmul lui fu picătura care umplu paharul. Juliana îl

sfredeli cu o privire exasperată, clătinând din cap, frustrată, obosită.
– Da, Blake, confirmă ea, cu amărăciune. Ai venit în cel mai nepotrivit moment. Înţelegi, aveam şi eu un plan, un program... Voiam să discutăm totul calm şi rezonabil. Şi matur, şi... da, cât se poate de civilizat. Mă gândeam că poate nu din vina ta eşti aşa cum eşti. Dar acum îmi dau seama că ar fi fost o pierdere de vreme. Aşa că, ţi-o spun de-a dreptul: vreau să divorţăm, Blake. Nu mai suport.
Câteva secunde, Blake nu spuse nimic, cu o expresie de nepătruns şi mâna încremenită în aer. Apoi, o coborî încet pe lângă trup, privind încruntat spre Juliana.
– *Ce* nu mai suporţi?
Juliana oftă.
– Nu aici, Blake. Nu aici...
Şi se întoarse în loc, pornind spre casă.
Mâna lui se repezi s-o apuce de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.
– Cine e? întrebă, scrâşnit. Spune-mi!
Juliana clătină iar din cap, complet înfrântă.
– Te rog, Blake, nu-mi face o scenă. Nu vreau decât să divorţez. Mi-ai promis că după primul an renunţăm, dacă nu merge. Ei bine, anul aproape a trecut şi nu sunt fericită cu tine. Mai elegant decât atât nu mă pot exprima.
Ochii lui se holbară cu un fel de groază, în timp ce mâna îi cădea de pe braţul ei, fără vlagă.
– Dumnezeule, te-ai îndrăgostit, nu-i aşa?
Buzele Julianei se desprinseră cu surprindere, înainte de a înţelege la ce se referea. Dar, până să-şi recapete calmul,

Blake îi observase roşeaţa vinovată din obraji.
– Nu-i nenorocitul de Stewart, aşa-i? mârâi el. Sau o fi din nou Hawthorne? Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spui că e Hawthorne!
În ochii Julianei se citea o adâncă tristeţe.
– Nu e nimeni, Blake. Ai înţeles pe dos, ca de obicei.
– Ba n-am înţeles deloc pe dos! se răsti el. În sfârşit, am înţeles şi eu adevărul. Ai avut o aventură cu unul în alea trei săptămâni când am fost eu plecat, iar acum te-ai îndrăgostit de el.
Juliana îl privi nevenindu-i să creadă.
– Chiar crezi sincer că aş fi făcut dragoste cu tine aşa cum am făcut, dacă eram îndrăgostită de altul?
– N-ai fi prima femeie care-şi ascunde vinovăţia sub accese de amor pătimaş! Probabil că atunci încă nu te îndrăgostiseşi de nemernicul ăla! N-o fi fost decât o aventură ieftină. Pentru Dumnezeu, de ce nu recunoşti? Doar mi-ai cerut divorţul, măcar merit şi eu să aflu adevărul!
– Bine, Blake. Vrei adevărul? Poţi să-l afli. Da, m-am îndrăgostit de un bărbat. Şi, da, e un nemernic! Ai perfectă dreptate. Numai momentul l-ai ghicit prost. Când viaţa noastră sexuală s-a ameliorat, ştiam deja că îl iubeam. Nu aveam nici cea mai mică îndoială. Eram perfect sigură. Iar motivul acestei certitudini e că iubitul meu secret nu era altul decât propriul meu soţ. Tu, Blake! De *tine* mă îndrăgostisem!
Pe parcursul cuvântării ei, lui Blake i se scursese tot sângele din faţă, numai pentru ca la sfârşit culoarea să-i

revină în obraji, năvalnic.
– De mine! exclamă el, stupefiat.
– Da, de tine! râse Juliana, aproape isteric. Comic, nu-i aşa? Majoritatea bărbaţilor ar fi feciriţi ca soţiile lor să-i iubească aşa cum mi-am dat eu seama că te iubesc pe tine, că te iubesc *dintotdeauna.*
– M-ai... iubit *dintotdeauna?* întrebă Blake, cu un scrâşnet răguşit.
Juliana ridică din umeri, pradă acelei nepăsări pe care numai disperarea o mai poate aduce.
– Nu-mi dădusem seama, până m-am temut că era posibil ca tu să fi murit într-un accident de avion. E uluitor cum riscul de a pierde pe cineva te face să-ţi dai seama câtă valoare are pentru tine. Am... am...
Înghiţi în sec, încercând să-şi adune puterile care-i mai rămăseseră, privindu-i ochii albaştri şi şocaţi, cu înverşunare crescândă.
– Da, Blake, dintotdeauna te-am iubit. Poate de când te-am văzut pentru prima oară.
Râsul ei deveni batjocoritor.
– Blake Preston... eroul meu... prinţul meu. Numai că prinţul meu nu *doreşte* iubirea mea. Niciodată n-a dorit-o. Iubirea şi el şi-au despărţit de mult drumurile.
– Juliana... dragostea mea...
– Nu mă lua pe mine cu "dragostea ta", vierme necredincios şi fără suflet ce eşti! explodă Juliana, simţindu-se mult mai sigură în braţele furiei decât într-ale sentimentelor gingaşe.
– *Necredincios!*

Dacă înainte păruse surprins, acum Blake era de-a dreptul buimăcit.
– Când ţi-am fost eu necredincios? întrebă, în timp ce în ochii lui holbaţi pentru un moment începeau să se adune nori negri.
– Când te-ai dus la scumpa ta Jasmine din Hong Kong, cel mai recent! replică Juliana – şi ştiu, din expresia lui, că nimerise drept la ţintă. Credeai că n-am aflat despre agenda ta? Ei bine, am aflat! Barbara a avut grijă să-mi spună. Mi-a spus până şi unde s-o găsesc. Şi am găsit-o! Uluitor, de ce e în stare o femeie când o ajunge disperarea. Iar acum, aproape că ţi-a mers! Dacă nu observam c-ai mutat-o din loc, dacă n-o luam, să văd că-i lipsea o pagină, n-aş fi... n-aş fi...
Cuvintele îi pieriră, când se pomeni privind cutiuţa mică de catifea pe care Blake o ţinea în mâna întinsă. Iar pe chip avea cea mai ciudată expresie, ca şi cum s-ar fi forţat să nu plângă.
– Jasmine şi cu mine am fost cândva amanţi, spuse el cu glas tremurat. Acum un milion de ani. Toate acele femei au fost amantele mele... acum un milion de ani. Agenda n-a mai ieşit din sertar de-atâta vreme, încât aproape că uitasem de ea, până a trebuit să caut din nou un număr – numărul unei femei care acum e măritată cu un mare bijutier. Aveam nevoie de numărul Jasminei, Juliana, fiindcă voiam să-ţi cumpăr asta.
Şi deschise cutia, pentru a dezvălui un inel cu diamant, delicat şi incredibil de frumos.
– Prima dată, n-am apucat să-ţi cumpăr un inel de logodnă.

Voiam ca de data asta să-ţi fac curte aşa cum se cuvine, să te fac să te îndrăgosteşti de mine, fiindcă... înţelegi... Descoperisem cât de mult te iubesc şi eu pe tine.
Trase adânc aer în piept, eliberându-l într-o răsuflare întretăiată. Apoi, însă, zâmbi amar.
– Desigur, mi-a fost greu să recunosc în sinea mea nişte sentimente atât de radicale. Cum aş fi putut face singurul lucru pe care jurasem să nu-l fac niciodată? Mai ales cu soţia mea cea frumoasă, independentă şi ambiţioasă, care nu mă iubea şi despre care crezusem, ca un prost, că avea o aventură – sau mai multe! Tot timpul mi-am înfruntat propriile sentimente dar, când am înţeles că n-aveam nici o şansă să le alung, că erau *adevărate,* m-am hotărât să fac ceva. M-am hotărât să te fac... să te îndrăgosteşti de mine. Iar acum... acum îmi spui că m-ai iubit tot timpul!
Ochii Julianei se umplură de lacrimi.
– O, Blake... e adevărat? Chiar mă iubeşti?
– Dacă chiar o iubesc!
Blake clătină din cap şi, o fracţiune de secundă, Juliana văzu o străfulgerare de durere care-i spunea mai mult decât toate cuvintele lui. Apoi, Blake îi luă mâna şi scoase inelul din cutie. Mâinile amândurora tremurau. Îi petrecu inelul cu diamant pe deget, până ajunse lângă verigheta simplă de aur.
– Cu acest inel, spuse el, te logodesc cu mine. Cu trupul meu... te-am adorat şi te voi adora toată viaţa.
Şi, strângând-o la piept, o sărută ca şi cum niciodată nu i-ar mai fi dat drumul.
Niciodată.

– Sfârşit -